

Đừng trốn , lão bà

Contents

Đừng trốn , lão bà	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02 Part 1	5
3. Chương 02 Part 2	11
4. Chương 03	13
5. Chương 04 Part 1	19
6. Chương 04 Part 2	25
7. Chương 05	28
8. Chương 06	34
9. Chương 07 Part 1	41
10. Chương 07 Part 2	48
11. Chương 08	55
12. Chương 09 [Hoàn Chính Văn]	63

Đừng trốn , lão bà

Giới thiệu

Mới gặp gỡ Sở Tiểu Tinh , Long Kinh Vũ rất rõ ràng chính mình đã đối với cô động tâm. Đây chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-tron-lao-ba>

1. Chương 01

Anh am hiểu cách dùng thị giác mãnh cảm cùng khứu giác thưởng thức nữ nhân.

Anh cũng giỏi về cách trồng giống hoa lan đặc biệt, càng giấu kĩ hậu thế hoa lan quý giá này.

Anh muốn tìm kiếm nữ nhân như hoa lan cả đời làm tình nhân của anh, anh sẽ dùng yêu thương với hoa lan để đối đãi cô.

Mà anh rút cục phát hiện nữ nhân này.

Cô có khí chất kiêu diễm lãnh ngạo như hoa lan, quyến rũ lại không dễ chọc hai mắt, người đẹp loại nhung tơ , eo nhỏ nhắn mỏng đẹp, dáng vẻ uyển chuyển, toàn thân phát ra hương thơm mê người, quả thực là ... Sắc đẹp uy hiếp người.

Anh là Long Kinh Vũ , chức vị chính là Phó tổng tài tập đoàn tài chính Long Thị, nghề phụ là - ENCHANTEDORCHID – chủ nhân hoa lan viên

Nữ nhân mà anh coi trọng, là muội tử thân của lão bà anh trai anh , tên là Sở Tiểu Tinh.

Kính coong!

Hôm nay người khác đang ở trước cửa nhà Sở Tiểu Tinh cô , khuôn mặt tuần tú lộ vẻ cười mê người, nhấn chuông cửa nhà cô.

Chuyện này đều rất cảm tạ anh trai Long Tuấn Lỗi luôn xuất nhĩ phản nhĩ(nói một đằng làm một nẻo), đầu có cưới vợ, tự mình chạy ra nước ngoài, tạm thời muốn anh thay mặt tiếp đón chị dâu Sở Mặc Vũ.

Ngay tại lúc anh trai anh xuất chinh cưới chị dâu, gặp Sở Tiểu Tinh làm phù dâu , cô giống như đóa hoa hiếm thấy mềm mại trân quý như hoa lan, là nữ nhân đặc biệt quý giá, phóng ra siêu cấp mị lực đến anh.

Anh dùng thị giác thưởng thức cô, dùng khứu giác cảm thụ cô, chỉ kém không có thể xử dụng xúc giác. . . .Săn bắt vẻ đẹp của cô.

Anh muốn dùng ngón tay khê vuốt ve da thịt, dùng môi mỏng phi lễ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, ầm ập.

Tóm lại, anh đối với cô nhất kiến chung tình(vừa thấy đã yêu) kì lòng không nổi đối với cô có cảm giác đặc biệt.

Mà hiện tại anh trai lại vừa giao chuyện tốt cho anh, muốn anh đến đây hỏi một chút Sở Tiểu Tinh, bởi vì cô xung phong nhận diện thoại di động nói muốn thay chị dâu xử lý tiệc cưới, không biết hiện tại tiến độ là như thế nào?

Anh tâm tình phấn khởi , bởi vì anh lại có cơ hội gần gũi nhìn thấy Sở Tiểu Tinh.

Lúc trước anh còn tự mình tuyển những giống hoa lan hiếm có trong vườn,“SHE” , sai người đưa tới cho cô.

SHE này đây cánh hoa trắng mịn là chính, giống như nhụy hoa nhuộm tím, kim mang gắn bên, ngay cả Nhật Bản muốn hạ đơn đặt hàng cũng không tới được trân bảo, anh đặc biệt để lại một chậu tặng cô.

Lần này anh tự mình tiến đến, đương nhiên cũng không có đi tay không đến, anh mang theo hoa lan vô địch tự hào nhất ...Versaille.....tới tặng cô , thuận tay còn viết card nhỏ muốn hỏi thăm cô.

Hoa lan đại biểu lòng.

Long Kinh Vũ .

Cô nếu được thiên phú, mới có thể xem hiểu tâm ý của anh sao !

“Người nào a.....” Bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm Sở Tiểu Tinh.

“Tôi , Long Kinh Vũ”. Nội tâm anh mừng rỡ

Sở Tiểu Tinh mặt nhăn nhu, nghĩ thầm rằng Long Kinh Vũ tới làm cái gì?

Ở nơi này yên lặng hoàng hôn, cô vừa mới Tan tâm. Về đến nhà cặp công văn mới để xuống, nghĩ muốn lên lầu một chút an tĩnh tắm rửa nghỉ ngơi, công ty quảng cáo của cô bận rộn cả ngày đều mệt muốn chết rồi.

Cô đi ra phòng ngoài, một lần nữa đi giày cao gót, đi về phía sân , liếc mắt một cái Long Kinh Vũ lúc trước có mời chuyên gia đưa hoa lan tới, hiện đều đã khô héo xếp chồng chất tại sân bên cạnh, xem ra giống một đồng cỏ dại, đôi mắt cô bất đắc dĩ quay mở , không biết nên xử lý như thế nào, hoa của anh làm cho tâm tình của cô phiền sầu.

Cô mở cửa sân ra, người cao lớn liền đứng ở trước cửa , trên ánh mắt suất tung bay, khuôn mặt tươi cười tiếp đón người, mắt cười sâu và đen phát ra mị lực mê người.

Long kinh vũ chống lại đôi mắt mang theo lạnh lùng của cô, nhìn không được cũng hướng trên người cô nhìn lướt qua , cô một thân là cách ăn mặc trang phục văn phòng, lại hoàn toàn hiện ra vẻ xinh đẹp tinh tế lại có chăm sóc dáng người, trước ngực rất tròn, eo nhỏ nhắn , cái mông đầy đặn, chân dài Cực độ mê người.

“Em....” vốn là nghĩ muốn thoải mái chào hỏi cô , nhưng thật bất hạnh, tầm mắt anh rơi vào dưới chân cô, đột nhiên ngấm đến cạnh cửa trên sân cỏ tựa như có đồng hư hư thực thực hài cốt hoa lan khô héo.

Anh không nhìn lầm sao! Lúc trước anh sai người đưa tới hoa lan trân quý, lại bị xếp chồng trong đồng cỏ, biến thành phế vật vứt đi, con người sắc nhọn yên lặng nhìn xuống nghiên cứu một chút, quả đúng chính là.

Hai mắt hần nhanh chóng ngược lại tới xuống, cô cư nhiên không có hảo hảo chiếu cố hoa lan anh tặng , đây đối với anh mà nói thật là tình thiên phích lịch a! (sấm sét giữa trời quang- chuyện xảy ra ngoài dự đoán)

Trên trán anh toát ra gân xanh, bộ ngực như có trống sôi sùng sục nhiệt khí hướng tới đỉnh đầu. Kỳ thật tính tình anh cũng không tốt, anh rất muốn nổi bão, chẳng lẽ cô một chút cũng chưa phát hiện, hoa lan này anh không phải tùy tiện tặng , đó là cô mới có đãi ngộ đặc biệt?

“Tôi cái gì...” Sở Tiểu Tinh đậm thanh hỏi, nhìn thấy lông mày anh thật chặt nhặn thành một hàng, nghĩ cũng biết anh nhất định là nhìn thấy cô không có hảo hảo đối đãi hoa anh tặng.

Kỳ thực cô không phải không hiểu anh ân cần, mà là không muốn tiếp nhận anh, cô cũng biết anh giá trị trường tốt lắm, là phó tổng tài tập đoàn tài chính Long thị, thất lưng quán bạc triệu, lớn lên lại càng anh tuấn tiêu sái, mị lực bắn ra bốn phía, là nữ nhân gì gặp thấy cũng đều tim đập thành thạch trước loại nam nhân nàyNam nhân , nhưng trong lòng cô đã sớm có người khác, không hề có nửa phòng trống để lại cho anh.

Giờ phút này cô thấy anh trên tay lại đang cầm một chậu hoa lan đến, sợ rằng lại muốn đưa cho cô, mà cô căn bản cũng không biết làm sao chiếu cố những thứ này, chiều chuộng hoa lan, càng không muốn tiếp nhận tâm ý của anh.

Trong lòng cô sợ, kháng cự, rồi lại không biết làm sao biểu đạt ý nghĩ của mình, không thể làm gì khác hơn là cải trang mang cái vẻ mặt lãnh đạm này, không để cho anh có không gian tưởng tượng.

“Em hảo” Long Kinh Vũ nặn ra âm thanh , nội tâm là vừa thống khổ vừa miễn cưỡng, nhưng anh thu lại cảm xúc của mình, cuối cùng cũng không ở trước mặt cô bùng nổ, cũng không có đem thất vọng biểu lộ ra.

Anh cho rằng nên kiểm điểm chính mình không đủ chu đáo, là anh không đúng, lúc tặng hoa nên thuận tiện sai người chỉ cho cô chăm sóc hoa trân quý này như thế nào, bình thường người ngoài nghề sẽ không hiểu được hoa lan, sẽ không chiếu cố, chúng dĩ nhiên sẽ tự sinh tự diệt.

“Đến” anh đổi khách làm chủ, chân dài nhảy qua vào trong cửa, đá lên cửa sân, bàn tay to chế trụ cánh tay của cô, lôi kéo cô vào trong sân.

“Anh, anh muốn làm cái gì...” Sở Tiểu Tinh hoảng sợ , thoáng cái phản ứng không kịp, tâm loạn rừng rực, anh sẽ không phải vì cái thứ hoa lan khô héo mà muốn đánh người chứ! Sắc mặt xanh mét của anh kì lạ đáng sợ.

Long Kinh Vũ đem cô kéo đến căn nhà lớn dưới mái hiên, đem hoa lan đặt ở bên cạnh cửa trước, phát huy cực độ kiên nhẫn nói : “Em sẽ không trồng hoa có đúng hay không? Tôi nói cho em hoa lan phải nuôi ở dưới mái hiên râm mát, nếu cỏ trên chậu không cứng rắn , một tuần có chừng phải tưới hai lần nước, em không cần lo lắng, cũng có thể không cần hiểu hao danh của nó, chỉ cần hiểu thưởng thức cái đẹp của nó, nó chính là hoa kỳ, có thể duy trì 3 tháng, làm theo tôi nói, sang năm nó lại có thể nở hoa.”

Sở Tiểu Tinh ngăn không được tim đập chạy như điên , thật lâu mới lấy lại được tinh thần, cô ra về điềm tĩnh khép lại về rối loạn, lãnh đạm nhìn anh hỏi: “Anh đây là đang ở trường học chỉ dạy?”

“Em nói chính là được” Long Kinh Vũ miễn cưỡng cười một tiếng.

“Tôi không cần hoa của anh” Cô trực tiếp nói cho anh biết.

“Àn...” Anh như điện giật, hai mắt rùng mình.

“Anh lấy về đi, tôi...” Cô cơ hồ không nói được, bởi vì cặp mắt thâm thúy kia đột nhiên lại tràn đầy xơ xác tiêu điều, cô nghĩ được mùi nguy hiểm “Tôi không nên” Cô kiềm chế trong lòng đầy bất ổn, vẫn nói.

Long Kinh Vũ thật lâu không nói, không biết nên như thế nào mới có thể không nể mặt đến, cô cự tuyệt rất rõ ràng, làm người khó chịu.

“Đều là trong nhà, đừng khách khí với tôi” Hần thay chính mình giải vây.

“Anh...” Sở Tiểu Tinh kinh ngạc mở ra cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày nói không nên lời đến một chữ. Cô cùng anh là quan hệ thông gia không sai, nhưng cái này coi là người trong nhà sao? Nhất định là cô biểu hiện không được đủ lãnh đạm, phải để cho anh biết đến cô không thu lý do mới được.

“Tiến độ tiệc cưới của anh trai tôi làm đến đâu rồi?” Long Vũ Kinh không để cho cô cơ hội mở miệng cự tuyệt, mùi vị khó chịu đã ném qua một lần, hai lần là đủ rồi, tới một lần nữa là quá nhiều.

Sở Tiểu Tinh thấy anh mang vẻ mặt làm bộ muốn trở về chuyện chính, không phải bộ dáng vô nghĩa, lời nói của cô phải nuốt trở về.

“Sân bãi đều an bài tốt lắm, ở tầng hai mươi khách sạn Lệ Thủy tổ chức tiệc cưới lớn, thời gian cũng đã định rồi, thiệp cũng ấn tốt lắm, tôi đang định ngày mai báo cho chị tôi cùng anh rể.”

“Tôi tới đây thật đúng thời điểm”

“Anh rốt cuộc là tới làm chi?” Cô muốn mau làm rõ mục đích không rõ ràng của anh.

“Chị dâu điện thoại nói muốn tôi tới hỏi em tiến độ tiệc cưới” Anh tựa lại trên cây cột liếc về phía cô.

“Theo lời tôi nói như vậy, anh trở về, nhớ nói rõ cùng anh rể là phải làm danh sách khách mời, gửi bản fax đến công ty của tôi cho tôi” Sở Tiểu Tinh bị nhìn thấy rất không được tự nhiên, yếu ớt mở rộng ánh mắt, không muốn cùng ánh mắt đen sáng ngời đối diện, có thể nghĩ, anh tới thừa cơ đến gần cô, đưa cô hoa, cô thật hy vọng anh đi mau, đừng ở lâu.

Long Kinh Vũ nhìn chằm chằm dáng vẻ nghiêm túc của cô, cô kiêu diễm ngũ quan hợp với tóc dài búi lên, chiếc cổ trắng nhỏ lộ ra ở cổ áo ngoài, bộ dáng loạn mê người, đáng tiếc cô trưng ra cái miệng nhỏ nhắn, lời nói ra đủ để tức chết người, anh cũng chưa nói điều anh muốn, cô ngay tại lời nói đề nghị anh, muốn anh trở về đi.

Cô ngay cả mời anh vào trong nhà ngồi cũng không có, nữ nhân này thật quá lạnh lùng rồi, hết lần này tới lần khác anh lại bị chính chỗ này của cô hấp dẫn, có bản lãnh làm cho hai mắt của anh chỉ muốn tập trung trên người cô,

“Ai biết được dãy số fax công ty em?” Anh chính là muốn trách móc một chút.

“Anh chờ tôi một chút” Sở Tiểu Tinh không có liếc anh một cái, xoay người đi thẳng vào trong nhà, từ trong cặp công văn cầm lấy danh thiếp, đi ra trước cửa phòng ngoài, đem danh thiếp giao cho anh, chỉ cầu anh đi mau, “Đây là danh thiếp của tôi, phía trên có số điện thoại cùng dãy số fax”

Long Kinh Vũ đem danh thiếp của cô giữ trên tay, tiếp nhận lấy ánh nhìn, cô tuổi còn trẻ lại là người phụ trách thiết kế quảng cáo hoàng gia?

“Em bao nhiêu tuổi? Làm sao còn trẻ như vậy lại bắt đầu mở công ty làm chủ quản” Anh rất có hứng thú biết.

“Tôi không muốn nói cho anh biết” Sở Tiểu Tinh lần này là thực không muốn nói, anh đã hỏi tới tâm sự đau nhất của cô.

Long Kinh Vũ lần nữa thất bại, cảm giác này thật sự kém cỏi.

“Tùy ý em” anh cũng không muốn giao trái tim cô đơn để cho cô biết, nếu cô không hoan nghênh anh như vậy, anh cần gì phải ở lại chỗ này?

Anh đem danh thiếp bỏ vào túi áo khoác tây trang, xoay người rời đi.

Sở Tiểu Tinh kinh ngạc đưa mắt lên, anh cứ như vậy đi, thực lạnh lùng.

Nhìn thấy bóng dáng anh cao thẳng rời đi, cô có loại cảm giác nhẹ nhàng thở ra.

“Anh phải đi?” Cô ra vẻ có lịch sự hỏi.

Long Kinh Vũ vung tay lên làm như trả lời, không có quay đầu lại.

Bả vai căng thẳng của Sở Tiểu Tinh thoáng nói lỏng rũ xuống, không lịch sự nhìn thoáng qua hoa lan anh để trên mặt đất, phía trên giống như có tấm thiếp mở ra, cầm lấy đến xem, bên trên cư nhiên viết,

Hoa lan đại biểu lòng

.....Long Kinh Vũ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên hồng, lập tức đỏ bừng, ý tứ của anh cũng rất rõ ràng rồi, nhưng cô có thể hại anh đối với cô có mong đợi, cô phải dao sắc chặt đứt rồi (nhanh chóng giải quyết mọi việc) cho dù cảm kích cũng muốn làm như không biết chuyện gì xảy ra.

Nàng cất giọng hỏi: “Long Kinh Vũ – tấm thiếp của anh viết sai rồi, hẳn là trắng sáng đại biểu lòng, đó là một thủ lão ca (Ca khúc xưa cũ)”.

Nhếch mép! Long Kinh Vũ cước bộ dừng một chút, lần này không chỉ thất bại còn cộng thêm tàn niệm, thất vọng đến phá vỡ bề ngoài.

“Tùy ý em” Anh ảo não gầm nhẹ một câu, mở cửa sân, đi ra ngoài, ấn khóa xe xuống, lên xe, khởi động động cơ máy rời đi, một đường trách móc: “Thật là một nữ nhân khó hiểu.”

2. Chương 02 Part 1

Tiệc cưới ngày hôm ấy.... Sở Tiểu Tinh thay bộ lễ phục màu trắng, vẫn là trong vội mà ngoài cũng vội, rất sợ nếu có chỗ nào chuẩn bị không được chu toàn.

May mà anh rể là chị cô đều rất hài lòng với cách bố trí của cô, hơn nữa không khí cả sảnh đường đều thật vui mừng, một phòng dành cho khách khứa, bao gồm chỗ anh rể chỉ định tình hình thực tế, các tình địch đều đến góp vui, làm cho trong lòng cô thực sự rất vui mừng.

“Sở Tiểu Tinh, tôi đã đi kiểm tra qua, món ăn không tệ, hiện trường bài trí cũng không tồi, em còn rất có sáng ý, hơn nữa còn có hoa lan của tôi dùng để trang trí, có thể nói hoàn mỹ vô cùng, em có thể ngồi xuống nghỉ ngơi được rồi”. Long Kinh Vũ sớm đã đi ra phòng yến hội đến bắt chuyện với khách khứa, từ xa đã thấy cô toàn thân vận một bộ lễ phục màu trắng bạc, đi đi lại lại khắp nơi, so với anh còn vội vàng hơn, anh có hảo tâm giữ cô lại, muốn cô phải dừng lại, giọng hỗn hển.

“Hiện trường này nhờ hoa lan của anh mà trông rất khó coi, nếu không vì anh rể nói đẹp, tôi cũng không cần bày nhiều hoa lan như vậy!”. Sở Tiểu Tinh mở túi xách bên người, lấy ra tiền trà nợ anh hôm qua qua nhét vào tay anh.

“Cái gì mà chương mắt khó coi, em thật là không biết nhìn hàng hoá, những cái đó đều là trân phẩm (vật phẩm quý giá) ... “Số tiền này dùng để làm gì?” Long Kinh Vũ khó hiểu mà nhìn cộc hai trăm đồng trên tay.

“Cái này là tiền nước hôm qua, tôi không muốn thiếu nợ anh.” Cô nói.

Anh nắm lấy cổ tay cô, đem tiền trả lại cho cô, nắm các ngón tay cô, muốn cô phải đem tiền cầm lại, ôn hòa diêm dạm mà nói: “Tôi không muốn em hoàn lại, em không thiếu tôi cái gì, bất quá là chén trà mà thôi, ngoan ngoan thu về đi, đừng ngay cả việc nhỏ này cũng để ở trong lòng, nghe hiểu chưa? ”

Cô không hiểu, rõ ràng thiếu anh tiền trà, cũng không nghĩ anh thật là có ý tốt. Thế nhưng biểu tình trên khuôn mặt anh tuần ấy tràn đầy thành tâm, hại cô nói không nên lời sắc nhọn để thương tổn anh.

“Cứ như vậy nhé, như thế này theo tôi ngồi cùng chung bàn, cùng nhau uống rượu, tôi đi trước chào hỏi khách khứa trước.” Anh vỗ vỗ tay cô, ngón tay lướt qua khuôn đang mặt sưng sồ của cô, sau đó rời đi.

Khuôn mặt Sở Tiểu Tinh lúc đỏ lúc trắng, một lòng thất lại, anh ta vậy mà trước mặt mọi người... Chạm đến cô!

Oh! Anh ta cho rằng mình là ai vậy? Quả thực phân biệt cuộc sống khá giả.

Hơn nữa vượt lên trên hết, chính là, cô không có lập tức đi ngăn cản anh lấy lòng, cô luôn luôn giam cầm trái tim vậy mà vẫn phập phình cảm giác được sủng ái, thiếu chút nữa mê hoặc tại ôn nhu không thật của anh.

Cô đã không chỉ một lần đối với anh có phản ứng không tốt này, cô cảm thấy sợ hãi, sợ trái tim cô mất đi sự phòng thủ chặt chẽ có chừng mực.

Không được, cô phải đi, tiệc cưới nên làm, nên làm đầy đủ, bọn họ chuẩn bị cho tốt, cô hẳn là phải có khả năng rời sảnh đường rồi.

Cô không muốn gặp lại Long Kinh Vũ, không thể để chính bản thân mình rơi vào giữa sự mê hoặc. Cô chuồn ra khỏi sảnh đường, cũng không quay đầu lại, đơn độc xuống lầu tìm quản lý khách sạn thanh toán chi phí mà đã đặt chỗ, tính trước ngày mai sẽ đem bằng chi các khoản tiền chắc chắn đã chi ra và các khoản dư đưa đến tập đoàn tài chính Long Thị của anh rể trả về cho anh ấy.

“Sổ tiểu thư đây là sổ ghi chép.” Quản lý Trần của khách sạn Lệ Thủy tuổi vẫn còn trẻ lại đẹp trai mời Tiểu Tinh đi vào phía trong phòng làm việc của hắn, cùng cô kiểm tra đối chiếu sổ kế toán, hắn đối với cô rất có hảo cảm, đối với cô đặc biệt khách khí, tự mình đến thiết đãi hồng rượu.

Sở Tiểu Tinh nhìn sổ kế toán thấy không có gì sai, liền ký tên, bưng ly rượu uống hết sạch, nói: “Tôi đi trước, sáng mai sẽ chuyển tiền vào tài khoản, anh nhận được nhớ gọi điện trở lại báo cho tôi biết”.

“Tốt, cảm ơn anh.” Quản lý khách sạn nhận lấy tờ đơn đã ký.

Cô đứng lên, hắn đích thân đưa cô đi ra văn phòng, lễ phép tính hỏi cô: “Cô sao không lưu lại cùng tham dự tiệc rượu mừng?”

“Tôi còn có việc gấp” Cô muốn chạy trốn thoát khỏi Long Kinh Vũ, đây là việc gấp.

Đến gần cửa chính khách sạn, Trần quản lý không đợi cánh cửa mở ra, đã tự tay vì cô mở rộng cửa, theo cô cùng nhau đi ra ngoài.

Sở Tiểu Tinh nhìn trước mắt là một đài phun nước vô cùng tráng lệ, lúc này mới nghĩ đến cô tới khách sạn là đi nhờ xe của ba ba, cùng ba mẹ đến đây, hiện tại cô nên gọi xe tắc xi mới được.

“Tôi có thể kêu xe chuyên dùng của khách sạn tiễn cô.” Quản lý vừa chủ động lại nhiệt tình mà nói.

“Không cần, tôi có thể tiễn cô ấy.” Thanh âm của Long Kinh Vũ đột nhiên xen vào.

Sở Tiểu Tinh cùng quản lý khách sạn đồng thời quay đầu lại, trông thấy Long Kinh Vũ thong dong xuất hiện ở phía sau bọn họ.

Trần quản lý nhìn dáng vẻ của Long Kinh Vũ, không khỏi hướng về phía Sở Tiểu tinh hỏi: “Vị này chính là bằng hữu của Sở tiểu thư? ”

“Anh ta...” Sở Tiểu Tinh ngập ngừng do dự, nét mặt của Long Kinh Vũ dường như mong đợi cô nói đúng. Cô vút sang một bên sắc mặt ấy, nói: “Điều này không phải!”

“Đương nhiên, chúng tôi là người trong nhà.” Long Kinh Vũ ngay lập tức tiếp chiêu, ngay trước mặt của người thứ ba đem quan hệ hai bên nói xong càng gần một tầng.

Trần quản lý đành ngậm miệng, để ý đến thái độ thù địch của Long Kinh Vũ, đoán rằng Sở Tiểu Tinh là hoa đã có chủ, đành ngậm ngùi nở nụ cười cứng nhắc, thức thời mà lui vào trong khách sạn.

“Vậy mời hai vị đi thông thả, chào tạm biệt.”

Sở Tiểu Tinh có điểm hoa mắt chóng mặt mà nhìn Long Kinh Vũ, anh sao lại xuất hiện lúc này.

“Tên kia mê đắm sắc đẹp của em” Long Kinh Vũ thấp giọng nói, trong giọng nói lộ ra sự tàn nhẫn.

“Anh mới là mê đắm sắc đẹp của tôi!” Sở Tiểu Tinh trong chớp lát nhất thời nhanh miệng, đem lỗi lầm giao cho anh, nhưng giấu lại cô nói như vậy rất không thích hợp, cô không nên để lộ là đã nhìn ra anh đối với bản thân mình có dụng tâm kín đáo (có ý đồ).

“E rằng, sắc bắt mê người, người tự mê.” Yết hầu anh phát ra tiếng cười thấp thuần túy, mắt mê người ngắm cô.

Sở Tiểu Tinh cực kỳ sợ ánh mắt đầy tình cảm của anh, hại cô cháng váng đầu óc kịch liệt, dứt khoát rời đi cửa khách sạn, tự mình làm đi gọi taxi.

“Em muốn đi đâu? ”Long Kinh Vũ đi theo cô.

“Không cần lo cho tôi được không?” Cô đổi lại càng đi nhanh hơn, cảm ghét anh sao giống như keo dán sắt, cật lực bỏ ra cũng không xong.

“Không được, em làm chi phải đi, không phải nói phải ngồi cùng bàn uống rượu sao? ”

“Ai hứa hẹn với anh?” Cô tức giận mà cho anh một câu.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen đứng ở phía trước bọn họ, mở cửa xe, tiểu đệ ở bãi đậu xe đi xuống, đối với Long Kinh Vũ nói: “Long tiên sinh, xe của ngài”

“Ừ” Long Kinh Vũ hào phóng mà cho tiểu đệ ở bãi đậu xe tiền boa.

Tiểu đệ nhận lấy tiền boa liền rời khỏi.

Sở Tiểu Tinh trong lòng rất buồn bực, Long Kinh Vũ muốn tiểu đệ này lái xe tới làm cái gì?

“Lên xe đi! Tiểu Tinh Tinh, vô luận em muốn đi nơi nào tôi cũng có thể chở em đi.” Anh mở cửa xe.

Cô nhịn xuống sự ngượng ngùng, coi như không có nghe thấy anh gọi cô là Tiểu Tinh rất buồn nôn, không thể tin tưởng mà nhìn ánh mắt của anh một cách tự nhiên, suy đoán hỏi: “Anh sớm biết tôi từ phòng tiệc rời khỏi ?”

Long Kinh Vũ cười, tầm mắt của anh quả thực đều chú ý đường đi nước bước của cô, thấy cô thần sắc vội vàng vàng mà rời khỏi phòng yến hội, anh cảm thấy lo lắng, liền đi theo cô.

Anh ở ngoài phòng làm việc quản lý kinh doanh nghe thấy cô nói cô phải đi, liền ngay tức khắc lấy điện thoại di động ra dặn dò bãi đậu xe, tiểu đệ đem xe của anh ra, thì như thế dễ như trở bàn tay, cô hà tất hỏi nhiều ?

“Trả lời tôi!” Sở Tiểu Tinh muốn biết.

“Tôi có thần thông!” Long kinh vũ bắt đầu nói đùa.

“Anh có bệnh tâm thần rồi!” Sở Tiểu Tinh cười không nổi, cô cảm thấy đầu choáng váng, hoa mắt, chóng mặt càng nghiêm trọng, lòng bàn chân cũng từng trận nhẹ nhàng, có phần đứng không vững.

Long kinh vũ thấy thế cầm tay cô, đỡ lấy cô, chân thành hỏi nàng “Em làm sao vậy? ”

“Không có gì.” Cô thầm nghĩ muốn ở một mình, căn bản không muốn trông thấy anh.

Long Kinh Vũ mơ hồ ngửi được vị rượu, tiếp cận khuôn mặt của cô, ngửi thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, có hương vị rượu.

“Em chừng nào thì lên uống rượu?”

“Vừa rồi quản lý kia mời” Mặt nàng ửng hồng, ôm đầu nói

“Tôi đã nói người nọ không có hảo ý mà! ”

“Anh đừng nói bừa, bắt quá chỉ chén hồng rượu mà thôi” Cô chẳng qua là có phần đầu cháng váng, cô như vậy mà chịu không được sức mạnh của rượu.

“Lên xe đi, tôi đưa em về.” Anh đổi lại càng không yên tâm cho cô đi một mình.

“Tôi muốn ngồi tắc xi.”

“Tôi không đồng ý.”

Cô bị làm tức giận không vui mà bỏ tay anh ra, cho rằng chính bản thân mình bỏ ra được rồi, nhưng không có, anh vẫn còn vững vàng giữ chặt cô.

” Anh...Anh nghĩ anh là ai?” Cô bộc phát, nổi nóng đối với anh.

“Tôi là.... nghĩ muốn yêu em, làm người đàn ông của em, có thể chứ? Hoa nhỏ mê người!” Thanh âm của anh trầm lắng, ánh mắt kiên định, anh không hề nổi giận, cũng không phải trêu đùa, anh nói thật.

Cô nhìn anh, một đôi mắt đẹp tròng giống như chuông đồng, anh muốn yêu cô, trong tiềm thức cô đã sớm đoán là như thế này, quả nhiên đúng là vậy, cô thực sự sợ hãi nha.

Chết tiệt, tay anh cuốn lấy thắt lưng của cô, mà cô rõ ràng gầy yếu nên ngã trong lòng anh.

Cô cố gắng phản đối hành động thân mật của anh, thế nhưng cô đầu nửa tỉnh nửa say chỉ huy không được thân thể, chén hồng rượu chết tiệt kia hại cô thật thảm... Anh đem cô vào trong xe.

Cô không có sức phản đối, cô cần phải chạy đi... “Tôi... Nóng quá.” Trên xe, cô dán lưng vào ghế dựa, tay nhỏ bé giương cao lên mặt mình, không kiên nhẫn mà vén lên tóc dài trên trên vai, lộ ra bắp vai trắng nõn cùng xương quai xanh nhỏ nhắn mềm mại.

“Thế này còn nóng không?” Long Kinh Vũ đem máy điều hoà nhiệt độ điều chỉnh đến hai mươi ba độ, nghiêng thân hỏi cô, giúp đỡ cô vén lên mái tóc dài, hy vọng cô thoải mái hơn.

Cô mới vừa rồi nhân nhượng để anh ôm lên xe, cho anh sự khích lệ rất lớn.

“Đừng chạm vào tôi!” Cô lướt nhanh qua bàn tay làm việc không cần thiết của anh, hất ra, ánh mắt sương mù tròng lên nhìn anh, cảnh cáo anh “Mau đưa tôi về nhà”

“Ở cùng một chỗ với tôi em rất an toàn, một mình em ở nhà ngược lại không an toàn, người nhà em tất cả đều ở phòng tiệc, tôi đưa em đi hoa lan viên của tôi được rồi, nơi đó bầu không khí rất trong lành.” Cơ hội đến không đổi, anh có thể nào để vượt, vẫn là đem xe chạy lên núi đi.

“Không được... Không thể được... Tôi không nên cùng một chỗ với anh, đưa tôi về nhà ”

“Ngoan, đừng âm ỉ, nghỉ ngơi một chút, rất nhanh, tại Thiên Mẫu mà thôi, lộ trình không xa ” Mắt anh đen như mực cười nhìn cô, như đối đãi một tiểu hài tử bẽn lẽn, nhất định không để cô đơn độc một mình.

“A...!” Cô khó có thể an tâm, sợ chết anh thật là tốt, hết lần này tới lần khác cô ở trên xe anh, đầu lại choáng, thật là trêu người.

Cô luôn luôn không cần đặc biệt phòng vệ bất kì người đang ông nào, cũng chỉ có ở trước mặt anh, cô phải canh giữ tâm tư chính mình, cô lo lắng chỉ cần không đề phòng một chút sẽ có việc ngoài ý muốn phát sinh, cô rất sợ... Xe ổn định mà lên núi, tiến vào một mảnh tĩnh lặng rồi xa nơi đông đúc ồn ào, hẳn dừng xe lại, mở cửa sổ xe, trong không khí bay đến mùi hoa tao nhã, thơm ngọt ngào.

“Tối rồi, em cố sức hô hấp một chút, mùi hoa có khả năng trị liệu những phiền muộn của em” Long kinh vũ thăm nghĩ đối với cô đây quả là chuyện có ích, đưa cô tới đây, đối với cô mới có lợi

Sở Tiểu Tinh nhắm mắt lại, mùi hoa thật hấp dẫn khứu giác, đầu óc dần dần tỉnh táo, cô giả vờ đến cái gì gì đó cũng không có nghe, không đếm xỉa anh.

“Em ngủ?” Anh nghiêng thân qua lườn cô.

Cô vờ ngủ, trốn tránh anh.

“Tiểu Hoa lan” Anh nhẹ giọng gọi, ngón trỏ khẽ đánh đôi má của cô.

Ngực cô bỗng nhiên tràn về một trận chua xót, anh bỗng chốc gọi cô tiểu tinh tinh, một chút kêu cô hoa nhỏ mê người, hiện tại cô lại thành tiểu hoa lan... Anh không thể dùng giọng điệu người yêu gọi cô, cái đó độc quyền có người khác xin rồi!

“Em không xuống xe đi một chút sao? Chọn cây hoa lan em ưa thích, tôi tặng em” Anh ôn nhu nói.

Lòng cô đang khóc, cô không muốn lấy hoa của anh, cũng muốn cầu anh ngay lập tức dừng một đường mà đối đãi với cô giống như tình nhân nữa.

“Còn không tỉnh?” Anh thấp giọng lầm bầm, sâu trong bóng tối trông được lông mi mắt cô cong cong, khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người, cặp môi thơm mê người

Anh không có tà niệm, càng thêm chưa hề có ý tứ thâm hương(vụng trộm...) ,ngược lại rất muốn hôn lên môi cái người trông như trẻ con là cô.

Anh cúi xuống, đôi môi dịu dàng, khẽ lướt qua đôi môi tuyệt vời như cánh hoa của cô.

Cô khiếp sợ, lòng hoảng loạn, anh... Anh hôn nàng?

Kia tiêu tan ấm áp, hơi thở nam tính đến gần trong gang tấc, anh sao có thể lớn mật như vậy?

Cô không cách nào giả bộ ngủ nữa, mở hai mắt trừng lên lườm anh, gơ tay lên muốn cho anh phần thưởng là một cái tát... Anh néo cô, đột nhiên gạt cái tay nhỏ bé ra.... miễn cưỡng mà cười nói: “Em thế nào không hiểu lãng mạn như vậy?”

“Anh thế nào không hỏi anh làm cái quái gì?” Cô có chỗ không hiểu, đúng là không cần lãng mạn của anh.

“Nhẹ nhàng chạm mà thôi, vừa rồi không thực sự hôn.” Anh có thể lý giải phản ứng của cô, cô mới hai mươi hai tuổi, nhất định là không nói qua yêu đương, mới có thể kinh ngạc như vậy.

“Có muốn hay không... Tôi dạy em biết cái gì gọi là lãng mạn?” Anh không có buông tay nhỏ bé của cô ra, mà là nắm tại lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Có muốn hay không... Tôi dạy em biết cái gì gọi là lãng mạn?” Anh không có buông tay nhỏ bé của cô ra, mà là nắm tại lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve

“Không...” Cô khẩn trương rút tay về, anh vừa thẳng thắn vừa ôn nhu, ánh mắt như ám dạ mê người, làm hại cô tâm hoảng ý loạn không thể chống đỡ được, cô nếu như vậy làm ra chuyện có lỗi với Quân Chí Viễn, cô vĩnh viễn sẽ không tha thứ chính mình.

“Em chưa từng nói qua chuyện yêu đương đúng hay không?” Anh dùng sự thành thật trăm phần trăm hỏi cô.

Cô không muốn trả lời anh.

“Em không thích tôi sao?”

“Đúng.”

Anh không mảy may để bụng, không cách nào tưởng thật, anh đã sớm hiểu rõ cô, không có bề ngoài băng lãnh như vậy, anh thực sự rất muốn tháo gỡ cái mặt nạ thâm thúy lại hồ hững của cô, nhận được sự dịu dàng đối đãi của cô.

Anh không chỉ đối với chính mình một cách tự tin có thể giành được cô, cũng tin tưởng chính mình không có nhìn sai cô.

Anh mong muốn bản thân châm đốt sự nhiệt tình của cô đối với đàn ông. Hay là đêm nay, đánh sắt khi còn nóng, anh không muốn lại để vượt mất cô.

“Bảo bối, kỳ thực thừa nhận em cần tình yêu cũng không khó, chỉ để ý thừa nhận” Anh cổ vũ.

“Không...” Cô hướng lưng ghé dựa mà lui.

“Có, tiểu hoa lan của tôi ạ” Anh lại áp sát về phía trước, cô căn bản không có đường lui, anh chắc mười phần thắng.

“Không...”

“Vậy làm bà xã của tôi được rồi.” Anh mềm mỏng mà thỉnh cầu, tỏ rõ tâm ý của anh. Đôi môi rộng in xuống, quắc trọi cái miệng nhỏ nhắn hoảnh hốt của cô. Lòng cô chấn động, muốn dùng lực đẩy anh ra, nghĩ muốn hung ác mà bắt anh dừng lại, thế nhưng anh ngay cả không gian suy tư cũng không cho cô, thân thể nam tính cứng rắn của anh đè trên cô, lưỡi như ngọn lửa cháy mạnh bức tiến trong miệng của cô, mềm nhẹ mà quấn lấy cô... Cô luống cuống đánh anh, nhưng bàn tay to của anh lại vững vàng mà chế trụ hai tay của cô, quấn lại thêm chặt chẽ...

Cô tách ra, trốn đôi môi của anh, anh dùng sức lực mềm mỏng nhất cố định trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Vừa hôn đến, đầu lưỡi vuốt ve trong miệng cô mà vỗ về chơi đùa, dò xét... Bàn tay to đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, cách vật liệu may mặc tơ tằm chạm đến nơi tròn trịa khêu gợi của cô, xoa nắn dưới áo nổi lên không nhỏ... Cô tự cho là còn có thể chống cự, cô sẽ không lún sâu vào, nhưng điều cô kinh hãi chính là, anh hôn cũng không làm kẻ khác khó chịu.

Anh dùng nhu tình mê người trực tiếp xông vào ở chỗ khô cạn sâu trong đáy lòng của cô, khí thể nam tính của anh mạnh mẽ, vây quanh lấy cô, làm cho nội tâm thiếu hụt của cô có cảm giác an toàn, anh cơ hồ chinh phục cô.

Cô rất rõ ràng trái tim bản thân mình đã dao động, sóng triều trong cơ thể của cô kích thích, làm người ta cảm thấy xấu hổ, ái dục đang ở thân thể của cô truyền đi khắp nơi, cô không thể giam cầm phản ứng tự nhiên của cơ thể cùng khát vọng.

Cô cũng không có say, thế nhưng lòng của cô lại say, cho nên không có kiên định đối với hắn mà SAY NO!

Long Kinh Vũ phát hiện biến chuyển nhỏ bé của nàng, nới lỏng thân thể của cô ra, không hề buộc chặt như trước, môi của cô nguyện ý vì anh mở ra, cái lưỡi mặc dù bị động nhưng bằng lòng để anh quấn quýt lấy.

Tay hắn hướng về phía sau lưng của cô kéo dây kéo xuống, bộ lễ phục tơ tằm trượt xuống, thân thể mềm mại như hoa cỏ nở rộ, anh cẩn thận lại ôn nhu hôn cái cổ trắng ngần, xương quai xanh của cô... Rất nhiều tình ý lại cẩn thận tỉ mỉ mà quan sát phản ứng của cô.

Dưới ánh trăng anh thấy đáy mắt cô mang sự thẹn thùng cùng do dự, anh càng thêm hăng hái mà ôm cô vào ngực, cởi ra sự ràng buộc trước ngực cô, áp đôi môi ấm áp khê vờn bầu ngực mỹ lệ của cô, chậm rãi tiếp cận nụ hoa trắng mịn ở trung tâm, rất sợ làm tổn thương cô, tựa như ngậm vào miệng, lấy đầu lưỡi đùa nghịch, lướt nhẹ qua, tay đi xuống thăm dò, trong lúc đó với vào hai chân của cô, anh muốn cô đem nay trở thành bà xã của anh.

Tình thế cấp bách làm cô lấy tay chế trụ tay của anh.

Anh cười nhạt, một tay vòng qua thắt lưng của cô, một tay tiến xuống bấp đùi của cô, dùng sức lực mạnh mẽ đem cô ôm đến chỗ ngồi của mình, không cho cô có thời gian phản đối, nụ hôn của anh điên cuồng triền miên mà in lại trên môi cô, trên nhụy hoa ở ngực cô, cô khước từ nhưng anh không có giảm tốc độ tấn công, mãnh liệt, đến khi cô ngồi phịch ở trong lòng anh thở gấp, anh thừa cơ cởi ra lễ phục phiền toái trên người cô, làm cho cô nửa quỳ nửa ngồi trước người hắn. Anh đẩy ra hai bên đuôi tóc dài của cô buông xuống tại trước ngực, diện mạo khêu gợi của cô làm anh đau đớn đến cao điểm, anh dò xét tiến vào nơi riêng tư thâm kín của cô, nguyên vẹn ẩm ướt làm cho ái dục của anh càng vững chắc, hai tay cởi chướng ngại vật đè xuống cái mộng khả ái của cô, theo sự trơn bóng tiến vào đến thâm cốc...

“Nè! Chết tiệt...” hai tay cô bấu víu tại đầu vai anh, ngón tay bấm vào cơ thể của anh, phút chốc bị căng ra, cô phát hiện bản thân mình hoàn toàn mất phương hướng, căm ghét mà thấp giọng nguyên rủa chính mình.

“Em nói cái gì?” Anh không có nghe rõ ràng, cho rằng cô cảm thấy không thoải mái mà đau nhức.

Cô cắn môi, toàn bộ mặt đỏ lên, cái gì cũng không chịu nói.

“Tiểu hoa lan, tiếp nhận tình yêu của anh, anh sẽ giao trái tim cho em” Anh ở bên tai nàng cô hộ nói.

Lòng cô đang rơi lệ ái, anh không yêu ai, lại muốn yêu cô? Cô chỉ là nghe hấn dịu dàng thăm thì, tâm tư đều co rút đau đớn, cô không thích hợp với hấn.

Cô càng cảm thấy có xin lỗi với người bạn trai đã mất, cô đúng là một nữ nhân không có trình tiết.

“Anh tới đây” Anh bắt đầu luật động tại nơi eo hẹp của cô, trong thâm tâm vui sướng vì cô không có phản kháng, phản ứng tốt đẹp, không cần chăm sóc huấn luyện nhiều lắm.

Hấn môn trớn thân thể của cô, đỡ vòng eo của cô, động tác không khỏi cuồng dã, chạy nước rút một cách mạnh mẽ, thân thể rung động lòng người của cô pháp phồng, cái miệng nhỏ nhắn phát sinh ra tiếng nhõng nhẽo ... rên rỉ làm cho người khác cảm động.

Anh thương yêu mà xiết chặt cô, bên tai cô thấp giọng thốt ra ái ngữ.

Cô không cách nào giải quyết tình trạng mâu thuẫn giữa thể xác và tinh thần, lòng của cô biết rõ không thể tiếp nhận anh, thân thể của anh nhưng lại cùng anh hợp một, để anh điên cuồng sung sướng mà chiếm hoàn toàn tứ chi bách hài (tứ chi xương cốt)... Anh nhanh chóng làm cho điểm mẫn cảm của cô thăng đứng lên, xông vào nơi tuyệt vời của cô làm cô lay động chậm chậm mở thân thể.

Cô cúi đầu khóc, ở vào thế tự trách cùng vui sướng đối lập nhau, không biết nên làm thế nào cho phải?

Rốt cục sự kích tình như gió bão trôi qua, anh vui sướng mà ôm chặt cô, cô yếu ớt dựa vào hấn, vẻ mặt đầy lệ thổ hồn hển...

“Cùng một chỗ, em chính là bà xã của anh.” Tay anh ở trên lưng cô khẽ vuốt, quả thật muốn đem cô lấy về nhà.

3. Chương 02 Part 2

“Không được.... Chí Viễn... Đừng đi, đừng đi... ” Nội tâm cô hỗn loạn mà thì thào tự nói.

“Chí Viễn là ai?” Cô ghé vào trên người anh gọi tên của người đàn ông khác? Anh tưởng rằng bản thân mình nghe lầm, mở đèn trần xe lờm cô, phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là nước mắt, tựa như bị làm nhục rất thê thảm.

Anh đẩy cô ra, trừng mắt nhìn cô, trong lòng máu huyết đang sôi sùng sục, còn tưởng rằng cô đang hưởng thụ toàn bộ khoái cảm anh mang lại cho cô, chẳng lẽ không đúng?

Sở Tiểu tình từ tự trách rồi mình lấy lại tinh thần, chậm chậm mà nhìn về Long Kinh Vũ trước mắt, anh không hề đa tình, đáy mắt anh là hai ngọn lửa cuồng đốt, cùng sự nghi ngờ thật sâu.

“Ai là Chí Viễn?” Long Kinh Vũ bị thương mà gào lên hỏi

“Lão công của tôi.” Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, đỏ mặt, ôm lấy cơ thể đang run rẩy của chính mình vội vã lui về, rất nhanh trở lại chỗ ngồi bên cạnh, cúi đầu mặc lễ phục.

“Em... Lúc nào lập gia đình?” Anh không cho cô lẩn tránh, bắt lấy tay cô, muốn cô nhìn thẳng vào anh trả lời.

“Không cần anh phải bận tâm” Cô không cần hướng anh giải thích.

“Em nếu đã lập gia đình, vì sao không nói rõ ràng từ sớm?” Anh bóp chặt tay cô, anh không hề muốn làm kẻ thứ ba.

“Là anh cưỡng bức tôi.” Cô không thể rút tay về, anh dùng lực tựa như muốn bóp nát cô, nhưng cô chẳng hề cảm thấy đau nhức vì trong lòng cô đau nhức đã quá lớn đến cả thân thể đều không cảm nhận được.

“Tôi cưỡng bức em?” Anh trừng đôi mắt như phun lửa nhìn nàng.

“Là anh... Ép buộc đem tôi đến nơi đây” Cô không muốn làm anh tổn thương, nhưng sự tình cho tới bây giờ cô nói như thế nào đều là làm anh tổn thương rồi, điều duy nhất cô có thể làm chính là để anh không được quần quít lấy cô nữa, nhất đao lưỡng đoạn(đoạn tuyệt) “Điều anh muốn không phải là tạm thời thỏa mãn sao? Tôi giúp đỡ để anh đạt được mục đích, như vậy đủ rồi chứ, bây giờ xin đưa tôi về nhà. ”

Long Kinh Vũ sắc mặt sa sầm lại, ngọn lửa trong mắt toàn bộ chuyển thành màu tối tăm của sự thất vọng.

“Tôi thật không nghĩ tới em là người phụ nữ như vậy, hà cớ gì đem chính mình giả bộ giống như lãnh đạm, thực chất bên trong lại phóng đảng đến người khác phải hoảng hốt như vậy” Hần cũng nói không nên lời xin thứ lỗi, nhanh chóng mặc y phục vào, cấp tốc quay xe xuống núi đưa cô về nhà.

Cô không nói, bất động, vô lực mà nhìn ngoài cửa sổ xe, anh bị tổn thương trong lòng cô cũng rất mờ mịt, anh chưa hề làm sai cái gì, thực sự chẳng qua là người tình ta nguyện, là cô không có khước từ, người sai không phải là anh, mà là cô.

Anh cũng không nói, hối hả lái xe chạy thật nhanh hướng về phía nhà cô, anh vốn cấp bách muốn đoạt được nữ nhân này, hoá ra chỉ là một đóa hoa dại, hần còn có cái gì để nói, chỉ đổ thừa nhãn lực của anh có vấn đề.

Ba mươi phút sau, xe “Két..” Một tiếng mà dừng sát ở trước cửa nhà cô!

“Xin em dùng tốc độ nhanh nhất biến mất ở trước mặt tôi” Anh không nhìn cô, trái tim đã bị cô thương tổn.

Cô không có quay đầu lại nhìn anh, lại càng không phản bác lại, lặng lẽ bước xuống xe, nhịn xuống sự chua xót khắp người, khẽ run hai chân đi vào cửa chính, đóng cửa phía sau lại, cô thẳng đến bên trong phòng khóc thảm thiết.

Cô hối hận tất cả trong đêm nay, trên người cô mang đầy dấu vết đáng xấu hổ, đồng thời có lỗi với hai người đàn ông, mất đi sự trung thành, cô nên xuống địa ngục, ô... Long Kinh Vũ phút chốc cũng không dừng lại mà lái xe đi.

Các con phố ở Đài Bắc đèn đuốc sáng rực, mà lòng anh lại u tối, khổ sở mà đắng ngắt.

Anh bất kể như thế nào cũng không không nghĩ tới yêu thích người phụ nữ này, cô trùng mũi tên tình ý của anh, làm cho anh cảm thấy chính mình ngu xuẩn vô cùng, anh không bao giờ... Muốn gặp lại cô nữa.

Đột nhiên điện thoại của anh có tiếng vang lên, chẳng lẽ là cô gọi tới xin thứ lỗi? Cô hiểu bản thân không nên để anh không minh bạch thích đáng làm kẻ thứ ba?

Tay lái vừa chuyển, anh cho xe vào ven đường dừng lại, vừa nhìn điện thoại là anh trai. Anh thấp giọng mắng chửi chính mình, sự thật cũng đều xảy ra trước mắt, cô đã lập gia đình, còn anh vậy mà còn đang hy vọng hảo huyền, thực sự không nên.

“Anh ” Hần tức tối mà ấn điện thoại nghe.

“Kinh vũ, anh và chị dâu ngày mai muốn đi Nhật bản hưởng tuần trăng mật, công ty tất cả đều do em xử lý ” Long Tuấn Lỗi dặn dò em trai, không ai so với em trai hần có thể tin cậy hơn được, nó có thể đem mọi chuyện xử lý rất hoàn mỹ.

“Không thành vấn đề, nhưng trước đó sao lại chưa từng nghe anh nhắc đến muốn đi tuần trăng mật?” Long Kinh Vũ trong lòng biết anh trai yêu chị dâu, hai người thực là rất ân ái.

“Cũng không phải đi theo em, đại tẩu cùng anh biết rõ là được. ”

“Được rồi, anh vốn luôn tìm chuyện tốt giao cho em, anh cứ yên tâm đi chơi, công ty thì giao cho em.” Long kinh vũ có điểm bất đắc dĩ, đây là tính cách của đại ca, anh ấy muốn như thế nào thì như thế ấy.

Hai anh em chào tạm biệt.

Long Kinh Vũ ngắt điện thoại di động đem xe hướng về phía làn xe, anh không về nhà, thuận tiện mua rượu, quay về lan viên, một mình uống rượu giải sầu.

Coi như đêm nay anh say, cái gì cũng không phát sinh, ngày mai lại là một hảo hán.

Đáng giận, Sở Tiểu Tinh, mà ngay cả gọi điện thoại nhận tội cũng không có.

Hơi quá đáng.

4. Chương 03

Hôm sau mười giờ sáng, tại công ty quảng cáo Hoàng Gia.

“Tôi đi ra ngoài một chút, ai có việc tìm tôi thì gọi di động cho tôi.” Sở Tiểu Tinh phải đem trả số lượng khoản dư viết ở trên chi phiếu cho anh rể, tính cả chi biểu cùng nhau bỏ vào túi giấy da, cô phải tự mình đi một chuyến tới tập đoàn tài chính Long Thị.

Vừa ra đến trước cửa còn chưa có yên lòng nên cô đành dặn dò công nhân viên.

“Dạ” Tiểu Phương hơi hốt trả lời.

Sở Tiểu Tinh phát phát tay, xoay người rời đi.

“Trình tiết liệt nữ (cô gái cương trực) đi rồi, chúng ta có thể thở xả hơi rồi.” So với Sở Tiểu Tinh ở công ty quảng cáo lưu lại đã lâu lâu, đại tỷ thâm niên nhất quảng con chuột trên tay, tạm dừng công việc về bản đồ trên máy tính, nhấp một hộp cà phê tự chuẩn bị của mình.

“Đúng vậy! Một chết người, trước kia lúc tiểu quản ở cũng không có khắc nghiệt như vậy, không chỉ phải tăng ca đi ra ngoài kiếm khách, còn phải đi hỗ trợ thay chị gái cô ấy bố trí sảnh tiệc cưới, hiện tại chúng ta ngay cả đồ uống đều phải chính mình mua vào, công ty cũng không cung ứng trà cùng cà phê, thực làm cho người ta chịu không nổi.”

Một gã nghiệp vụ thâm niên quảng cáo khác cũng bất mãn nói.

“Ai ai! Mọi người im lặng, công ty quảng cáo đối diện chúng ta hợp lại, Tiểu Tinh cũng là sợ khách hàng bỏ đi a! Cô ấy cũng không phải chưa trả phí tăng ca, hơn nữa mọi người tốt xấu cũng đồng tình cảnh ngộ của cô ấy, cô ấy thực đáng thương, tiểu quản đã chết, cô tuân thủ sống quả(sống góa chồng), thay tiểu quản chống đỡ công ty, nếu không có sự cố gắng của cô ấy, sợ rằng chúng ta cũng không được chỗ tốt như bây giờ, nên thông cảm cho cô ấy một chút đi!” Công nhân phụ trách chạy in ấn thay Sở Tiểu Tinh lấy lại công đạo nói.

Mọi người cảm thấy lời này thực có đạo lý, không ai dám phủ định sự cố gắng của Sở Tiểu Tinh, mọi người cuối cùng im lặng lại, thoáng lấy hơi tiếp tục an phận làm việc.

Sở Tiểu Tinh đi ra đến ngoài cửa công ty quảng cáo, công ty được thiết lập ở lầu một, bên ngoài chính là đường lớn rất náo nhiệt, xe của cô ngay tại đó cách bãi đỗ không xa.

Cô vừa đi vừa nhìn công ty quảng cáo, gần đây phía đối diện có mở một công ty quảng cáo mới, lấy giá thấp hơn cùng cô tranh đua doanh thu, lấy đi không ít khách hàng, khiến cho công ty của cô doanh thu trượt dốc không ít, trước mắt tình trạng tài chính của công ty chính là miễn cưỡng chống đỡ.

Cô nghĩ tới chính sách lấy giá thấp cùng đối phương cạnh tranh, nhưng cách này sẽ tạo thành lưỡng bại câu thương(cả hai bên cùng thiệt), cũng không phải phương pháp tốt.

Cô cũng muốn sa thải hai công nhân, giảm bớt chi phí, nhưng chính là tất cả mọi người đều so với cô thâm niên lâu hơn, từng theo Quản Chí Viễn cùng nhau dốc sức làm việc, cô thật sự không thể thay đổi được những người ấy.

Có lẽ cô phải lo lắng nghĩ tới việc chuyển đến khu vực thuận lợi, nhưng địa điểm thích hợp cũng tìm rất khó.

Ai! Nếu có khách hàng lớn tới cửa thì tốt rồi, cô thiếu khách hàng lớn, thực sợ đến lúc đó nếu làm ăn không được, thực có lỗi với Quản Chí Viễn.

Cô phiến lòng trên cả quãng đường đi, phía trước là vị trí đồn hóa ở phía nam tổng công ty tập đoàn tài chính Long Thị, vừa lái xe vừa nghĩ phương pháp cứu vãn doanh thu công ty, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng trong lòng cô vẫn không có mưu lược hữu dụng.

Nửa giờ sau, cô tới tập đoàn tài chính Long Thị, ở ven đường dừng xe lại, cô đi xuống xe nhìn phong cách bên ngoài cao ốc này, toàn bộ công trình kiến trúc này chính là tập đoàn tài chính tổng bộ, về ngoài công ty quảng cáo của cô cũng chỉ là tiểu bất điểm (điểm nhỏ) mà thôi.

Bình thường tập đoàn tài chính lớn có những nhà đầu tư tài chính hùng hậu làm hậu thuẫn, công ty quảng cáo nhỏ bé của cô toàn bộ dựa vào kinh doanh vất vả, khi nào mới có quy mô lớn mạnh đến như vậy? Tư bản chủ nghĩa thật sự là không thể ngang hàng.

Cô thở dài, bước vào trong đại sảnh, đại sảnh lầu một rộng lớn hai bên bố trí các ngân hàng, cô đi tới phía trước thang máy, nhìn thấy bảng giới thiệu rõ ràng các tầng lầu tập đoàn tài chính, cô mới phát hiện tập đoàn tài chính này thật sự có quy mô, các sản phẩm liên quan tới tài chính tất cả đều có.

Cô tìm được phòng xử lý mọi việc ở tầng mười chín, ấn hạ thang máy, cô đi vào, ở cuối tầng mười chín tìm được văn phòng của anh rể Long Tuấn Lỗi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì vậy?” Cô thư kí ngồi bên ngoài văn phòng nhìn thấy cô, đứng dậy hỏi.

“Tôi họ Sở, tới tìm tổng tài.” Sở Tiểu Tinh nói.

“Sở tiểu thư, tổng tài cùng phu nhân xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, hiện không có ở công ty.” Thư kí nói.

“Cái gì?” Cô như thế nào lại không biết?

“Tổng tài là ngày hôm qua sau tiệc cưới đột nhiên quyết định, hôm nay sáng sớm nay đã lên đường rồi.”

“Thì ra là như vậy.”

“Cô là người nhà phu nhân tổng tài sao?” Cô thư kí phát hiện cô với phu nhân cùng họ, đoán hỏi.

“Tôi là em gái của Sở Mặc Vũ.” Sở Tiểu Tinh nói ra thân phận chính mình. Thư kí chần chờ hỏi: “Vậy cô sao lại không biết bọn họ xuất ngoại?”

Sở Tiểu Tinh trầm mặc, cô. Ngày hôm qua bề bộn nhiều việc, nhanh chóng rời khỏi tiệc cưới, chị dù có muốn nói với cô cũng không có cơ hội!

“Hiện tại khoản dư kia phải xử lý như thế nào? Anh rể giao cho tôi tính toán tiền tiệc cưới, phiếu này phải giao cho ai? Cô có thể xử lý không?” Sở Tiểu Tinh trông mong hỏi.

“Nếu cô ban đầu được tiếp nhận tài khoản mở chi phiếu cá nhân của tổng tài, tổng tài không có ở đây, toàn bộ công ty cũng chỉ có phó tổng tài có thể thay anh ấy xử lý công việc cá nhân, tôi chỉ là thư kí, chưa được trao quyền không dám xử lý!”

“Phó tổng tài?” Long Kinh Vũ sao? Cô có thể nào gặp lại anh, cô tình nguyện chờ anh rể và chị cô đi hưởng tuần trăng mật trở về, cũng không muốn đến gặp anh.

“Cô muốn hay không chờ anh ấy một chút? Hôm nay anh ấy sẽ ở văn phòng tổng tài, tổng tài không có ở đây, anh ấy nhất định sẽ đến. A, anh ấy đến rồi!” Cô Thư kí phát hiện bóng dáng anh tuấn của Long Kinh Vũ, anh đang từ thang máy đi ra.

Không! Sở Tiểu Tinh ở trong lòng đau xót.

“Vị tiểu thư này có chuyện gì?” Long Kinh Vũ đi ra liền thấy Sở Tiểu Tinh đang ở ngoài văn phòng, nói thực ra, anh thực kinh ngạc, cô tới làm cái gì? Tại sao lại đến?

Sở Tiểu Tinh phát hiện chính mình trốn không thoát, đành phải cắn chặt răng đối diện với anh, khi anh đến gần, đem chi biểu cùng dư khoản chi phiếu từ túi da giao cho anh.

“Đây là chi biểu cùng khoản dư của tiệc cưới mà anh rể muốn tôi làm, khoản dư tôi mở chi phiếu cá nhân trả lại cho anh ấy, mời anh thay mặt thu.”

Long Kinh Vũ tiếp nhận túi to cô mang tới, còn chưa có mở ra xem, cô liền xoay người rời đi.

Đáy mắt anh có chút thất vọng, cô không xin lỗi, không giải thích, cái gì cũng đều không có, như vậy sao được?

“Sở tiểu thư xin dừng bước.” Anh dáng vẻ lão bản đứng đắn gọi cô lại.

Sở Tiểu Tinh không muốn quay đầu lại, nhưng cô thư kí ở đây, nếu cô không lễ phép tiêu sái quay lại cũng không hợp lễ nghĩa.

Cô không tình nguyện quay đầu lại, dừng lại ở đằng xa hỏi: “Chuyện gì, phó tổng tài Long?”

“Như vậy không được.” Long Kinh Vũ lạnh lùng liếc nhìn cô.

“Làm sao không được?” Trái tim cô rung động.

“Cùng tôi đối mặt trả lời, xác nhận không có sai lầm đi.”

” Chuyện này.” Anh rõ ràng là muốn cô cùng anh tiến vào văn phòng.

Cô không muốn cùng anh ở chung một chỗ, anh rất nguy hiểm, mà cô chịu không nổi thử nghiệm, nhưng là anh nói không sai, hẳn là đối mặt trả lời tốt mới rõ ràng được.

“Tôi chỉ có mười phút đồng hồ, tôi còn có việc.” Cô báo trước cô rõ ràng phải nhanh chóng rời đi.

Là có chuyện gì nữa? Long Kinh Vũ dưới đáy lòng nguyên rửa, mở cửa văn phòng, thẳng tiến vào.

Sở Tiểu Tinh tình thế bất đắc dĩ, đi vào.

Cô thư kí thấy sự tình có thể giải quyết, trở lại vị trí ngồi làm việc.

Long Kinh Vũ ngồi vào ghế lớn, hướng về gói túi mở ra, một tờ hóa đơn cùng một tờ đối chiếu kiểm tra.

Sở Tiểu Tinh đứng ngồi không yên, ở trước mặt anh, nhìn anh giống như công nhân viên.

“Anh không thể mau một chút?” Cô thiếu kiên nhẫn thúc giục.

“Tôi vì cái gì phải nhanh một chút?” Anh ngẩng lên bốn cột hai mắt nhìn cô.

“Tôi nói rồi, tôi còn có việc.” Cô thấp giọng nói, ánh mắt trước sau không cùng anh tiếp xúc.

“Ứng phó tôi, còn phải ứng phó người khác?” Hắn cố ý làm khó cô.

Đôi mắt xinh đẹp của cô bị che phủ một tầng sương mù, tâm tư hỗn loạn, hai tay nắm chặt, cố gắng khôi phục lại sự bình tĩnh, hai mắt ngẩng lên nhìn thẳng anh, lạnh nhạt nói: “Tóm lại anh chấm dứt nhanh lên.”

“Ngày hôm qua em tại sao không bảo tôi chấm dứt nhanh lên?” Anh nghênh ngang đả thương lòng cô, mắt thấy cô sắc mặt tái nhợt, hốc mắt đỏ lên, vẫn một bộ nghiêm nghị chất vấn, anh trong lòng vừa hận vừa giận.

Hung hăng cúi đầu, anh không chịu cho cô một chút thương tiếc, cô giống loại phụ nữ chỉ biết làm bộ làm tịch, anh thật sự không cần lãng phí cảm tình của mình.

Sở Tiểu Tinh cố gắng chịu đựng trong lòng, cô tự nói với chính mình phải giống như không có việc gì mà đối diện anh, cho dù anh giễu cợt cô, cô cũng không để ở trong lòng, bởi vì cô không thể để ý anh, nếu để ý chứng tỏ cô đã bị anh trói buộc .

Cô là người đã trưởng thành, cho dù đã làm chuyện không nên làm, cũng phải dũng cảm nhận trách nhiệm, hẳn anh có sai, sai ở cô, cô đã lĩnh ngộ sâu sắc được điều này.

“Trước mắt toàn bộ phù hợp.” Long Kinh Vũ không tình nguyện đem hóa đơn thu xong, tính cả chi phiếu bỏ vào trong túi.

“Tôi có thể đi rồi chứ?” Cô may mắn có thể chấm dứt sự đau khổ này rồi.

“Tôi với em còn chưa có tính toán rõ ràng.” Long Kinh Vũ dùng ánh mắt sâu không lường được nhìn cô hỏi: “Em kết hôn từ khi nào?”

“Anh như vậy có hứng thú muốn biết?” Anh rõ ràng có ý định đập phá.

“Đúng!” Cho dù làm đường làm người thứ ba anh cũng muốn được hiểu rõ ràng.

Sở Tiểu Tinh hít vào một hơi thật sâu, nghĩ thầm thay vì dây dưa không rõ, đơn giản làm cho hấn chặt đứt ý niệm trong đầu.

“Đã lâu rồi!” Cô cắn răng nói.

“Nhấn cưới của em đâu?” Anh lợi hại nhìn thẳng tay cô chỉ.

“Tôi không có thói quen đeo.” Cô kỳ thật không có nhấn cưới, đó chính là tổn thương của lòng cô.

“Em so với chị mình tảo hôn(kết hôn sớm)? Hai mươi hai tuổi làm lão bản, chính là làm lão bản trước khi kết hôn sao? Còn có, nếu đã kết hôn, sao lại có thể vẫn ở tại nhà mẹ đẻ? Người đàn ông kia chẳng lẽ là ở rể?” Long Kinh Vũ càng hỏi càng cảm thấy không hợp lý.

Sở Tiểu Tinh cổ họng nghẹn lại, đáp không được, duy nhất có thể qua loa nói chính là một câu “Tôi không cần phải ... Nói cho anh biết việc riêng của tôi.”

“Đừng nghĩ lảng tránh vấn đề của tôi, hơn nữa người nếu đã kết hôn, như thế nào còn có thể làm phù dâu của chị gái em?” Anh đột nhiên trừng mắt nhìn cô, lại tìm được điểm đáng ngờ kỳ quái.

“Không thể thay đổi quy định cứng nhắc đó sao? Anh trai anh cũng không theo quy củ tự mình sai anh tới cửa đón chị của tôi.” Cô trong lòng tràn ngập cảnh giác, câu hỏi của anh làm cô khó chịu.

Cái này đối với Long Kinh Vũ hết chỗ nói rồi, chị dâu quả thật là anh thay anh trai đi cưới vợ. Trên thực tế anh cũng không hiểu truyền thống tục lệ phụ nữ đã kết hôn của Trung Quốc có thể làm phù dâu hay không, chuyện này đối với anh mà nói thật rườm rà, nhưng anh căn cứ suy đoán lời của cô chính là có vấn đề, huống hồ anh cũng không có nghe chị dâu đề cập qua chuyện Tiểu Tinh đã kết hôn.

Anh không nên hỏi lại cô, lời của cô có nhiều điểm rất đáng ngờ.

“Em đi đi!” Anh muốn điều tra rõ ràng rất đơn giản, hỏi chị cô Sở Mặc Vũ không phải được rồi? Chị ấy là chị của Tiểu Tinh, nhất định biết tất cả chuyện của cô.

Sở Tiểu Tinh lập tức rời đi.

Anh khẽ cắn môi, cô một câu hẹn gặp lại cũng chưa nói.

Cửa văn phòng đóng lại, anh bất chấp việc chị dâu cùng anh trai đang ở Nhật Bản ân ái hưởng tuần trăng mật, anh gọi di động cho anh mình.

“Đại ca, đến Nhật Bản chưa?”

“Mới vừa ở sân bay Tô-ki-ô xuống, có chuyện gì sao?”

“Em muốn tìm chị dâu hỏi chút chuyện của em gái chị ấy.”

“Em gái cô ấy làm sao vậy?” Long Tuấn Lỗi cười hỏi, trong lòng biết em trai sẽ không tự dưng gọi điện thoại, anh đã sớm nhìn ra tình cảm của Kinh Vũ đối với Tiểu Tinh.

“Anh đừng quan tâm, chuyển máy lại cho chị dâu.” Long Kinh Vũ nói, từ di động nghe thấy anh trai gọi chị dâu..... “Mặc Vũ, Kinh Vũ nói em phải nghe, nó muốn tìm em hỏi chuyện của Tiểu Tinh.”

Rất nhanh di động liền thay đổi người nghe.

“Kinh vũ, chuyện gì thế?” Tiếng nói dịu dàng của Sở Mặc Vũ truyền đến.

“Chị dâu, Tiểu Tinh kết hôn lúc nào thế?” Long Kinh Vũ không chút ngại ngùng hỏi.

“Nó. Nói với cậu nó kết hôn sao?” Sở Mặc Vũ có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy! Chồng cô ấy tên Quán Chí Viễn sao?”

“Việc này.” Sở Mặc Vũ cùng ba mẹ đều biết Tiểu Tinh yêu Quản Chí Viễn, nhưng bọn họ cũng không có hôn ước, càng không có kết hôn, Tiểu Tinh nói như vậy, nhất định là chính nó trong lòng nhận định nó đã gả cho cậu ta, em gái đáng thương này, còn trẻ như vậy, hẳn là lại có người hảo hảo yêu nó, nhưng nó lại không chịu bỏ qua quá khứ.

“Cậu vì cái gì đột nhiên hỏi cái này?” Sở Mặc Vũ trước hết muốn tìm hiểu một chút.

“Em yêu cô ấy .” Long Kinh Vũ không nghĩ những lời này một ngày kia từ trong miệng anh nói ra, trong lòng anh xác định có tình cảm với Sở Tiểu Tinh, theo từ lúc vừa thấy cô liền đối với cô chung tình.

Mà nói cũng đã nói rồi, anh không muốn giấu giếm, đây là sự thật.

Đầu bên di động kia Sở Mặc Vũ vui mừng, Long Kinh Vũ là người đàn ông tốt, nếu có cậu ta yêu Tiểu Tinh, khẳng định nó có thể được hạnh phúc .

Tiểu Tinh phải quên đi quá khứ, đón nhận tình yêu mới. Nó là cô gái tốt, nên có một người yêu thương.

“Nó không để cho cậu có cơ hội đúng không?”

“Đúng, cô ấy thật sự đã kết hôn sao?” Anh không biết chị dâu có thể hay không cho anh một đáp án ngoài ý muốn, lòng anh nóng như lửa đốt.

“Nó không có, Quản Chí Viễn là mối tình đầu của Tiểu Tinh, khi cậu ta qua đời, đem công ty để lại cho nó.” Sở Mặc Vũ đem tình yêu thương tâm của Tiểu Tinh đã trải qua toàn bộ nói cho Long Kinh Vũ.

Long Kinh Vũ mãi đến khi chấm dứt điện thoại, nội tâm đều rất rung động, thì ra bị thương không phải anh, mà là cô.

Nên xin lỗi cũng là anh, anh chẳng những không có an ủi cô, đồng tình với cô, vừa mới còn nhục nhã cô, lòng của cô cũng đã vết thương chồng chất rồi Anh thật sự là đáng chết.

Khó trách tối hôm qua cô lại khóc.

Nhưng cái khó nói nhất là cô đối với anh không có chút động tâm nào sao? Nếu không cô làm sao để anh động vào cô?

Hiện tại quản không được chuyện dĩ nhiên đã phát sinh kia, điều anh nên làm là sao làm cho cô đối với anh sinh ra tin cậy, làm cho cô cảm thấy tình yêu của anh rất ấm áp, làm cho lòng của cô có hân, không hề luyến Quản Chí Viễn đã qua đời.

Trời ơi! Anh nghĩ hiện tại khiến cho cô biết lòng anh có bao nhiêu đau đớn, che chở cô thật nhiều. Yêu thương cô.

Anh sẽ đi tìm cô, anh phải thay đổi tình thế, cô không thể lại lần nữa trốn anh.

Sở Tiểu Tinh từ lúc trở lại công ty quảng cáo cả ngày liền nội tâm không yên, trong lòng cô xuất hiện hình ảnh Long Kinh Vũ dùng ánh mắt một mặt nghi ngờ, làm cô khó khăn.

Anh rõ ràng không tin chuyện cô kết hôn, nếu anh đi hỏi ba mẹ hoặc chị cô, rất nhanh sẽ phát hiện cô căn bản là chưa có kết hôn.

Cô rất sợ anh chính xác đến hỏi, trực giác nói cho cô biết, một khi cùng anh dây dưa, anh chính là gánh nặng cô muốn bỏ cũng không xong .

Anh đem tới tình yêu rạt rào làm cô nhát gan.

“Tiểu Tinh, tôi đã đem cửa sắt kéo xuống.” Bấy giờ, công nhân cuối cùng rời đi nhấn chốt cửa sắt đóng lại, cửa chậm rãi hạ xuống.

“Chị Tiểu tinh, em đi trước, gặp lại sau.” Tiểu Phương phát hiện Sở Tiểu Tinh ngồi trên ghế sừng sờ, căn bản không có nghe tiếng cô nói.

“Ngô. Hẹn gặp lại.” Sở Tiểu Tinh thật lâu mới hoàn hồn, hướng Tiểu Phương gật đầu.

Tiểu Phương cười cười, từ cửa đi ra ngoài, tan tằm.

Sở Tiểu Tinh tắt máy tính, không lòng dạ nào tăng ca, thu thập xong, cũng đi ra ngoài cửa.

Cô kéo cửa sắt khóa kỹ, hướng về phía xe, lái xe ở trên đường đi dạo, cô không muốn về nhà, lại không biết nên đi nơi nào mới tốt?

Khoảng hai mươi phút sau, cô phát hiện trong con hẻm nhỏ có quán rượu bình dân, cô rất muốn một nơi im lặng, liền đem xe tiến vào hẻm ngõ, xuống xe, không lưu ý phía sau xe của cô trước sau đều có người đi theo.

Long Kinh Vũ chậm rãi đem xe dừng ở chỗ rẽ, nhìn chăm chăm cô xuống xe đi vào quán rượu, nghĩ qua cũng biết cô là muốn một mình uống rượu giải buồn.

Anh đã sớm chờ cô ở bên ngoài công ty quảng cáo, cô vừa xuất hiện, anh liền đi theo cô, giống như có dấu hiệu lạc hướng, anh phát hiện cô ở trên đường đi lòng vòng, nghiễm nhiên là không hiểu được chính mình cuối cùng muốn đi đâu? Cô gái đáng thương.

Anh chờ cô đi vào quán rượu, hắn cũng đỗ xong xe, tính đi theo cô uống hai chén.

Bên trong quán rượu nhỏ có ngọn đèn mờ nhạt, âm nhạc hòa hợp.

Sở Tiểu Tinh một mình đều đều uống rượu, vốn cảm giác trong ngọn đèn mờ ám. Có một đôi mắt nóng như lửa, trực tiếp nhìn cô chăm chăm.

Ở vị trí đối diện bốn mươi lăm độ, cô liếc mắt một cái, thấy Long Kinh Vũ, anh an vị bên trái mặt tường vị trí thứ hai, dưới ngọn đèn mờ nhạt, anh bộ dáng tuấn tú, kiểu tóc tiêu sái bị nhiễm bởi vòng sáng dịu nhẹ, tựa hồ cảm thấy có một tầng nhân nhạt không chân thật.

Anh làm sao lại ở trong này? Cô bình tĩnh nhìn lại rõ ràng, quả thật là anh, anh cũng liếc cô một cái, hướng cô giơ chén rượu.

Cô đột nhiên quay đầu lại, làm như không phát hiện.

Long Kinh Vũ chờ chính là giờ khắc này, anh không có vừa vào tửu quán đã tìm cô, anh chờ cô phát hiện ra anh, tựa như trùng hợp gặp gỡ, lộ ra vẻ tự nhiên chút, anh cố gắng không tạo áp lực cho cô.

Anh thật cẩn thận, đều chỉ vì anh yêu cô, anh muốn cứu giúp trái tim tổn thương của cô.

“Không ngoan đó! Tiểu nữ sinh, cẩn thận anh nói với mẹ em là em chạy đến quán rượu uống rượu.” Long Kinh Vũ đi tới chỗ cô, cầm trên tay cây thìa rượu đặt ở trên bàn tròn nhỏ của cô, hai tay vịn ở cạnh bàn, cúi mắt nhìn cô.

“Anh muốn làm gì?” Sở Tiểu Tinh nâng mắt trừng lên nhìn anh, anh lại cười hòa ái dễ gần như vậy, tùy tiện kêu cô là tiểu nữ sinh, đây là ý gì? Khi ở công ty anh, anh cũng không khách khí như vậy.

“Có thể ngồi xuống không?”

“Không được.”

Anh vẫn ngồi xuống.

Cô trơ mắt nhìn anh ngồi xuống, lập tức phản xạ từ trên ghế đột nhiên đứng lên, không muốn cùng anh ngồi chung.

“Sợ cái gì?” Anh cầm tay cô.

“Ai sợ anh?” Cô kinh hãi.

“Không sợ thì ngồi xuống.” Hắn giương mắt nói: “Có chuyện muốn nhờ em giúp.”

“Chuyện gì?”

“Công ty của anh hàng năm ở các nhà ga liền thuê công ty quảng cáo để xây dựng hình tượng công ty, bốn mùa luân phiên làm, lần này mời công ty quảng cáo của em đến giúp anh thiết kế, em thấy như thế nào?”

“A. . . .” Cô thân mình lung lay, anh muốn cùng cô bàn chuyện làm ăn, cô nên cự tuyệt sao? Công ty của cô là thực cần khách hàng tới cửa.

“Làm chứ! Bằng giới thiệu có thể thảo luận, anh sẽ không chém lung tung.” Anh lộ ra nụ cười, đợi cô.

Đầu cô cháng váng bất tỉnh, thực xác định không phải bởi vì say rượu, vừa mới chút rượu cô mới uống một ngụm mà thôi.

Là khuôn mặt tươi cười của anh, anh cười mê người như vậy làm cái gì? Hay là trong đó có dối trá?

“Giá muốn yêu cầu quảng cáo trên trang báo lớn nhỏ, tổng số lượng nhiều ít mới có thể quyết định.” Trong lúc đó lòng của cô đang lưỡng lự miễn cưỡng cùng nghĩ muốn làm ăn. Cuối cùng, cô thực cũng thỏa hiệp rồi, ngồi xuống.

Cô cần khách hàng lớn, cô cũng chỉ coi anh là khách hàng.

5. Chương 04 Part 1

Long Kinh Vũ thấy cô nguyện ý ngồi xuống, trong lòng lộ ra một chút vui sướng rạng ngời không thể nói nên lời.

Nếu cô có hứng thú bàn luận, anh đơn giản liền cùng cô thảo luận, chỉ cần hai bên cùng nhau làm việc, muốn tiếp cận cô sẽ dễ dàng hơn chút, sách lược này khá tốt.

“Bản quảng cáo này lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng toàn bộ Đài Loan ít nhất hơn một ngàn cái, chính là ở trạm Cao Thiết, trạm Thai Thiết, nam bắc hai đầu cực xe điện ngấm náo nhiệt, anh còn tính toán muốn ở những khu vực lân cận Đài Bắc thuê một công ty quảng cáo lớn, này đó. Em thấy được không?” Anh cố ý thử, phát hiện ánh mắt âm đạm của cô có ánh hào quang.

“Tôi. làm.” Sở Tiêu Tinh không có đường lui, cô nếu đã ngồi xuống cùng anh thảo luận, phải toàn lực ứng phó, việc này đối với công ty quảng cáo của cô sẽ có một khoản thu vào rất khá, cô từ ba lô tùy thân lấy ra mấy ví tính xách tay ghi chép.

“Em nếu không hiểu, có thể đi tới trước trạm điện ngầm nhìn một chút quảng cáo lúc trước do các thương nhân khác làm, tham khảo một chút rồi báo giá cả lại cho anh.” Anh cho cô chỉ dẫn cụ thể.

Cô ghi chép đầy đủ, rốt cục có thể bình tĩnh đối mặt với anh. “Khi nào thì muốn tôi báo giá?”

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, bản quảng cáo này sẽ tung ra vào cuối mùa thu.” Anh cười cười, nhìn thẳng cô, hai mắt thực rất trong trẻo.

Khuôn mặt tuần lãng của anh tươi cười, ở trong lòng cô liền nổi lên từng trận dao động, nhưng cô ngay tức khắc liền ổn định lại trái tim, anh lại không có làm cái gì, chỉ là một khuôn mặt tươi cười mà thôi, cô sao có thể có thể dễ dàng bị mê hoặc ?

Cô chuyên tâm đem tập trung đặt ở trên công việc, hỏi: “Anh hy vọng hình tượng quảng cáo là hình tượng như thế nào?”

“Đương nhiên là kết hợp vì lợi ích chung, bảo vệ môi trường, đối với mọi người đây là chuyện có lợi, lúc này mới có thể tăng thêm hình tượng công ty, giống như công ty của bọn anh thành công lập quỹ hội công ích, hàng năm sẽ thông qua một khoản dự toán khổng lồ sử dụng để giúp đỡ, những điều này đều có công dụng.” Long Kinh Vũ nghiêm trang nói, giống như thật sự đang cùng cô thảo luận công việc, anh không muốn cô đối với anh có bố trí phòng vệ, không muốn lại làm cho cô cảnh giác.

“Không nghĩ tới tập đoàn tài chính cũng có chút lương tâm.” Sở Tiêu Tinh vừa viết vừa hướng anh nói.

“Dĩ nhiên, tập đoàn tài chính bình thường làm cho người ta cảm giác tài đại khí thô (phô trương), cho nên công ty anh bốn mùa đều thiết lập hình tượng quảng cáo vì lợi ích chung, chính là muốn làm cho nhân dân biết tập đoàn tài chính không phải luôn tư lợi như vậy.” Khóe môi anh nhếch lên, cười châm biếm xem xét cô.

Cô nhận thức liền gật đầu, hai mắt hạ xuống không nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, vừa viết vừa phát hiện đầu ngón tay của mình run nhẹ .

Cô âm thầm điều chỉnh hô hấp, cố gắng không cho anh tác động trái tim của mình.

“Tại sao lại tìm tôi?” Tuy rằng nhu cầu của cô thực cấp bách cần có một vị khách lớn làm ăn, nhưng cô cũng suy nghĩ rất cẩn thận về điều này.

“Không phải anh quyết định, là trong buổi chiều họp có người đưa ra ý kiến.” Long Kinh Vũ thoải mái mà nói.

“Ai?” Cô nhìn về phía anh.

“Anh trai anh, anh rể của em.”

“Anh ấy và chị tôi không phải đang ở Nhật Bản sao?”

“Cuộc họp khảo sát tin tức em chưa từng nghe qua sao? Em cho là anh ấy ở Nhật Bản vui chơi là cái gì cũng có thể không quan sao? Thiết kế Quảng cáo 90% là ý kiến của anh ấy, ý kiến của anh ấy nhiều nhất.” Long Kinh Vũ nói xong, cầm chén rượu lên, uống một ngụm rượu Long Thiệt Lan, con người đen nhìn chăm chăm cô, xem phản ứng của cô.

“Có thể là chị tôi đề cập qua chuyện tôi mở công ty quảng cáo với anh rể, cho nên anh ấy mới suy nghĩ sẽ tìm tôi” Sở Tiểu Tinh còn nghĩ thầm, rằng chị có hảo ý nhắc tới công ty quảng cáo của cô với anh rể, công ty quảng cáo nhỏ bé của cô mới có thể được giành được dự án của tập đoàn tài chính Long Thị – khách hàng số một luôn được ưu ái.

“Anh cũng không biết, em thay bọn họ lo tiệc cưới, thiết kế thật sự chu toàn, có lẽ là vì vậy nên muốn mượn tài năng của em!”

Sở Tiểu Tinh nghĩ thầm, điều này cũng không phải không có khả năng.

Long Kinh Vũ khẽ lắc chén rượu ướp lạnh, nghĩ thầm, phải nói sang chuyện khác mới được, tuy rằng trước mắt anh mới vừa lấy được sự tin nhiệm từ cô, nhưng nếu nói về công việc nữa liền vô ích rồi, anh trai anh căn bản không quan tâm chuyện quảng cáo, chị dâu đương nhiên cũng hoàn toàn không biết, ở công ty hôm nay càng không có hội nghị nào hội là cuộc họp khảo sát, hình tượng quảng cáo luôn luôn đều là bộ phận thiết kế của công ty họp mới quyết định, chờ anh đồng ý văn bản vắn tắt sau mới giao cho các công ty quảng cáo bên ngoài làm việc.

Anh quen thuộc triển khai hoạt động này, nhưng chính bản thân anh cũng sẽ không làm những việc nhỏ bé này, anh toàn bộ hướng về phía cô, cái động cơ ‘quảng cáo’ cũng là vừa mới nghĩ đến tức thời, trước đó cũng không có dự định.

Ngoài dự tính, cô rất có hứng thú cùng anh thảo luận giao dịch, hiệu quả là khoảng cách đã đặc biệt gần hơn rồi.

Kỳ thật nếu cô đáp ứng dự án quảng cáo, anh liền lập tức gọi bộ phận quảng cáo của công ty liên lạc với cô, việc này đối với anh mà nói chỉ cần một câu mệnh lệnh mà thôi, dễ như trở bàn tay.

“Vậy em làm sao lại ở chỗ này?” Anh hỏi.

Sở Tiểu Tinh ngấm ngấm cây bút trên tay, cô mới là người phải hỏi anh tại sao lại ở chỗ này! “Biển số nhà lại không nói tôi không thể tới, anh thì sao?”

“Nói cho cùng, biển số nhà cũng không nói anh không thể tới a!” HANhấn trầm giọng nở nụ cười.

“Tôi với anh. Là ai tiến vào trước?” Nàng không chú ý tới anh đến từ lúc nào.

“Anh không có chú ý, lúc anh tan tầm không có việc gì làm đi dạo thì tới nơi này, Đài Bắc lớn như vậy, ai ngờ lại ở trong này gặp được em.” Anh bình thản không có gì lạ nói, chỉ có chính mình trong lòng hiểu được là chuyện gì đã xảy ra, đương nhiên là cô tới trước, anh theo sau tiến vào, mà anh thông minh không để cho cô nói nhiều về vấn đề này, anh liền quay về vấn đề chính, khơi gợi một vài gợi ý. “Anh có chút đói bụng, em không đói sao? Có muốn gọi một vài món ăn hay không?”

“Nếu không có việc gì để nói, tôi. . . . phải đi rồi, tôi sẽ theo lời nói đi tính giá, ba ngày sau sẽ trở lại công ty anh hướng anh báo cáo. . . . Được không?” Sở Tiểu Tinh thu hồi mấy vi tính, phòng vệ trong lòng đã trở lại, cô cảm thấy đang cùng anh quá gần gũi, lập tức liền tự động kéo dần khoảng cách.

Long Kinh Vũ nhìn ra cô đối với làm việc có hứng thú, ngại gì lần nữa cùng cô thảo luận làm ăn, chính là không thể làm cho cô nhanh như vậy rời đi.

“Vậy em có thể hội mặt đi một khách hàng khác.”

“Ai?”

“Hoa lan viên của anh.”

Cô liếc qua đôi mắt sâu mê người của anh, trong lòng không khỏi bối rối, hoa lan viên trong miệng anh càng làm cho hai gò má cô bóng lên, cô vẫn không quên chuyện đã phát sinh ở nơi đó.

Căn cứ vào lý do chương ngại vật trong lòng, cô cũng không nghĩ muốn tiếp tục làm ăn quảng cáo với công ty của anh.

Nhưng nếu vì quảng cáo công ty, cô không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân.

“Bất quá. . . . Đây cũng không phải là việc công ty quảng cáo bình thường có thể làm, hoa lan viên của anh chính yếu là muốn sửa đổi phần websites, phải tinh thông websites mới có thể chế tác được.” Long Kinh Vũ lấy lui làm tiến, lấy thái độ không miễn cưỡng thử giữ cô lại.

“Tại công ty của tôi có công nhân am hiểu làm websites quảng cáo.” Cô không thể bỏ qua cuộc làm ăn này, chỉ cần có thể làm cho công ty quảng cáo của cô sinh tồn phát triển, cô sẽ cố gắng vượt qua vấn đề cá nhân.

Cô lần thứ hai lấy mấy vi tính xách tay ra.

“Như vậy thật tốt quá, nhân viên làm websites công ty không biết chạy đi đâu.” Long Kinh Vũ trong lòng vui mừng cười to, bất quá vẻ mặt vẫn là thản nhiên, anh cuối cùng cũng không làm cho cô chạy trốn.

“Nội dung hình thức quảng cáo anh cần là gì?” Sở Tiểu Tinh quyết tâm cùng lo lắng hỏi.

Long Kinh Vũ cũng không ngốc như vậy, nếu để cô ở lại, kia tỏ vẻ cô nghĩ muốn tiếp anh sinh ý, anh có thể từ từ sẽ đến. “Không vội, trước tiên nên ăn gì đã, anh gọi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Anh buông chén rượu trong tay, người phục vụ đưa tới thực đơn, anh không thể để cô đi, có thể giữ cô được bao lâu, cho dù là không nói chuyện tình yêu chỉ nói chuyện làm ăn mà cô thấy hứng thú.

Sở Tiểu Tinh liền thấy người phục vụ đi tới, cô phải cùng anh ăn cơm rồi.

Để bảo trụ được cuộc nói chuyện này, anh nói gì cũng phải nhẫn nại, nếu cô coi Long Kinh Vũ là khách hàng của mình, lấy lễ đối xử, cố gắng vượt qua sự lo lắng của chính mình, còn không đủ sức vừa thấy anh cười, nội tâm của cô liền xao động bối rối.

“Tôi mời, làm gì có khách hàng nào đi mời chủ nhà?” Cô nói.

“Anh không có ý kiến.” Anh rất hào phóng .

“Tiên sinh, tiểu thư muốn ăn chút gì?” Người phục vụ đưa thực đơn đến.

Long Kinh Vũ nhìn thấy thực đơn, bởi vì mưu kế đã thành công mà cười trộm thật lâu.

Sở Tiểu Tinh rầu rĩ chờ, không hiểu được trên thực đơn viết những gì, anh vì cái gì nhìn lâu như vậy cũng không gọi đồ?

Cuối cùng anh đem thực đơn bỏ xuống.

“Một phần cơm đơn giản.” Long Kinh Vũ nở nụ cười hướng tới người phục vụ nói.

Sở Tiểu Tinh cảm thấy buồn bực, anh nhìn lâu như vậy cũng chỉ gọi mỗi món này? “Tôi cũng giống như vậy.”

“Sao em không gọi món khác?” Long Kinh Vũ hỏi.

“Anh xem lâu như vậy mà chỉ gọi một phần món ăn, từ đó có thể thấy được quán rượu này đồ ăn không được tốt lắm!” Cô suy luận hợp lý.

Anh bất ngờ vì cô lấy quan điểm của hắn làm chủ, cảm giác này khá tốt.

“Em luôn luôn tôn trọng khách hàng của mình như vậy sao?” Anh nhìn chăm chăm cô hỏi.

“Đương nhiên.”

“Công việc như vậy rất vui?”

“Đúng!”

“Em thích công việc cũng như nói chuyện làm ăn.”

“Có khách hàng thì sẽ làm việc và có thu nhập, công ty của anh chẳng phải cũng như vậy sao?” Cô khó khăn cười một tiếng, vấn đề của anh cũng không làm người khác khó chịu, ít nhất anh không hỏi tới chuyện kết hôn của cô, hoặc lấy chuyện tối hôm qua nói móc cô, như thế nào lại có sự chuyển biến lớn như vậy, cảm giác khác xa so với lúc trước.

“Nói thật đúng.” Trong miệng anh vừa nói, trong lòng lại nghĩ, cô phải cố gắng làm như vậy tất cả đều là bởi vì Quân Chí Viễn, thẳng thắn mà nói, anh cho rằng tình cảm của cô sâu đậm đáng quý, nhưng nếu có thể phát huy ở trên người anh thì tốt hơn, anh chờ mong cô có thể yêu anh, bất luận bao lâu, anh muốn thay đổi hết thảy, hôm nay chính là ngày bắt đầu, mà mọi việc đều có sự khởi đầu, anh tin tưởng anh đã khởi động chốt mở.

“Thật ra. . . . Anh lúc nói chuyện làm ăn không giống lúc bình thường.” Cô phát biểu cảm nhận.

“Chỗ nào có sự khác biệt?”

“Rất quyết đoán” Anh hoàn toàn không thấy, nhưng cô có thể thấy rõ.

“Đương nhiên, lúc trước là bởi vì em không biết, từ giờ trở đi, em sẽ thấy anh có nhiều điều đổi mới” Về mặt anh tự nhiên nói.

Thấy vẻ mặt cô hơi run, anh có thể hiểu được cô sẽ nghĩ thế nào, nhưng anh không cho cô suy nghĩ, vì nhanh chóng chuyển hướng đề tài.... “Em phải hiểu được, trong trang web của anh, hoa lan tất cả đều phải chụp từ nụ hoa, việc này anh sẽ làm ,em phải chịu trách nhiệm đem ảnh chụp của anh post lên websites, viết một vài nét về quá trình trồng chúng là được.”

Sở Tiểu Tinh thoáng cái phản ứng không kịp, trong lời anh nói hại cô thiếu chút nữa lại mặt đỏ tim đập, nhưng ngay sau đó lại xoay chuyển thật nhanh, cô hoàn toàn không kịp nghĩ gì nữa, anh rốt cuộc là muốn cô hiểu anh hay là trang web của anh?

Từ lý do đó, cô đã sớm nói với anh cô đã kết hôn, nên phân biệt rạch ròi giới hạn, anh cũng tin, tuyệt đối không thể từng bước lại lôi kéo cô, cho nên trong lời nói anh là có ý tứ muốn cô hiểu rõ trang web đi!

Cô từ phương diện này suy nghĩ, mới không sinh ra thêm phiền não.

“Anh. người mua là ở trên mạng sao?” Nàng cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

“Người mua của anh trong hay ngoài nước đều có, nước ngoài chủ yếu thị trường là Nhật Bản, hy vọng là trang web sẽ thu hút rất nhiều người yêu thích hoa lan, khách hàng đương nhiên cũng thường xuyên thông qua ảnh chụp xem giống mới để đặt hàng.” Anh trả lời.

Cô gật đầu, theo lời anh nói ghi chép ở máy tính, trong lòng chỗ hiểu chỗ không, cô đối với hoa lan thật sự không am hiểu chút gì.

“Tôi thật sự không hiểu hoa lan lắm.” Cô thành thực thú nhận.

“Từ từ sẽ hiểu, hiện tại học vẫn kịp, rồi cũng sẽ được gọi là biết thôi!” Anh cười thiện ý.

Cô vừa nhấc mắt vừa lúc chống lại khuôn mặt hiền lành tươi cười của anh, đôi mắt đen ở dưới ánh đèn êm dịu càng tăng thêm mị lực, cô không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh, cô mượn việc uống rượu, thu hồi ánh mắt của mình.

Âm thầm hy vọng anh vạn lần đừng hỏi tình trạng bồn hoa lan anh tặng giờ như thế nào, cô cũng không có chú ý thường xuyên tới bồn hoa kia.

“Bồn hoa lan anh tặng em vẫn còn sống chứ?” Anh cũng cầm lấy chén rượu uống một ngụm, hỏi cô.

“Thật xấu hổ quá. Tôi không có chú ý tới.” Cô nhún vai, làm bộ thản nhiên uống rượu, nghĩ thầm, rằng nếu anh biết sự thật như thế nào, chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng, lặng yên nhìn về phía anh, anh vẫn là cười ôn hòa.

Cô buông chén rượu, trong lòng mơ hồ, anh vì sao không có phản ứng gì?

Long Kinh Vũ kỳ thật là coi trọng kế hoạch tương lai, cô xem như đã thành thực trả lời, cũng không bởi vì anh thành khách hàng của cô liền ngay trang thành người yêu chuộng hoa lan, điều đó ngược lại chính là đối trá.

“Bình thường nên cung cấp nhiều nước lúc hoa lan nở, hoa lan rất sợ thiếu nước, cũng sợ quá nhiều nước, còn có ánh sáng rất rực rỡ, cùng nữ nhân xinh đẹp có điểm giống nhau, cần dốc lòng chiếu cố.” Anh nhìn chăm chăm theo dõi cô.

Cô không khỏi đỏ mặt, nhưng lập tức hiện ra vẻ mặt nghiêm túc, tiếp tục ở máy tính viết lại những điều anh vừa nói ,đoạn sau cô tự động xem nhẹ, ngăn cản chính mình bị lời nói ý nghĩa không rõ ràng của anh ảnh hưởng, lại càng không bỏ mặc ý niệm chính mình buông thả.

Anh đoán cô đem lời nói của anh đặt vào trong lòng, bởi vì mặt cô đỏ, lông mi dài khê lay động lộ ra tâm tư của cô.

Cô nhất định có một chút ảnh hưởng từ anh! Cô đối với anh hẳn là không phải không có cảm giác, chính là cô quá che giấu trái tim mình, giỏi đem tâm tư chính mình giấu kín không kể hở nghĩ rằng như vậy khiến cô rất an toàn.

Cô tuy rằng không hề đề cập tới thái độ buổi sáng hôm nay của anh đối với cô, không đề cập tới hết thấy chuyện tối hôm qua, nhưng trong lúc đó bọn họ đã phát sinh một số chuyện vượt quá giới hạn, nhất định trong lòng cô đã in dấu đậm nét không thể phá hủy.

Anh vẫn tin tưởng cô không có khả năng đối với anh một chút cảm giác cũng không có nhưng lại cùng anh làm chuyện yêu thương.

Anh không cần cô chính miệng thừa nhận, cũng sẽ không tàn nhẫn yêu cầu cô đem Quần Chí Viễn loại bỏ khỏi trái tim, mà là hy vọng cô đem Quần Chí Viễn đặt ở chỗ sâu nhất trong lòng, những không gian khác anh sẽ từ từ lấp đầy.

Anh sẽ không đau khổ hướng cô cầu xin, mà là tính toán làm cho cô dần dần phát hiện anh thật là tốt, yêu anh, anh mới có thể là người mang lại hạnh phúc cho cô.

Người phục vụ bưng hai phần cơm đơn giản hướng bọn họ đi tới .

Anh thấy cô còn cúi đầu đánh máy không ngừng, “Bộp,bộp,.....” Anh đơn giản gõ gõ cái bàn muốn cô dừng lại.

“Ăn cơm, tiểu thư.”

Sở Tiểu Tinh ngẩng đầu, người phục vụ vừa lúc đi vào, cô lấy lại máy tính, ể cho người phục vụ đặt cơm xuống.

Cô âm thầm lấy hơi, cảm thấy chính mình tức thời được cứu trợ.

Tuy rằng cô vừa rồi vẫn vui đầu đánh máy, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt nóng rực của Long Kinh Vũ dừng lại trên người cô, cô không tự chủ lòng đã bị dao động, miễn cưỡng làm bộ trấn định, trong lòng kỳ thật một khắc cũng không thể bình tĩnh được. Cô cầu nguyện anh đừng nhìn chăm chăm cô như thế nữa, cô sợ anh sẽ nhìn thấu lòng của cô, lời nói dối của cô.

“Tiên sinh, tiểu thư mời thong thả dùng bữa.” Người phục vụ lui ra.

Long Kinh Vũ mở mạnh đĩa trúc, mở ra, món chính là nạm thịt bò sào, cùng súp lơ, trứng ốp lết, khoai tây chiên, ở trung tâm là cơm trắng hình là trúc, thực hợp khẩu vị của anh, anh cũng không kén ăn.

Sở Tiểu Tinh cũng mở ra, nàng nhìn tới một đồng súp lơ cùng khoai tây chiên liền đau đầu, toàn bộ gấp để bên cạnh mâm không ăn.

“Những thứ đặt ở bên cạnh mâm là như thế nào?” Anh hỏi.

“Tôi không dám ăn súp lơ cùng khoai tây chiên, chúng có hương vị rất lạ.” Cô ghét ăn những thứ này, cô từ nhỏ cũng không dám ăn.

“Kén ăn, lãng phí thực vật thực không tốt.” Anh không kén chọn, toàn bộ gấp đến chính miệng mình không kiêng kị chút nào ăn hết.

Cô coi như không thấy, nhưng là anh ngay tại trước mặt cô tự tiện ăn luôn chén thực vật của cô, tuy rằng đó là đồ cô không dám ăn, cô vẫn ngẩn mặt, sững sờ nhìn anh, cổ nén cảm giác khác thường trong lòng, anh nhìn như ngày thường rất tiết kiệm, nhưng lại giống như là che giấu hàm ý gì đó. . . . Bình thường là quan hệ thân thiết với nhau mới có thể làm như vậy.

Cô cũng không biết chính mình đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên hồi tưởng lại thời điểm cùng anh điên cuồng hôn môi, lúc anh nhẹ nhàng vuốt ve thân hình cô, hai bên nhiệt huyết bùng cháy như lửa, xe lay động thật là lợi hại.

Ông trời! Cô không thể vứt bỏ hồi tưởng này của mình

“Có cái gì không đúng sao?” Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng ngạc nhiên, cười cười hỏi cô.

“Không. . . . Không có, anh không giống người tiết kiệm như vậy.” Cô nhanh chóng thu lại vẻ mặt yếu đuối, phải mau chóng gạt bỏ những suy nghĩ không cần thiết trong đầu, gạt mình nhìn về phía anh, một người đàn ông mặc quần áo tươi cười, hẳn quả thật chỉ là giúp cô ăn những món cô không dám ăn, không lãng phí quả không sai, là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Anh tuyệt đối không có ý giả bộ là người tiết kiệm, làm bộ đáng chịu khổ nhọc, nhưng là anh từ nhỏ luôn nhớ rõ lời ông ngoại nói, không thể lãng phí thực vật cùng tất cả những thứ có thể sử dụng được, đó là nhân tài có may mắn mới có thể hưởng dụng.” Long Kinh Vũ chỉ về phía bàn ăn của cô. “Em mau ăn đi, em không dám ăn anh sẽ giúp em tiêu hóa, những món khác em tự mình ăn đi, để người sẽ ăn không ngon.”

“Ừ.” Cô bị động cầm lấy thìa lấy xúc một miếng cơm nhỏ vừa ăn vừa hỏi anh: “Anh nói ông ngoại anh dạy anh kỹ thuật về hoa lan, ông anh là nông dân chuyên trồng hoa sao?”

Hai mắt anh rực sáng. “Em còn nhớ lời anh nói à, chính xác nha!”

“Việc đó không có gì, làm gì phải ngạc nhiên?” Cô trở về thái độ lạnh nhạt, nóng lòng tiêu diệt đáy mắt bốc hỏa của anh, cũng là tiêu diệt đi những thứ đó vẫn còn tồn tại trong tư tưởng chính mình (chuyện đó đó *chuyện mà ai cũng biết là gì đó*)

Anh uống một ngụm canh nói: “Kỳ thật ông ngoại anh là giáo sư đại học nông nghiệp, ông cả đời viết rất nhiều sách trồng hoa, bắt quá ông lại về hưu quá sớm.” Anh chỉ chỉ lên trên.

Sở Tiểu Tinh nhìn theo hướng anh chỉ ngược lên trần nhà, nhìn thấy một trần gạch men bao trùm ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn nhỏ, buồn bực hỏi: “Ông ngoại anh anh cùng đèn điện có quan hệ gì sao?”

Súp lơ trong miệng anh thiếu chút nữa phun ra.

“Khụ. . . .” Anh cười, uống một ngụm nước, chỉ ra chỗ sai của cô nói: “Ông ngoại anh đã qua đời, giờ đang ở trên thiên đường, được chưa? Ông cùng bóng đèn không có quan hệ gì.”

“Úc! Thực không cố ý, tôi muốn làm ô long(quạ)*.” Sở Tiểu Tinh cười cho rằng chính mình phản ứng quá kém.

(* : cái này Min nghĩ là chậm hiểu á)

Long Kinh Vũ yên lặng nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của cô, không nghĩ tới khi cô cười lộ ra vẻ con nít, có nét hồn nhiên chân thực, vẻ mặt vui sướng cùng hào hứng có sự khác biệt rất lớn với vẻ mặt nghiêm nghị ngày thường của cô.

Cô hẳn là không thường cười, anh quyết định phải phụ trách làm cho cô luôn cười, làm cho cuộc sống của cô chỉ có cười vui, không hề có những đau lòng trong cuộc sống.

“Không nghĩ tới em cũng có lúc làm ô long(quạ).” Anh nghĩ liền bắt đầu hành động .

“Tôi làm sao biết được! Anh chỉ trần nhà, tôi cũng chỉ nhìn thấy đèn điện a!” Cô chính là trực tiếp phản ứng.

“Như vậy không được.” Anh lắc đầu.

“Chỗ nào không được?”

“Phản ứng quá kém, phải huấn luyện.”

“A?” Cái miệng nhỏ nhắn của cô sợ hãi đột nhiên hé mở.

Anh cũng mặc kệ cô còn chưa chuẩn bị đã phải tiếp chiêu, lập tức hỏi cô. “Anh hỏi em, có bài hát hát như thế này, anh nguyện giống em khuôn mặt phấn hồng tươi cười nở rộ rực rỡ dưới ánh mặt trời, anh nguyện giống ‘bảy cánh tay’ cao quý kia để được mọi người tôn kính. Vì cái cao quý chính là ‘bảy cánh tay’ sẽ được người tôn kính?”

Cô trừng mắt nhìn, anh thấp giọng hát hơn nữa lộ ra vẻ mặt chăm chú khảo nghiệm bộ dáng của cô, làm cho cô không biết nên làm thế nào cho phải?

“Tôi có nghe qua bài hát này. Nó gọi là hoa hồng lão ca đúng không?”

Cô chớp nhẹ hai mắt, không xác định hỏi.

“Yên lặng, em không chú ý nghe thôi, nên em căn bản là đáp phi sở vấn”

“Không phải như vậy.” Cô phản bác, còn thật sự nghiêm túc khẽ hát lại bài hát một lần nữa, cố gắng muốn tìm đáp án, không để cho anh xem thường cô, hát cả buổi, cũng vẫn không hiểu đáp án là cái gì.

Anh lắc đầu, thở dài trước phản ứng cứng rắn của cô. “Mở laptop của em ra, anh viết đáp án, em cứ tiếp tục đoán.”

Cô không tình nguyện mở laptop ra cho anh, không chịu thua lại tiếp tục nhắm lại bài hát một lần nữa.

Anh viết đáp án trên laptop, sau đó trả lại cho cô. “Nhìn thấy anh viết, chiếu vào bài hát anh vừa hát rồi em hát lại một lần nữa đi”

6. Chương 04 Part 2

“. Ta nguyện giống người có ‘Tinh thần thép’ cao quý kia được mọi người tôn kính. Đó! Ha ha. Anh thật sự đánh đố tôi.” Sở Tiểu Tinh vừa thấy những từ hắc viết, bật cười.

“Là để não của em hoạt động chút.” Nhìn cô cười, lòng của anh toàn bộ khai hỏa rồi.

“Hỏi tiếp đi.” Cô cảm thấy rất thú vị.

“Nghe rõ nhé, có đưa nhỏ tên Tiểu Minh mỗi ngày đến trường đều đi muộn, khi tới lớp bị lão sư mắng hắc vì cái gì luôn đến muộn, hắc đã nói bởi vì đi giày a, em đoán Tiểu Minh có nói dối hay không?”

“Có lẽ không, rất nhiều đứa trẻ không biết đi giày a.”

“Sai, tiểu minh gọi là con rết, nó nhiều chân lắm, chỉ là đi giày phải mất mấy giờ, cho nên nó không nói dối.”

“Úc! Ha ha ha. . . . Nguyên lai là như vậy hả, tôi là lần đầu tiên nghe nói.” Cô nhin không được nở nụ cười khúc khích.

Trong lòng anh nóng bừng, thực đồng cảm với cô, bình thường truyện tiểu lâm trên mạng xem như là lỗi thời, mà cô lại chưa từng nghe qua, có thể thấy được cuộc sống của cô có bao nhiêu điều không thú vị.

Anh tuyệt đối sẽ không để mặc cô như vậy.

Hắn liên tục tấn công, lấy tất cả những chuyện từng nghe được, hay từ trên mạng thấy hay đều đem ra hỏi cô, đáp án rất bất ngờ chọc cho cô cười .

Sở Tiểu Tinh cư nhiên cũng đã quên mất rào cản giữa hai người, cố gắng nghĩ muốn làm cho anh vui, tuy rằng cô cũng không có đoán đúng câu nào, thành tích chỉ là con số lẻ, nhưng chính là cô cảm thấy rất khoái trá, vui vẻ cười.

Hai người vừa cười vừa nói đã đem thức ăn trên bàn ăn hết.

Long Kinh Vũ sẽ không quên phương pháp chuyển biến tốt này, anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ một đêm này cô đáng yêu hồn nhiên tươi cười.

Có lẽ ở vẻ ngoài bọn họ nhìn như không hề tiến triển, nhưng anh tin tưởng chính mình đã để lại dấu chân trong lòng cô, chỉ mong cô cùng anh sẽ không quên đêm nay.

“Đã tám giờ hơn, anh còn có việc, nên đi trước, chuyện quảng cáo ngày mai anh sẽ nói chuyên gia công ty liên lạc với em, thời gian không còn sớm, em không nên ở ngoài lâu, BYE!” Anh đứng dậy, cùng cô nói lời từ biệt, không có biểu hiện quăn quít lấy cô không để lời nói, nói đi là đi.

Kỳ thật trong lòng anh cũng không có ý muốn buông tha cô, anh không muốn cô một mình ở bên ngoài, giống vừa rồi đi lang thang như vậy, anh rất muốn đưa cô về nhà, bất quá anh không thể làm như vậy, tình thế còn không cho phép.

Anh phải chờ cô hoàn toàn tin tưởng anh, yêu anh, mà không phải miễn cưỡng cô.

“BYE. . . .” Cô vẫn cười, nhìn thấy anh đi, quay đầu lại, đối mặt với vị trí trống trơn của anh vừa ngồi, nhất thời lòng của cô đầu của cô cũng trống trơn.

Nụ cười trên mặt cô cũng dần dần biến mất, thay vào đó là tâm trạng buồn bã.

Tại sao có thể như vậy? Cô không phải đã sớm quen ở một mình sao? Vì cái cảm giác cô độc trống rỗng lại đột nhiên xâm chiếm cô?

Cô không muốn thừa nhận cảm giác này là do Long Kinh Vũ tạo thành, nhưng quả thật cùng anh có quan hệ, anh khiến cô phát hiện, thì ra cô cũng không thể chịu nổi không gian cô đơn này.

Cô cười khổ, đêm nay thật sự là một đêm kỳ lạ, cô lại có thể ở trước mặt người mình luôn luôn muốn trốn tránh mà cười nói thoải mái, sống thực với chính lòng mình.

Nhưng chính là cô không thể thu hồi khoảng cách với anh, cô vẫn chỉ có thể coi anh là khách hàng, một vị khách thân thiết.

Cô cảm kích anh, công ty quảng cáo của cô bởi vậy có thể không cần chuyển rời chỗ khác, cô có năng lực cùng đối thủ cạnh tranh, cơ hội này chính là công trạng lớn tựa như trận mưa đúng lúc giải cứu cô.

Cám ơn anh, Long Kinh Vũ.

Cô thầm nói trong lòng, cầm lấy laptop trên bàn, lấy ra bóp da, đến quầy trả tiền, cô nghĩ muốn về nhà thăm ba mẹ, cô không muốn một mình lang thang ngoài đường.

Ngã tư ngoài đường, Long Kinh Vũ cũng không có thật sự rời đi, anh đang ở bên trong xe, nhìn thấy Sở Tiểu Tinh từ trong quán nhỏ đi ra, lập tức lái xe đi rồi, cũng không có một mình ở lại trong quán rượu, anh cảm thấy vui mừng.

Anh chuyển kênh radio, lần thứ hai lái xe đi theo cô.

Trong xe yên tĩnh, truyền tới giọng hát của một ca sĩ anh chưa bao giờ nghe qua, ca sĩ nhạc nam này có giọng hát rất nhẹ nhàng

“Tôi ngại trang điểm vết tích nghĩ muốn ở lại bên cạnh em lẳng lặng cùng em nhìn về phía chân trời xa
Lái xe ô tô tiến về phía trước, phía cuối con đường người em yêu đang đợi em, hãy tiến về phía trước mà đừng nhìn lại.

Nhớ lại khuôn mặt tươi cười chậm rãi gõ nhẹ trên phím đàn của em mà tôi không đành lòng để cho em đi
Tôi yêu em lòng tôi lo lắng, tôi không ngừng trốn chạy tôi sợ kết quả sau này

Em có nói như thế nào, tôi vẫn nghĩ muốn nói với em hạnh phúc không hề biến mất, phía cuối con đường
kia em sẽ thấy người em yêu đang cười rất tươi đứng đó.

Chỗ rẽ con đường yêu có thể gặp ai hay không, có tình yêu hạnh phúc ở đó không, có thể có người tôi yêu
đứng cuối con đường

Chỗ rẽ con đường yêu có thể gặp ai hay không, người xa lạ không để em rơi lệ có lẽ đã tới rồi để giải thoát
cho em khỏi tình yêu của tôi.

Tôi không cho nước mắt yêu thương rơi xuống, không để cho em rơi nước mắt, hiện tại vĩnh viễn em chính
là người tôi yêu chính là bảo bối của tôi.”

(ca khúc / Chỗ rẽ cuối con đường / Trần Thiên Hữu soạn / Cúc Trì Nhất thể hiện) ca khúc này vang
lên đúng là tâm sự của anh.

Anh luyến tiếc đã để cho cô một mình cô đơn, anh lo lắng cho cô, anh không sợ kết quả anh không muốn
đấy mắt của cô đượm buồn, cô là một người phụ nữ có tư cách nhận được hạnh phúc, anh sẽ làm cho cô
hạnh phúc, sẽ không để hạnh phúc biến mất. Cô là khát vọng trong trái tim anh.

Anh thấy cô lái xe hướng về nhà cô, anh giảm tốc độ, kéo dài khoảng cách, yên lòng mà chuyển hướng,
quay về con đường trở về nhà của mình.

Sau khi về đến nhà, anh lập tức liền gọi điện thoại tới Nhật Bản cho anh trai Long Tuấn Lỗi.

“Kính Vũ, cậu sớm cũng gọi muộn cũng gọi, không hiểu được anh và chị dâu cậu đang hưởng tuần trăng
mật sao?”

“Em có việc gấp muốn nói với anh, là chuyện lớn, em đem dự án quảng cáo tới bên ngoài cho Tiểu Tinh, nếu
cô ấy có hỏi, anh và chị dâu phải giúp em.” Long Kính Vũ đem sự tình ra nói rõ, yêu cầu chị dâu
chú ý, đừng buột miệng nói nhảm

“Không thành vấn đề, cậu yêu thương cô ấy.” Long Tuấn Lỗi cũng hỏi thẳng anh.

“Chị dâu nói với anh?”

“Không phải, là anh đã sớm phát hiện ra.”

“Còn không phải do anh ban tặng, nếu không thay anh đi đón chị dâu, cũng sẽ không gặp Tiểu Tinh.”

“Cậu có thể tìm người khác dễ theo đuổi hơn, cậu theo đuổi cô ấy quả thực rất khó khăn.”

“Ủng hộ em, còn lại chớ thay em lo lắng.” Long Kính Vũ tự tin.

“Đương nhiên ủng hộ cậu.”

“Vậy cảm ơn trước.”

Long Kính Vũ tắt máy điện thoại, lên lầu tiến vào phòng tắm, tắm một trận thật thoải mái.

Sở Tiểu Tinh không có người khác, mà anh có nhiều thời gian, anh quyết định cùng cô chậm rãi phát triển
tình cảm, đi từng bước chậm rãi tiến vào lòng của cô.

Anh có mười phần tin tưởng cùng chắc chắn.

Cô sẽ là bà xã của anh, trốn không thoát đâu Tiểu Tinh.

7. Chương 05

Trước mùa thu Sở Tiểu Tinh đã hoàn thành tốt dự án quảng cáo của công ty Long Kinh Vũ, một tháng xuôi nam ngược bắc rất vất vả, cuối cùng cũng đã hoàn thành bản chế tác quảng cáo.

“Sở tiểu thư, chúng tôi thuộc bộ phận kế hoạch tới kiểm tra tiến độ làm dự án, quảng cáo làm rất tốt, có thể đến công ty chúng tôi nhận tiền, hy vọng dự án sau cũng sẽ được hợp tác với quý công ty!” Phòng kế hoạch bộ phận thiết kế tập đoàn tài chính Long Thị, Quách tiểu thư sáng sớm gọi điện thoại cho Sở Tiểu Tinh, cô là đặc phái viên do Long Kinh Vũ đề cử, dự án quảng cáo từ đầu tới cuối đều là cô chuyên môn phụ trách cùng Sở Tiểu Tinh bàn bạc, thật ra cô nghe lệnh Long Kinh Vũ, anh phái cô hỗ trợ Sở Tiểu Tinh hoàn thành công tác, quá trình diễn biến công việc đều phải báo cáo cho anh.

Quách tiểu thư nghĩ đến Sở Tiểu Tinh là thông gia của Long gia, cho nên phó tổng tài đối với cô ấy tương đối đặc biệt, mà cô cũng không dám có chút chậm trễ, đối đãi với Sở Tiểu Tinh so với thương nhân bình thường khác rất có lễ.

“Cám ơn, xin hỏi khi nào tôi có thể tới?” Sở Tiểu Tinh ở trước bàn làm việc nắm microphone. Trong lòng mơ hồ cảm thấy rất vui vẻ.

“Mười giờ có thể đến chứ?”

“Có thể.”

Sở Tiểu Tinh buông microphone, cô nhìn lên đồng hồ cũng đã mau chóng gần mười giờ, cô uống chút nước, chuẩn bị túi xách, dặn dò kĩ tiểu Phương, xong mới đi ra cửa.

Cô lái xe tới trước tập đoàn tài chính Long Thị, lúc mười giờ đúng đã đến nơi, cô luôn luôn giữ thời gian sao cho vừa đúng, cũng không muộn.

Mà trong tháng này cô chạy tới tòa nhà tập đoàn tài chính Long Thị không dưới mười lần, chỉ để cùng Quách tiểu thư thảo luận, đưa văn kiện cho phòng kế hoạch thẩm duyệt. Tòa nhà này đối với cô không hề xa lạ như trước, nhưng cô từ đầu tới cuối chưa gặp qua Long Kinh Vũ.

Theo Quách tiểu thư nói, bọn họ thẩm duyệt dự án quảng cáo của cô quảng cáo, cuối cùng vẫn phải đưa tới cho Long Kinh Tự kiểm tra và ký nhận, điều này chứng tỏ anh đã xem qua dự án quảng cáo của cô.

Anh có cảm giác như thế nào? Có thật sự vừa lòng hay không?

Nàng rất muốn biết, tuy rằng nàng cũng không phải muốn nhìn thấy anh, nhưng cô quả thật muốn biết anh có cảm tưởng thế nào, hơn nữa nghĩ muốn nói cảm ơn với anh, cô thực cảm ơn anh đã cho cô cơ hội này.

Hôm nay cô sẽ gặp được anh sao? Cô không biết, tưởng tượng đến anh, tâm tình của nàng tự nhiên cảm thấy có chút khẩn trương.

Cô đáp thang máy lên lầu, đúng hẹn đi tới văn phòng bộ phận thiết kế, Quách tiểu thư vừa thấy cô đi vào, từ trên bàn cầm một cái túi đưa cho cô. “Đây là của Long tiên sinh nhân tôi giao cho cô.”

Sở Tiểu Tinh mở ra xem, bên trong chứa một số hình ảnh hoa lan, còn có một phần tài liệu máy tính, không có lưu không chỉ tự phiền nhiễu.

“Long. Tiên sinh có dặn dò thêm điều gì khác không?” Sở Tiểu Tinh gọi tiếng “Long tiên sinh” làm cho cô cảm thấy không tự nhiên, cô chưa từng gọi anh như vậy bao giờ, càng chưa từng gặp mặt gọi tên của anh.

“Anh ấy mời cô nếu có rảnh cùng hắn liên lạc, số điện thoại của anh ấy cùng địa chỉ lan viên đều ở phía trên của túi giấy.” Quách tiểu thư theo lời dặn dò của Long Kinh Vũ chuyển đạt lại cho Sở Tiểu Tinh.

“Đi thôi, tôi dẫn cô tới bộ phận kế toán.” Quách tiểu thư nói xong, dẫn Sở Tiểu Tinh tới bộ phận kế toán lấy chỉ phiếu thanh toán.

Sở Tiểu Tinh nghĩ thầm, khi nào sẽ liên lạc với Long Kinh Vũ, có thích hợp sao? Có lẽ nên ở ngay trong công ty của anh. Cô muốn hỏi Quách tiểu thư anh có ở nhà hay không? Vì việc gì mà cho tới bây giờ cô vẫn chưa gặp được anh? Nhưng cô trước sau cũng không mở miệng hỏi.

Tới phòng kế toán rồi, nhân viên phòng kế toán cầm chi phiếu đưa cho cô, yêu cầu cô kí tên trên biên lai thanh toán.

Sở Tiểu Tinh ký theo, quay lại nhìn Quách tiểu thư nói: “Cám ơn, tôi đi trước.”

Nhân viên kế toán đột nhiên nhìn trên bàn thấy có lời nhắn, ngẩng mặt nói: “Sở tiểu thư, Long tiên sinh có nói lại, nếu cô tới, mời cô đến văn phòng anh ấy ngồi.”

Anh đang ở công ty? Trong lòng Sở Tiểu Tinh sự khẩn trương nhanh chóng lan ra toàn cơ thể.

“Anh ấy. văn phòng ở chỗ nào?”

“Ngay tại văn phòng tổng tài a!” Nhân viên kế toán cười cười nói.

Sở Tiểu Tinh nghĩ thầm, nhất định là anh rể không có mặt cho nên muốn Long Kinh Vũ đại diện mình, cô cảm thấy hơi lạ, nhưng không có tỏ vẻ gì, đi theo Quách tiểu thư cùng nhau rời khỏi phòng kế toán.

“Cô có biết văn phòng tổng tài không?” Quách tiểu thư hảo ý hỏi cô.

“Tôi biết.” Trong lòng Sở Tiểu Tinh một hồi thấy khó khăn, cô đã đi qua một lần, cũng không nghĩ muốn tới lần nữa.

“Tôi về văn phòng trước, dự án quảng cáo quý tiếp theo tới khi bắt đầu làm hãy liên lạc với tôi!” Quách tiểu thư nói.

“Tôi sẽ liên lạc.” Sở Tiểu Tinh lễ phép nói.

Đi lên trên, cô nhìn về phía văn phòng tổng tài, hiện tại chỉ cần cô đi tới phía trước, là có thể gặp Long Kinh Vũ nói lời cảm tạ, nhưng, sự thật muốn gặp anh cùng với trong lòng nhớ tới anh là hai việc khác nhau.

Giờ phút này bước đi của cô trở nên khó khăn, trong lòng cảm thấy loạn, trên trán đổ mồ hôi, tâm tư phức tạp quần lay cô.

Cô cũng không phải nhớ lại lúc bọn họ đã thân mật, hoặc là anh từng tại văn phòng nói năng lỗ mãng mắng nhiếc cô, hoặc là cặp mắt đùa cợt kia của anh giống như muốn nhìn thấu cô. Cô nhớ tới trong lúc ở quán rượu nhỏ, nhớ tới bộ dáng hài hước thoải mái của anh.

Cô không quên tiếng cười ngày đó, đã lâu lắm rồi cô chưa cười thoải mái như vậy. Từ ngày đó tâm tình của cô cũng chưa từng bị phá hư, cô buông thả nỗi lòng thực thấp.

Cô luôn luôn vừa thấy anh đã muốn chạy, có thể cô lần nữa cùng anh hợp tác làm rất nhiều, nhưng bình thường sẽ không có khả năng làm chuyện đó.

Vì cái gì?

Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cô tránh suy nghĩ, sợ đụng chạm vào vấn đề trung tâm. Cô sợ sẽ phụ lòng Quản Chí Viễn.

Cô nhắm chặt hai mắt, vẫn là chống lại suy nghĩ.

Không phải chỉ gặp anh nói lời cảm ơn sao? Đây là quy tắc cơ bản cần có đối với khách, cô phải đi gặp anh nói lời cảm ơn, nói về việc lập trang web của anh, sau đó rời đi.

Cô bình tĩnh lại, nhìn văn phòng tổng tài đi đến, thư kí ngoài cửa thấy cô, còn nhận ra cô, rất thân thiết chào hỏi. “Sở tiểu thư, cô đã đến rồi, mau vào đi.”

Chắc rằng Long Kinh Vũ đã dặn dò đặc biệt, nhân viên thư kí đi tới trước cửa phòng thay cô mở cửa.

Sở Tiểu Tinh nín thở rồi đi vào.

“Tiểu Tinh, em đã đến rồi, thì mau vào uống cà phê.” Long Tuấn Lỗi nhìn thấy cô em vợ đến, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, phẩy thư kí pha cà phê và mang thêm bánh bích quy.

“Anh rể.” Sở Tiểu Tinh rất kinh ngạc, “Long tiên sinh” tìm cô không phải Long Kinh Vũ, mà là anh rể Long Tuấn Lỗi.

Long Kinh Vũ đâu? Anh giao cho cô một túi chứa ảnh, còn tưởng rằng anh phải cùng cô thảo luận.

Nàng cảm thấy vô cùng bất an, rong lòng cũng không vì vậy mà an tâm lại, mà là bị nhuốm một tầng nhật nhèo, nói không nên lời.

Cô lập tức không chế cảm giác này, không muốn làm cho nó lan tỏa trong tư tưởng, nhưng là cô không chế không được, nó giống như đã bùng nổ thì sẽ khuếch tán không ngừng.

“Ngồi xuống, đừng khách khí, em tới công ty lần nào hầu như anh đều đang họp, không có biện pháp mời em tới đây, biết hôm nay em sẽ đến, cho nên liền dọn phòng kế toán, mời em vào uống cà phê.” Long Tuấn Lỗi ngồi vào sofa tiếp khách, thân thiết chiêu đãi cô em vợ.

Sở Tiểu Tinh đi đến sofa ngồi xuống, trong lòng còn đang lơ lửng bên ngoài.

Nhân viên thư kí rất nhanh bưng tới hai chén cà phê, cùng một đĩa bánh tinh xảo.

“Anh xem bản chế tác quảng cáo của em, đã khảo sát qua hiệu quả tốt lắm, sự kết hợp hoàn hảo, biểu hiện rõ ràng, từ ngữ của bản quảng cáo cũng tốt, làm rất tốt.” Long Tuấn Lỗi khen.

“Cám ơn anh, cám ơn anh đã đề cử em, kỳ thật dự án quảng cáo lần này là em cùng bảy công nhân trong công nhân, nhờ các ý tưởng của mọi người mới cùng nhau làm được, không phải một người em.” Sở Tiểu Tinh cố gắng tập trung nghe anh nói chuyện.

“Tóm lại làm tốt lắm, uống cà phê đi, đừng khách khí.” Long Tuấn Lỗi cười nói.

Sở Tiểu Tinh không thêm đường, trong cà phê đổ chút sữa, nhanh chóng, sữa tràn đầy ở trên bàn.

“Oa! Xấu hổ quá.” Cô nhanh chóng lấy khăn tay lau.

“Không sao, em đừng lau như thế, đừng vội, anh gọi người giới thiệu mấy khách hàng, bọn họ đều là bạn tốt của anh.” Long Tuấn Lỗi đứng dậy gọi thư kí tiến vào lau sạch, anh hướng tới bàn công tác cầm danh sách mở ra, trở lại sofa đưa cho Tiểu Tinh.

Thư kí lấy khăn lau rất nhanh, dọn cái bàn sạch sẽ, rồi ra ngoài.

Sở Tiểu Tinh không dám nóng vội nữa, cô uống cà phê, nhìn thấy anh rể đưa cho nàng danh sách liền hỏi:

“Những cái tên này dường như em đã nhìn thấy trên danh sách khách mời dự đám cưới của anh và chị em!”

“Đúng vậy, bọn họ đều là bằng hữu tốt trên thương trường của anh, anh đã đề cập với bọn họ công ty quảng cáo của em, bọn họ đều rất thích, có ý mời em thay bọn họ làm bản quảng cáo.” Long Tuấn Lỗi nhiệt tình nói, kỳ thật sau lưng đầy tay là đứa em Long Kinh Vũ của anh, là Kinh Vũ yêu cầu giới thiệu khách hàng này cho Tiểu Tinh, bởi vì Tiểu Tinh rất thích bàn luận công việc.

Kinh Vũ cũng đã trưởng thành cần phải cưới vợ, khó khăn lắm mới xuất hiện người trong mộng, là anh trai trách nhiệm tất nhiên phải âm thầm giúp đỡ.

“Cám ơn anh, anh thật tốt.” Sở Tiểu Tinh nhận lấy danh sách.

“Kinh Vũ cũng không sai.” Long Tuấn Lỗi thừa cơ đẩy mạnh cơ hội cho lão đệ. “Nghe nói nó gặp được em, nói chuyện với em về dự án, hai người còn cùng nhau ăn cơm.”

“Vâng, rất may mắn như vậy.” Sở Tiểu Tinh nghĩ thầm rằng, anh rể đều biết, chị cô nhất định cũng đã nghe nói, tất cả mọi người biết bọn họ gặp nhau ở quán rượu, còn biết. Những việc khác sao?

Long Kinh Vũ hẳn là không lấy chuyện của bọn họ nói ra ngoài sao

Nha! Tâm tình của cô đột nhiên thực tế, cô tại sao lại có thể đem mình cuàn anh ta gọi lại thành “Bọn họ”, xóa bỏ xóa bỏ.

“Kính vũ so với anh giỏi hơn, đáng tiếc nó đều đem thời gian đặt trên hoa lan, công ty không có việc gì liên chạy tới hoa lan viên, chỉ có chăm sóc hoa cả ngày, cũng không giao lưu tìm bạn gái, anh đối với nó thực không có biện pháp.”

“Anh ấy chưa từng có bạn gái sao?” Không giống a!

“Nó đương nhiên có kết giao một hai lần, bắt quá cũng không lâu dài, người ta cũng chưa có biện pháp làm quen với việc nó yêu hoa lan còn hơn yêu họ.”

“A!” Trong đầu cô mơ hồ hiện lên trong lời nói của Long Kính Vũ, anh đã từng nói qua..... “Ta. Muốn trở thành người đàn ông của em, như vậy có thể chứ? Hoa lan nhỏ Mè người.”

Anh yêu cô như hoa? Anh còn gọi qua cô là “Tiểu hoa lan”, điều đó thể hiện cái gì? Anh yêu nàng giống như hoa lan sao?

Mặt cô nóng lên, tâm tư lại buông thả. Nha! Nên xuống địa ngục, cô dùng sức cắn môi của mình, ra lệnh chính mình ngừng nghĩ về kí ức này.

Cô như thế nào có thể giữ lời anh trong lòng lại nhớ rõ như vậy? Cô liều mạng nghĩ muốn quên đi, giờ phút này mới biết vì sao cô tới bây giờ cũng chưa từng quên chúng.

“Làm sao vậy Tiểu Tinh?” Long Tuấn Lỗi phát hiện mặt cô rất hồng.

“Không có việc gì, em không sao.”

“Đúng rồi, em muốn tìm Kính Vũ sao? Anh vừa gọi hỏi cậu ấy đang ở công ty, văn phòng nó đối diện phòng anh, anh gọi cậu ấy tới đây ngồi.”

“Không không, anh rể, em phải đi.” Sở Tiểu Tinh mau chóng uống hết cà phê, vội vã cầm túi xách lên.

“Ngồi chơi một chút nữa!” Long Tuấn Lỗi đã lấy di động ra gọi cho Long Kính Vũ.

“Kính Vũ, Tiểu tinh đang trong văn phòng anh, hôm nay cậu có tới công ty không? Không có. Ở hoa lan viên, được rồi! Cái gì. Hảo hảo. Không thành vấn đề.”

Sở Tiểu Tinh nghe không ra Long Kính Vũ và anh rể mình đang nói gì, cô chỉ nghe ra anh ấy tựa hồ ở hoa lan viên. May mắn, cô không cần gặp anh, may mắn a!

Cô thở dài.

“Tiểu tinh, Kính Vũ hẳn nói Quách tiểu thư có cấp cho em vài thứ, em đã nhận được chưa?” Long Tuấn Lỗi cất di động hỏi.

“Đã nhận, là tư liệu cần thiết để lập trang web.” Cô giải thích là đúng những thứ đó, tránh cho anh rể không liên tưởng sai .

“Vậy là tốt rồi, cậu ấy nói mấy ngày nay không tới công ty, nếu em có rảnh thì đi hoa lan viên một chuyến, lấy ảnh chụp mới của cậu ấy.” Long Tuấn Lỗi kỳ thật là Long Kính Vũ phải tới giúp đỡ, lúc này vừa mới trong điện thoại kỳ kỳ thực nói “. Làm cho cô ấy nhanh chóng liên lạc với em, nếu không cô ấy sẽ có cơ hội đào thoát.”

Sở Tiểu Tinh kiềm chế cảm xúc trong lòng nói thầm: “Vâng. Em sẽ tới.”

“Không, anh nói không đủ rõ ràng, nó nói càng nhanh càng tốt, anh thấy buổi chiều hôm nay tốt lắm.” Long Tuấn Lỗi chữa lại lời nói, rõ ràng không làm thì thôi đã làm phải làm tới cùng, thay cô quyết định thời gian.

“Buổi chiều. Em xem công việc thế nào đã.” Cô lấy ra bản ghi chép trong túi giấy, xem xét buổi chiều có chuyện gì? Tay run rẩy thế nhưng đã đem bản ghi việc mở ra....

Trang kia. Đó là những chữ rất ngắn gọn của Long Kính Vũ, cô vì cái gì không đem tờ giấy xé đi?

Trong lòng cô từng trận nóng lên, lặng yên giở đến nhật kí của mình, buổi chiều hôm nay cô không có việc gì, cô muốn gặp anh sao?

Hay là cô phải nhân viên Tiểu Trạch – cao thủ lập trình web của công ty trực tiếp đi tìm anh?

“Có thể mời nhân viên của em cùng anh ấy thảo luận không?” Cô ngẩng mặt hỏi anh rể.

Long Tuấn Lỗi lúc này mới hoàn toàn cảm nhận được Kinh Vũ vì sao nói cô sẽ đào thoát, xem ra cô quả thật có ý muốn chạy trốn, anh sao có thể đồng ý?

“Việc này không tốt lắm đâu! Cậu ta vốn chính là tìm em thảo luận, muốn tìm người khác cũng phải để nó đồng ý mới được, huống chi chúng ta công việc buôn bán điều quan trọng chính là uy tín cùng trách nhiệm.” Long Tuấn Lỗi nghiêm túc nói, trong lời nói có ý nhắc nhở.

Sở Tiểu Tinh hiểu anh nói đúng, cô không thể không gặp Long Kinh Vũ .

“Được rồi, trưa nay em sẽ đi tìm anh ấy, em đi trước, cảm ơn cà phê cùng bánh bích quy của anh.” Cô đứng dậy nói, hy vọng chính mình không để lộ cái gì.

“Cảm ơn cái gì.” Long Tuấn Lỗi thấy cô đồng ý, thực thấy cao hứng thay Kinh Vũ, đứng dậy tiễn cô đi tới cửa, mở cửa hỏi: “Em lái xe tới sao?”

“Đúng vậy!”

“Đi chậm một chút.”

“Vâng, hẹn gặp lại anh, thay em hỏi thăm chị.”

“Được, gặp lại sau.”

Sở Tiểu Tinh đi rồi, Long Tuấn Lỗi cũng đóng cửa lại, trở lại vị trí ngồi, gọi điện thoại cho Kinh Vũ.

Trong vườn lan, Long Kinh Vũ đang ở phòng ẩm thí nghiệm thủy chất chứa tính axit và kiềm, di động ở túi anh túi vang lên, anh buông ống nghiệm, cởi bao tay rồi nghe máy.

“Đại ca.”

“Tiểu Tinh nói buổi chiều sẽ qua, vừa lòng chưa!”

“Buổi chiều, được rồi! Em sẽ chờ cô ấy, cảm ơn.” Long Kinh Vũ để lộ sắc mặt vui mừng, có thể nhìn thấy cô, anh không thể không cao hứng.

Kỳ thật có khi cô tới công ty bàn về dự án quảng cáo, anh cũng đều ở công ty, nhưng là không lộ diện, áp dụng phương thức lấy lui làm tiến, hẳn phải Quách tiểu thư đặc biệt chiếu cố cô, không được coi cô như các thương nhân bình thường để đối đãi, anh lặng lẽ quan tâm, âm thầm chờ công việc của cô hoàn thành.

Anh đang thí nghiệm, có lẽ nếu anh không lộ diện, làm cho cô không có áp lực gì, nhưng có điều, lại càng làm cho cô dễ dàng nhớ tới anh!

Anh thường xuyên nghĩ đến cô, cũng bởi vậy luôn có ý tưởng mới, anh tạo giống hoa lan mới nhất nếu có thể thành công nở hoa, anh sẽ lấy tên nàng đặt cho hoa, rồi tặng cho cô.

Bất quá, cô phải thích mới được.

Anh không khỏi nhớ tới lần trước cầm hoa lan tới nhà cô, bộ dáng trưng mắt của cô thật thú vị như vậy.

Cô cũng không phải cô gái lạnh lùng như vậy, ngày hôm đó khi bọn họ cùng nhau ăn cơm, cô thực vui vẻ.

Giờ phút này trên mặt cô có đang tươi cười hay không? Chỉ mong là có.

Anh cười, đeo bao tay một lần nữa, tiếp tục công việc vừa rồi, trong lòng nóng lòng chờ đợi để có thể nhìn thấy cô.

Sở Tiểu Tinh trở lại công ty quảng cáo Hoàng Gia.

“Cảm ơn các vị cố gắng, dự án quảng cáo quý tiếp theo nhất định phải càng chăm chỉ làm nha, phải cho người ta cảm giác mới mẻ!”

Trên đường về cô thuận tiện đi tới ngân hàng một chuyến, trước tiên lấy số tiền trên chi phiếu, lấy lại khoản tiền mặt đã gửi ngân hàng, từ ngân hàng lấy bảy gói tiền mặt, một phần làm tiền thưởng trực tiếp đưa đến tận tay từng nhân viên.

Bọn họ đã rất lâu không lĩnh tiền thưởng, thành quả cố gắng hẳn phải để mọi người cùng nhau chia sẻ, nhân viên được khích lệ, lần sau mới càng biểu hiện cố gắng hơn.

Trước kia Tiểu Quân đều làm như vậy, cô cũng nên làm như vậy.

“Oa! Tiểu tinh, cô thật giỏi, chúng ta có khách hàng lớn này kiếm được rất ổn nha.”

“Nếu Tiểu Quân biết chúng ta tiếp nhận dự án lớn kiếm được nhiều tiền thưởng, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Đại tỷ đầu nhóm nhìn thấy tiền mặt trên tay sáng bóng, tâm hoa nộ phóng(mở cờ trong bụng), tất cả đều hướng Sở Tiểu Tinh giơ ngón cái lên.

“Chị Tiểu Tinh ,em thật sùng bái tỷ nha! Em về sau phải giống chị là một nữ cường nhân.”

Tiểu Phương đem Sở Tiểu Tinh biến thành thần tượng.

Sở Tiểu Tinh cười cười, cũng không có nói gì, nhưng đáy lòng cũng không hy vọng Tiểu Phương giống cô, cô cũng không muốn làm nữ cường nhân, cô thầm nghĩ cố gắng duy trì công ty.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô hy vọng Quản Chí Viễn khỏe mạnh trường thọ, cô có thể cùng anh bạch đầu giai lão, đáng tiếc, ước vọng đó là cái không thể thực hiện, anh sẽ không bao giờ trở về .

“Giữa trưa gọi pizza nhé, công ty mời khách.” Cô không để lộ ra tâm trạng đau buồn của mình, vui vẻ tuyên bố.

“Da! Có ăn lại phải lấy, Tiểu Tinh thật sự là lão bản tốt.” Đại tỷ đầu nhóm nhìn Tiểu Tinh với cặp mắt khác xưa.

“Chúng ta sẽ cố gắng, nói như thế nào cũng muốn hợp lại thắng công ty quảng cáo đối diện kia.” Về mặt nhóm nghiệp vụ mỗi người đều phần chần rất thoải mái, không khí đoàn kết khiến cho toàn bộ công ty bừng bừng sức sống, ý chí chiến đấu trào dâng.

Buổi chiều hai giờ, trời trong xanh nắng nhẹ.

Sở Tiểu Tinh theo địa chỉ trên giấy, men theo đường núi lái xe đến hoa lan viên của Long Kinh Vũ .

Trước khi đến khi chính là tinh thần của cô rất kém, hoàn toàn không chú ý đường đi như thế nào.

Không xa tại quảng trường vòng kia có cột mốc ghi lan viên, cô theo đường di chuyển tới, thấy một loạt hàng rào trúc quanh tường thật dài, mọi nơi đều tản ra không khí ngoại thành, trong không khí lan tỏa mùi bùn đất cùng mùi hoa,cùng với hương khí của rừng trúc thanh nhã .

Cô đột nhiên cảm thấy khẩn trương, trong lòng đang nghĩ nhìn thấy Long Kinh Vũ, rồi lại không dám thấy anh.

Nhưng cô đã đến đây, cũng đã khẳng định với anh rồi, làm sao có thể nhát gan chạy trốn?

Cô tới thảo luận về trang web quảng cáo, Long Kinh Vũ là khách hàng của cô, cô sao có thể sợ khách hàng?

Cô nghĩ thông suốt, liền đưa xe tiến đến trước khoảng sân rộng hoa lan viên, khoảng sân có một đám người mang hoa lan lên xa vận tải, hai bên là khu trồng trọt thực thoáng khí, ở giữa trung tâm có khu triển lãm cá nhân.

Sở Tiểu Tinh hoàn toàn không xác định ngày đó “Gặp chuyện không may ở nơi này” thì làm sao?

Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có nơi này có thể dừng xe, nha! May mắn lúc ấy bầu trời tối đen, bằng không thật là xấu hổ đến mặt đều ngẩng không nổi.

“Tiểu thư cô là đến đi thăm quan sao?” Người đang khuôn vác hoa lan dừng lại hỏi cô.

“Không phải, tôi là người của công ty quảng cáo, tôi tìm Long tiên sinh.” Sở Tiểu Tinh tắt động cơ, xuống xe, nói mục đích tới của mình .

“Kinh Vũ Anh ấy không phải ở nhà ẩm sao, nơi đó chính là đối diện kho để hàng .” Người khác nói thêm.

“Tôi không biết nhà ẩm ở nơi nào.”

“Từ khu triển lãm đi thẳng vào đi, cuối cùng rẽ bên trái trái, sau đó rẽ phải, phía trước nhìn thấy nhà ẩm, đối diện chính là kho hàng.”

“Cám ơn.” Cô ghi nhớ đường đi, đi vào khu triển lãm, bày các loại hoa lan Tử Yên làm kẻ khác ngạc nhiên, nàng không khỏi nhìn lại vài lần! Phát hiện hoa lan kỳ thật rất đẹp, hoa lan viên cũng rất có quy mô, tại đây còn có ba tổ hộ khách Nhật Bản đang chọn lựa, có vài người đàn ông xem ra thực chuyên nghiệp đang giải thích cho bọn họ.

Đàn ông trồng hoa kỳ thật không ngạc nhiên, trên thế giới đầu bếp đứng đầu, nhà thiết kế trang phục, nhà trang điểm hoặc là các lập trình viên máy tính cũng đều phóng khoáng lạc quan. Đa số đều là đàn ông.

Cô theo lời các nhân viên, rẽ trái đi ra ngoài, sau đó rẽ phải đi vào đường mòn, phòng phía trước quả nhiên là nhà ẩm, cô từ cửa kính nhìn vào, bên trong có mở cái bàn lớn, để đặt rất nhiều ống nghiệm, cùng rất nhiều bồn hoa nhỏ còn chưa nở hoa, trên mặt đất còn có chút một thùng gì đó, cô không biết cái bọ kia là cái gì, mà bên trong phòng không có một bóng người.

“Có ai không?” Cô hỏi, không có người lên tiếng trả lời, nhìn phòng đối diện là kho hàng, cửa gỗ hờ khép .

Cô chậm rãi đi về phía kho hàng, bốn phía đều là tiếng chim, nhưng cô nghe không vào những âm thanh tuyệt vời này, cô chỉ nghe thấy trái tim mình đập dồn dập vào màng nhĩ.

Thông thường, cô gặp khách hàng tuyệt đối sẽ không có loại phản ứng này, chỉ vì người bên trong là Long Kinh Vũ.

Anh không phải khách hàng bình thường. Cô lắc đầu, đè nén ý muốn, đẩy cửa gỗ của kho hàng ra. Bên trong bay ra mùi hương từ cỏ cây, hương vụn gỗ, trước mắt tràn đầy những vụn, cỏ khô màu trắng đã muốn đắp đến độ cao trần nhà, trần nhà hơi mờ tỏa ra ánh sáng ấm áp, không khí thoải mái.

Long Kinh Vũ nằm trên đồng cỏ khô, hai tay đặt sau đầu đang ngủ, trên bàn có chiếc laptop bên cạnh.

Cô đứng xa nhìn thấy anh ngủ, khuôn mặt tuấn tú, một thân mặc áo màu đen, quần bò bị mài rách, giày chơi bóng, khuôn ngực rắn chắc, vai rộng, mơ hồ có thể thấy được. Cô bỗng nhiên mặt đỏ, cô đã từng cùng anh gần gũi thân thể da thịt, anh dùng lực của tay ôm cô, hôn cô, hành vi của cô phóng đảng cùng anh cọ xát, bữa bãi. Cô muốn quay đầu bước đi, không cần đánh thức anh, cũng không phải đợi anh tỉnh lại.

Cô băn khoăn một hồi lâu, hai chân cô đã bước vào rồi..... cô phải gọi anh dậy.

Ai muốn anh là khách hàng của cô đâu!

8. Chương 06

Cô thật cẩn thận đến bên cạnh anh, hít sâu một hơi, quỳ gối ngồi xổm bên anh, vươn ngón trỏ chọc chọc cánh tay anh.

Không có phản ứng.

Chọc thêm lần nữa, không tự chủ được đột nhiên gọi tên anh “Long Kinh Vũ.”

Anh không nhúc nhích, làm cô có chút bất lực.

Long Kinh Vũ kỳ thật căn bản không ngủ, anh nghe thấy được tiếng có người mở cửa, nhưng không nghĩ người đó chính là Sở Tiểu Tinh.

Anh nghĩ cô sẽ cử người tới cùng anh thảo luận, nhưng cô lại vượt xa hơn so với trí tưởng tượng của anh, chẳng những chính mình tiến vào, lại còn dùng ngón tay đánh thức anh.

Kho hàng này chính là phòng nghỉ tư nhân của anh, hiện tại là giờ nghỉ trưa, cô chưa được cho phép đã tự tiện đi vào, anh phải cho cô một lễ gặp mặt thật đặc biệt mới được.

Anh mở hé mắt, trộm nhìn ngón tay cô lại muốn chọc anh lần nữa, anh muốn đùa cô một chút, ngay lập tức ngồi dậy muốn dọa cô.

“A!” Sở Tiểu Tinh quả thực bị hoảng sợ, theo bản năng lui ra sau, ngã xuống đất, đụng vào đồng cỏ khô phía sau, trong lúc nhất thời đồng cỏ cao tới tận trần nhà liền rơi xuống, trên đầu của cô, trên người cô tất cả đều là cỏ khô. Long Kinh Vũ mãi miết nhìn bộ dáng chật vật của cô, không nghĩ cô lại nhát gan như vậy, càng không nghĩ tới sẽ trở thành như vậy, anh lập tức đứng dậy, ngồi xổm trước mặt cô, dùng tay thay cô trút xuống một đồng cỏ khô.

“Em dùng nước hoa hoặc làm tóc có chứa thành phần hóa học sao?” Anh hỏi.

“Không có.” Cô cũng vội vàng đẩy những cọng cỏ trên người mình cùng cả tay anh ra. Sự nhiệt tình của anh làm hại lòng cô không ngừng rung động, toàn thân nóng lên, ánh mắt nóng bỏng của anh cũng làm cô không được tự nhiên.

“Em nên thành thực trả lời.” Anh nhanh chóng gạt tay của cô, mười phần nhiệt tình gạt đi những cọng cỏ trên vai cô.

“Anh hỏi việc này làm gì?” Vấn đề của anh cùng việc té ngã của cô một chút cũng không liên quan.

“Anh không hy vọng đồng cỏ khô nuôi cấy hoa lan này đã bị ô nhiễm.”

“Ô nhiễm?”

Thật sự là hiểu lầm lớn, cô biết ngay anh không hề tốt như vậy mà! Thì ra là để bảo vệ nguyên liệu phát tài của anh không thể để cô làm cho ô nhiễm.

“Những đồng cỏ này bình thường phải giữ ở nơi khô ráo và phải được làm sạch.”

“Tôi không biết thì ra là.” Cô cũng không hiểu việc này.

“Đừng nhúc nhích.” Anh đột nhiên ra lệnh.

Cô trừng lớn hai mắt, nhìn thấy anh nghiêng người tiến sát gần cô, một đôi mắt thực chăm chú dò xét cô, như muốn hôn cô. Tim cô đập thật mạnh, hơi nóng bay loạn, toàn thân đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bối rối bắt đầu nắm chặt tay, nếu anh có ý đồ gây rối, thừa cơ ăn hiếp cô, cô sẽ ngay lập tức liền thưởng cho anh một quyền.

Chú ý theo dõi anh từng chút từng chút tiếp cận mình, cô cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của anh, không khí xung quanh hai người từ từ nóng rực. Cô hoa mắt choáng váng một trận, không khách khí nắm tay hung hăng hướng tới bụng anh. Đau!

Cô vội vàng vùng tay, cơ bụng anh thật rắn chắc, so với nắm tay của cô còn cứng hơn, như là sắt thép vậy

Long kinh Vũ rung mình, lấy đi ngọn cỏ trên đầu cô, không thể tưởng tượng quay ra nhìn cô, neho lại mắt hỏi: “Em đánh lên anh?”

Sở Tiểu Tinh nhìn thấy cọng cỏ trên tay anh, thầm nghĩ xong đời, cô làm chuyện bé xé ra to, anh chỉ là giúp cô lấy cọng cỏ trên đầu kia, thế nhưng cô khấn trương đánh anh, vẻ mặt của anh dường như rất tức giận .

“Thật xin lỗi.”

Long Kinh Vũ nhìn cô chằm chằm, hai mắt lóe sáng như sao, cô cảm thấy hối hận, hẳn là biết chính mình đã làm sai.

Kỳ thật trong lòng anh căn bản không hề tức giận, nhưng cũng không nghĩ sẽ dễ dàng tha thứ cho cô, anh làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này? Anh phải trêu nài, hỏi xem trong lòng cô cho rằng anh là người như thế nào?

Khuôn mặt tuần tú của anh tiến gần tới cô, lạnh lùng nói: “Không cần phải nói xin lỗi, cho dù hận anh cũng không cần động thủ như vậy.”

“Tôi không có hận anh.” Sở Tiểu Tinh khẽ lùi lại, âm thầm kéo dài khoảng cách của hai người, không chút suy nghĩ nói.

“Còn dám nói không có, rõ ràng chính là quan báo tư thù.”(lợi dụng việc chung trả thù riêng)

“ Không có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, cô biết rõ anh nói “Thù riêng” là cái gì, nhưng từ đầu tới anh chỉ trách tội cô chứ không hề trách anh a!

“Thực không có sao?” Anh tiếp tục tiến sát gần cô, hoài nghi hỏi.

“Thật sự.” Cô không thở thở được, hai người chỉ cách nhau 5cm, nhiệt độ trên người anh mơ hồ trong lúc đó đã khuếch tán giữa hai người, hơi thở nam tính ma quái này làm cho đầu cô choáng váng, cô cũng không biết chính mình đang e lệ cái gì, cô nên đẩy anh ra, nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng ngay cả sức đứng lên cô cũng không có. “Chính là em nói sao?”

“Tôi nói .”

“Vậy là tốt rồi.” Anh cười .

“Tôi kỳ thật. Thực cảm ơn anh, may mắn ngày đó gặp anh.” Nàng khó khăn biểu đạt sự cảm kích chồng chất trong lòng của mình.

“Ngày nào cơ?” Anh cố ý nhếch khóe môi, không cười hỏi.

“Là lần ở trong quan rượu nhỏ đó.” Cô sợ anh, vẻ mặt của anh dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Em còn nhớ rõ ngày đó?” Giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt thật sâu nhìn cô chăm chú.

“Vâng!” Cô cần phải quên đi, nhưng cô quả thật vẫn nhớ rõ ngày đó.

“Em nhớ rõ ngày đó em muốn đi sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Cô lắc đầu, trong lòng ngổn ngang tâm sự, vấn đề của anh cũng thật nhiều.

“Trả lời anh một vấn đề nữa là được, ngày đó em thực cảm thấy vui chứ?” Anh cúi thấp đầu hỏi, chờ mong đáp án của cô.

Cô rất vui vẻ.

Đó là cảm giác khi ngồi chung cùng anh, có thể cô không nói, nhưng cô hiểu được anh muốn thăm dò lòng của cô, có thể lưu lại bóng dáng của anh không, nhưng cô sao có thể cho anh biết?

“Vì sao không nói gì?” Long Kinh Vũ nhìn thẳng đôi mắt mơ màng của cô.

“Anh tránh ra, tôi phải đi.” Nơi này không thể ở lâu, cô phải lập tức rời đi mới được.

“Em đang sợ cái gì? Sợ không chịu nổi hấp dẫn của anh sao?” Anh nâng ngón tay, ôn nhu khẽ vuốt mặt cô.

“Đừng tự cho mình là đúng.” Lòng cô nóng bừng, ngược lại sắc mặt rất lạnh lùng.

“Vậy đừng trốn tránh, trả lời câu hỏi của anh.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt hai má mềm mại của cô.

“Không.” Cô tuyệt đối không nói, Cô thầm nghĩ yêu cầu anh thu hồi vấn đề của mình, hành động nhu tình của anh đang quấy nhiễu cô.

Thân thể mình đã từng một lần bị anh câu dẫn, cô không thể lại để như vậy một lần nữa, không muốn lại hối hận không kịp, tốt nhất hiện tại dừng lại như vậy, từ nay về sau bọn họ đừng gặp lại nhau nữa.

Bàn tay nhỏ bé của cô run lên, đẩy tay anh ra, biểu tình hờ hững nói: “Tôi phải đi, tôi sẽ phân công Tiểu Thạch của công ty tôi đến đàm phán vấn đề công việc với anh.”

“Không được.” Anh không đồng ý.

“Tôi cũng mặc kệ.” Cô nóng vội nói, hai tay đẩy anh ra.

Cô sao biết lần này anh khôn có phòng bị, bị cô đẩy, tay đụng vào vụn gỗ, làm cho vụn gỗ như lượn bay từ trên bàn xuống, phủ đầy một thân anh.

“Úc! Thật là cô gái cố chấp.” Anh thấp giọng mắng một tiếng.

Cô ngậy ngốc nhìn anh, cô không nên dùng sức đẩy anh như vậy, mắt thấy anh cả người đầy vụn gỗ, tâm cô co lại một chút, không chút suy nghĩ đến mọi chuyện vừa phát sinh, hai tay run lên giúp anh phủi bụi, thanh âm nhẹ nhàng:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi không phải cố ý.”

Long Kinh Vũ dùng sức lắc lắc đầu, hắt ra đầy đầu vụn gỗ, hai, ba chế trụ bàn tay nhỏ bé đang kích động phủi bụi gỗ trên người mình, ngăn cản đôi tay nhỏ bé ấy vô tình châm tên dục hoả trong người anh.

“Nếu là tên họ Quản bị như vậy, em sẽ thực đau lòng! Ngay cả từ bỏ anh ta cũng luyến tiếc đúng không?” Đáy mắt anh hiện lên đầy bi thương thống khổ, liên tiếp hỏi cô.

Sở Tiểu Tinh đột nhiên chấn động, anh làm sao lại biết Chí Viễn họ Quản? Trong đầu cô rối tung lên tìm đáp án, rốt cục là anh đã biết những gì?

“Đừng nghĩ bịa ra chuyện xưa gạt anh, em tốt nhất là nên nói thật với anh.” Anh thành khẩn thỉnh cầu cô.

Cô trừng lớn mắt nhìn hắn, anh vẫn luôn thử cô sao, thực ra anh vẫn biết cô độc thân?

“Anh đã biết hết tất cả?” Cô cũng thử hỏi.

“Đúng vậy.”

“Anh hỏi chị tôi?”

“Đúng.” Thật đơn giản ăn khớp, anh thông mình nên đã sớm nghĩ đến.

Sở Tiểu Tinh hiểu được, hắn nếu đã hỏi chị cô, như vậy cũng chỉ biết cô lúc trước toàn bộ là nói dối, Anh biết có cùng Quản Chí Viễn không có hôn ước, nhưng là mặc dù như thế, cô cũng không tiếp nhận anh.

Cô vội vàng thoái lui, nhanh chóng muốn rời đi.

“Đừng đi.” Anh giữ chặt lấy cô, xoay người một cái đem cô đè xuống trên mặt cỏ.

“Tránh ra.” Cô lấy hai tay chống ở trong bờ ngực kiên cố của anh, không cho anh tới gần.

“Mơ tưởng.” Cô so với cô đương nhiên cường ngạnh hơn, thân mình cường tráng rắn chắc chặt chẽ dán lên người cô, anh cũng không phải phải phục tùng cô, mà là phải cho cô hiểu được tình yêu của anh là tuyệt đối chân thành, mong cô cho anh một cơ hội.

“Em không cần quên anh ta, em cũng không có lỗi với anh ta, nếu anh ta yêu em, cũng không đồng ý để em cô đơn một mình, không có một chỗ dựa ấm áp để em có thể dựa vào.”

“Tôi không nghe.” Cô đưa tay lên bịt chặt hai tai.

Anh gỡ tay cô ra. “Em phải nghe, không cần cảm thấy bị anh ô nhục, thân thể của em vẫn luôn luôn thành khiết không nhiễm chút bẩn nào như vậy, anh muốn em mở ra lòng của mình, tình yêu của anh khó có thể được em tiếp nhận như vậy sao? Cỗ lễ em sẽ phát hiện ra, tiếp nhận tình yêu của anh so với trốn tránh nó càng dễ dàng hơn nhiều.”

“Anh cho là tôi không thể tự chiếu cố bản thân được sao? Ai cần tình yêu của anh? Tôi không cần tình yêu của người khác, nhất là anh.” Mặt cô hồng lên, hốc mắt cũng hồng, lớn tiếng bác bỏ, nói cái gì cũng không ở trước mặt anh biểu lộ ra tâm tình của mình.

“Chanh tình, đừng tùy hứng, có lẽ miệng em nói không cần yêu, chính là em còn không lừa được chính mình, em rõ ràng là sợ yêu thương anh sẽ là cổ lỗi với anh ta.” Long Kinh Vũ đem vấn đề mấu chốt nói ra.

Sở Tiểu Tinh lo sợ không yên địa cứng đờ, anh cứ nhiên có thể nhìn thấu tâm sự của lòng cô.

Cô trừng lớn hai mắt nhìn anh, vẻ mặt của anh không nhìn ra một chút vui đùa hoặc chế nhạo nào, mà chính là chân thành khẩn thiết, không biết là vì cái gì, bộ dáng của anh như vậy lại làm cho cô khổ sở rơi lệ như mưa đổ xuống.

“Đừng như vậy.” Anh vừa thấy cô khóc, cũng cảm thấy khổ sở theo, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên, lần thứ hai thổ lộ lập trường của chính mình.

“Em vĩnh viễn đều có thể đặt anh ta ở chỗ sâu nhất trong lòng, chỉ cần giành ra một khoảng không gian, lựa lại một vị trí cho anh. Tình cầu này không tính quá phận.”

Cô sâu kín nhắm lại hai mắt, rất sợ nhìn thấy anh mắt ôn nhu cùng thâm tình tràn đầy đến tận chân mày của anh, tâm đã triển thành một đoàn, lung tung tới cực điểm.

“Anh tránh ra, thả tôi đi.” Cô lãnh đạm nói.

“Nếu anh không thả thì sao?” Cả đời này anh cũng không nghĩ muốn buông cô ra.

Cô nhú mi, bí thống không nói, cô cần không gian một mình, tự tôn của cô không cho phép trái tim của mình sẽ bị anh mở ra khám phá, cô không cần không hề giữ lại mà đem chính mình lộ ra ngoài ở trước mặt anh.

Trên thực tế nội tâm cô là thống khổ hơn bất kì cái gì!

Cô không trách chị cô nói với anh chuyện cũ của cô và Chí Viễn, cô cũng không trách anh đến hỏi, bình thường dưới tình huống nào đi nữa, anh đều là một người đàn ông thông minh, khả năng bị cô lừa gạt thực không có, huống chi anh còn là người nhạy cảm, anh thậm chí đã sớm nhận ra cô chỉ muốn nhanh thoát khỏi anh.

Cô tự trách mình, lòng của cô đã mất đi phương hướng rồi, không phải bởi vì bị anh mê hoặc, mà là chính cô không thể khống chế trong lòng, trong ngực mình có hình bóng anh.

Anh thực ra đã sớm thành công, anh đã khảm vào trong tâm cô bóng dáng của mình.... Đây chính là đáp án thực mà cô không dám đối mặt.

Trong lòng cô có anh.

Long Kinh Vũ nhìn cô, không biết cô đang suy nghĩ cái gì, có hay không là bởi vậy mà hận anh

Cô tình nguyện không tiếng động khóc cũng không nguyện nói thêm câu nữa, làm hại anh nhìn cô khóc mà cũng đau lòng.

Nhưng anh không rút lui, quyết tâm phải tiến vào lòng của cô, thẳng đến khi cô vì anh mà mở cửa trái tim, rồi tiếp nhận anh.

“Trở về đi! Tiểu hoa lan, không cần lại khóc.” Anh thối lui, đứng lên, cũng kéo cô đứng dậy, chỉnh sửa quần áo giúp cô.

Hai chân cô đứng không vững phát run, hai mắt đầm lệ bất đắc dĩ nhìn anh, trên mặt anh hiện lên một nụ cười ôn nhu nhưng nhợt nhạt, nghiêng người chỉnh quần áo cho cô, lấy hết cổ trên người cô ra, không tiếp tục gây khó dễ nữa mà thả cô đi.

“Nhớ kỹ, anh chỉ là cho em một chút thời gian để suy nghĩ cho kỹ lời nói của anh, muốn chạy trốn khỏi anh không dễ dàng như vậy đâu, đi đi!” Anh gạt đi giọt lệ trong mắt cô.

Cô trong khoảng thời gian ngắn đã quên cả việc cho anh một cái tát, để cảnh cáo anh đừng ngả ngớn.

“Làm sao vậy? Có phải là luyến tiếc anh không muốn đi hay không?” Anh mỉm cười, con thành linh cho cô.... một cái hôn khẽ.

“Mới là lạ.” Cô hung hăng làm mặt quỷ với anh, lau đi độ ẩm của môi anh trên môi của mình, xoay người đi hướng cửa gỗ, đẩy cửa ra, vội vàng chạy thoát thân.

Long Kinh Vũ trên mặt là nét cười ảm đạm, nghe tiếng bước chân của cô đi xa, tâm anh cũng theo đó mà đi rồi.

Anh ngồi xuống trên mặt đất, chống tay xuống dưới, có chút bất đắc dĩ.

Anh luôn luôn rất có tự tin đối với chính mình, nhưng giờ phút này anh phát hiện, kia có lẽ con kêu mình cảm giác tốt bụng.

Sau khi đem tất cả lời nói trong lòng nói cho cô, anh cư nhiên không có cảm giác nắm chắc cố thể theo đuổi được cô.

Cô vẫn lãnh đạm mà chống đỡ, như là dội một gáo nước lạnh lên sự tự tin của anh.

Anh nên làm thế nào mới có thể làm cho mình tốt hơn trong lòng cô?

Kỳ thật anh vừa mới rồi còn muốn nói một việc nữa cho cô. Anh từng tự mình đến mộ viên của Quản Chí Viễn, anh đặt hoa lan lên trước mộ, im lặng truy điệu.

Anh không nói là sợ cô kích động, dù sao anh không có tư cách tham gia vào quá khứ của cô, anh còn chờ mong tương lai cô sẽ có anh làm bạn cả đời, cô không cần cô đơn một mình như vậy nữa.

Thỉnh cầu như vậy có phải là rất tự nguyện hay không? Nhưng đối với tâm ý của anh, cô dường như không chút cảm kích.

“Ai.” Anh thở dài, cầm lấy bút điện, đi ra khỏi kho hàng trở lại nhà ẩm.

Anh còn phải tự tạo cho mình nhiều cơ hội nữa, cũng không tin cô sẽ không bị ảnh hưởng cho cảm động.

Những đám mây tím rực rỡ, chiếu rọi honàng hôn tại khu nghĩa trang.

Sở Tiểu Tinh bước đi có phần nặng nề theo con đường tĩnh lặng đi đến trước ngôi mộ của Quản Chí Viễn, sau khi cô rời khỏi Lan viên cũng không trở về công ty, mà là đến nơi này.

Cô bỗng giật mình, hai bên tấm bia đá nhưng lại có hai bồn hoa lan tươi đẹp với vài con bướm màu vàng, một gốc cây có những bông hoa lan nhỏ nở rộ.

Có người đã tới.

Chẳng lẽ. Chính là Long Kinh Vũ?

Cô nhìn hoa lan này, người duy nhất có thể nghĩ đến cũng chỉ có anh

Trong lòng cô không khỏi có một nỗi khiếp sợ, anh xâm nhập vào lòng cô còn chưa đủ, nay còn cả Chí Viễn cũng nhất định thu mua .

Cô thất thần ngồi vào một bên ghế đá, tự hỏi: “Nên làm cái gì bây giờ?”

Không có gì thanh âm trả lời cô, mấy năm nay đều chỉ có mình cô đến thăm mộ của Chí Viễn rồi tự làm bữa lẩu bầu, cô cùng anh chia sẻ bị thương của mình, buồn rầu của mình, tình yêu của mình. Nhưng anh cũng không trả lời cô.

Bởi vì anh đã hóa thành thiên sứ đến bầu trời, anh đã sớm không còn ở bên người cô, cô thậm chí ngay cả trong mộng cũng không tìm thấy bóng dáng của anh

Cái mà cô khổ tâm gìn giữ chính là một hồi mộng đẹp trong quá khứ, cô không muốn bước ra khỏi giấc mơ đó, cô sợ sau khi tỉnh dậy sẽ phát hiện chỉ còn lại mình cô cô đơn một mình.

Cô nhìn ra phía đám mây xanh tím trên không trung, hai hàng nước mắt cứ thế rơi xuống hai má, rốt cục không thể không chế chính mình mà thừa nhận, cô quả thật là cô độc

Có một người đàn ông tên Long Kinh Vũ, đã nhiệt tình lại trực tiếp mạnh mẽ xông vào nội tâm vốn được bảo vệ bởi một bức tường rất yếu ớt của cô, anh như đem cô từ quá khứ trở về hiện thực, làm cho cô nhìn thấy rõ ràng trái tim cô đơn của mình, nguyên tưởng rằng không bao giờ có thể..... yêu thêm một người nào nữa, nhưng cô sai lầm rồi.

Cô đã đối với Long Kinh Vũ nảy sinh tình cảm.

Anh là một người đàn ông tốt. Anh nói. Cô có thể để Quản Chí Viễn ở trong đáy lòng, chỉ cần để lại một vị trí nhỏ cho anh. Hai tay cô gặt gao ôm lấy bản thân, trái tim đau đớn không

thôi, nếu anh không phải là nói với cô như vậy, cô kì thật có biết bao cảm động cùng cảm tạ đối với anh, anh thế nhưng lại vì cô mà đem chính mình xuống vị trí thứ hai..

Lấy điều kiện của Long Kinh Vũ có thể đem tình yêu trao cho bất kì cô gái nào tốt hơn cô, nhưng anh lại yêu thương cô.

Cô phải xem nhẹ anh, hay là tiếp nhận anh? Mà chỉ cần cô chịu buông tha quá khứ, là có thể giữ lại tình yêu, giữ lại khát vọng hạnh phúc của mình. Cô lặng im nghĩ muốn, ngồi đó hồi lâu, thẳng đến khi đám mây tím cũng dần tối đi, cô đã nghĩ thông suốt, nên để cho tất cả thuận theo tự nhiên, tình yêu trong quá khứ vẫn sẽ ở trong lòng cô, mà cô cũng sẽ không tự gian giảo chính mình nữa, cũng sẽ không lại làm cho Long Kinh Vũ khó xử nữa.

Cô có thể để ra một vị trí để cất chứa anh. Có lẽ cô sẽ phát hiện ra mình còn có năng lực yêu, cũng có thể an tâm được yêu.

Cô đi đến trước mộ của Quản Chí Viễn, hai tay tạo thành chữ thập, yên lặng nói lời từ biệt, chỉ mong anh ở trên trời có thể nhìn thấy hết thấy, cũng có thể ủng hộ cô.

Cô chậm rãi xoay người, theo đường mòn rời đi, tâm không hề mờ ảo không chừng.

Hôm sau, Sở Tiểu Tinh đã muộn mới đến công ty.

“Tiểu Tinh a, tập đoàn Long thị đưa thiệp mời đến a!” Tiểu Phương đem thư thu để lên bàn Sở Tiểu Tinh, vừa thấy cô đến, lập tức nói cho cô biết.

“Thiệp mời gì vậy?” Sở Tiểu Tinh đi đến vị trí của mình, buông túi xách, rồi ngồi xuống ghế, xem xét một tập thư tín để trên bàn, trong đó thiệp mời của Long thị để trên đầu.

Mặt cô không chút thay đổi mở ra đến xem, trái tim cũng không có đập loạn, cô đang tự đoán rằng, thiệp này có phải là Long Kinh Vũ gửi hay không?

Vừa thấy nội dung quả thật là Long Kinh Vũ, anh mở một hoạt động bán hoa lan từ thiện, ngày tổ chức là 2 ngày nữa.

Cô nhìn dòng chữ nổi bật là tự tay anh kí tên, thực rõ ràng anh chính là tạo cơ hội để gặp lại cô.

Cô không phải đã quyết định thử tiếp nhận anh hay sao? Đây là một cơ hội, cô chỉ cần đi lên phía trước từng bước từng bước một, là có thể quên đi quá khứ.

Cô mới nghĩ đến đây, điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

“Em đã nhận được thiệp mời chưa?” Long Kinh Vũ hỏi.

“Rồi ạ.” Cô cúi đầu lên tiếng.

“Có tới hay không?” Anh nóng bỏng hỏi.

“Có thể phải người đại diện tham gia được hay không?” Cô thực ra còn rụt rè, chưa có quyết định.

“Trừ em ra, còn có ai có thể thay thế em?”

Cô trầm mặc một hồi lâu, anh nói cũng không sai.

“Không có lời nào để nói sao? Để tay lên trán là đang nghĩ cái gì ? Long Kinh Vũ lại hỏi.

“Có cái gì đâu?” Anh làm sao có thể biết cô đang để tay lên trán? Thực là xảo quyết đi ? Cô buồn bực nghĩ.

“Em lạnh lùng đối với sự đùa giỡn của anh cũng có ích thôi, nhiệt tình của em. Chỉ có anh mới có thể thấy được.” Giọng nói hấp dẫn của anh lại vang lên.

“Anh. Thật là xấu. Sáng sớm lại nói những chuyện vô bổ như vậy.” Cô hạ giọng cảnh báo anh, không để nhân viên nghe thấy lời nói của mình.

“Em đến muộn, còn dám nói sáng sớm?”

“Anh làm sao lại biết?”

“Nhìn ra bên ngoài đi.”

Cô giương mắt nhìn ra phía bên ngoài cánh cửa thủy tinh, liền nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài, thanh thần nói điện thoại, đứng bên ngoài cánh cửa nhìn cô.

“Chẳng lẽ. Thiệp mời này là anh tự mang tới?” Sở Tiểu Tinh trở mắt, lúc này mới phát hiện anh hẳn là có dự tính từ trước .

“Hẳn là đủ thành ý đúng không! Anh đợi em đã nửa tiếng mới thấy em đi vào công ty.” Long Kinh Vũ hiện ngang nâng cằm cười.

Cô lúc này mới lại biết, thì ra anh đã chờ cô từ rất sớm.

Một dòng nước ấm chảy qua lòng cô, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô vẫn có giữ ngữ khí lãnh đạm nói:

“Anh đừng uống phí tâm cơ .”

“Em tốt nhất nên đáp ứng nhanh một chút, bằng không chờ tính nhẫn nại của anh dùng hết, sẽ trực tiếp đi vào mời em.” Anh không có hảo ý nói.

Trong lòng cô ai oán kêu, mới không cần anh làm trò trước mặt nhân viên uy hiếp cô.

“Không. Tôi sẽ đi. Ngày kia, đã nhớ kỹ.” Cô thỏa hiệp .

“Tốt lắm, em ra đây đi!”

“Cái gì? Hiện tại?” Không phải đáp ứng rồi sẽ không có việc gì sao?

“Đương nhiên là hiện tại, anh còn chưa ăn sáng, đợi em nửa tiếng rồi, tốt xấu gì em cũng phải theo anh ăn xong bữa sáng.”

“Anh. Tự mình đi ăn là được rồi.” Mặt cô hồng đến tận trên lông mi .

“Anh thấy, anh đi vào công ty là được rồi thì đúng hơn, tự mình tìm em.” Anh nói xong, thật sự đi vào cửa công ty.

“Không không. Anh. Ở bên ngoài chờ tôi. Lưu manh.” Cô ngăn cản anh tiến dần từng bước, vội vã ngắt điện thoại, cầm lấy ví, xấu hổ đi ra khỏi công ty.

Long Kinh Vũ khanh khách cười, đóng di động, dù bận nhưng vẫn ung dung ở ngoài cửa chờ cô, nhìn thấy cô không tình nguyện đi về phía anh, trong lòng anh thực thoải mái, tâm tình quả thực chính là tốt nên nói không nên lời.

Anh cũng không tin anh mềm dẻo không được, mạnh bạo cũng không được, tóm lại điểm xuất phát của anh đều là vì muốn tiếp cận cô.

Anh đang chờ đợi cô giao trái tim cô đơn của mình ra, để lại cho anh một vị trí trong lòng.

9. Chương 07 Part 1

Cô thật cẩn thận đến bên cạnh anh, hít sâu một hơi, quỳ gối ngồi xổm bên anh, vươn ngón trở chọc chọc cánh tay anh.

Không có phản ứng.

Chọc thêm lần nữa, không tự chủ được đột nhiên gọi tên anh “Long Kinh Vũ.”

Anh không nhúc nhích , làm cô có chút bất lực.

Long Kinh Vũ kỳ thật căn bản không ngủ, anh nghe thấy được tiếng có người mở cửa , nhưng không nghĩ người đó chính là Sở Tiểu Tinh.

Anh nghĩ cô sẽ cử người tới cùng anh thảo luận, nhưng cô lại vượt xa hơn so với trí tưởng tượng của anh, chẳng những chính mình tiến vào, lại còn dùng ngón tay đánh thức anh.

Kho hàng này chính là phòng nghỉ tư nhân của anh, hiện tại là giờ nghỉ trưa, cô chưa được cho phép đã tự tiện đi vào, anh phải cho cô một lễ gặp mặt thật đặc biệt mới được.

Anh mở hé mắt, trộm nhìn ngón tay cô lại muốn chọc anh lần nữa, anh muốn đùa cô một chút, ngay lập tức ngồi dậy muốn dọa cô.

“A!” Sở Tiểu Tinh quả thực bị hoảng sợ, theo bản năng lui ra sau, ngã xuống đất, đụng vào đồng cỏ khô phía sau, trong lúc nhất thời đồng cỏ cao tới tận trần nhà liền rơi xuống, trên đầu của cô, trên người cô tất cả đều là cỏ khô. Long Kinh Vũ mãi miết nhìn bộ dáng chật vật của cô, không nghĩ cô lại nhát gan như vậy, càng không nghĩ tới sẽ trở thành như vậy, anh lập tức đứng dậy, ngồi xổm trước mặt cô, dùng tay thay cô trút xuống một đồng cỏ khô.

“Em dùng nước hoa hoặc làm tóc có chứa thành phần hóa học sao?” Anh hỏi.

“Không có.” Cô cũng vội vàng đẩy những cọng cỏ trên người mình cùng cả tay anh ra. Sự nhiệt tình của anh làm hại lòng cô không ngừng rung động, toàn thân nóng lên, ánh mắt nóng bỏng của anh cũng làm cô không được tự nhiên.

“Em nên thành thực trả lời.” Anh nhanh chóng gạt tay của cô, mười phần nhiệt tình gạt đi những cọng cỏ trên vai cô.

“Anh hỏi việc này làm gì?” Vấn đề của anh cùng việc té ngã của cô một chút cũng không liên quan.

“Anh không hy vọng đồng cỏ khô nuôi cấy hoa lan này đã bị ô nhiễm.”

“Ô nhiễm?”

Thật sự là hiểu lầm lớn, cô biết ngay anh không hề tốt như vậy mà! Thì ra là để bảo vệ nguyên liệu phát tài của anh không thể để cô làm cho ô nhiễm.

“Những đồng cỏ này bình thường phải giữ ở nơi khô ráo và phải được làm sạch.”

“Tôi không biết thì ra là.” Cô cũng không hiểu việc này.

“Đừng nhúc nhích.” Anh đột nhiên ra lệnh.

Cô trừng lớn hai mắt, nhìn thấy anh nghiêng người tiến sát gần cô, một đôi mắt thực chăm chú dò xét cô, như muốn hôn cô. Tim cô đập thật mạnh, hơi nóng bay loạn, toàn thân đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bối rối bắt đầu nắm chặt tay, nếu anh có ý đồ gây rối, thừa cơ ăn hiếp cô, cô sẽ ngay lập tức liền thưởng cho anh một quyền.

Chú ý theo dõi anh từng chút từng chút tiếp cận mình, cô cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của anh, không khí xung quanh hai người từ từ nóng rực. Cô hoa mắt choáng váng một trận, không khách khí nắm tay hung hăng hướng tới bụng anh. Đau!

Cô vội vàng vung tay, cơ bụng anh thật rắn chắc, so với nắm tay của cô còn cứng hơn, như là sắt thép vậy

Long kinh Vũ rùng mình, lấy đi ngọn cỏ trên đầu cô, không thể tưởng tượng quay ra nhìn cô, nheo lại mắt hỏi: “Em đánh lên anh?”

Sở Tiểu Tinh nhìn thấy cọng cỏ trên tay anh, thăm nghĩ xong đời, cô làm chuyện bé xé ra to, anh chỉ là giúp cô lấy cọng cỏ trên đầu kia, thế nhưng cô khấn trương đánh anh, vẻ mặt của anh dường như rất tức giận .

“Thật xin lỗi.”

Long Kinh Vũ nhìn cô chằm chằm, hai mắt lóe sáng như sao, cô cảm thấy hối hận, hẳn là biết chính mình đã làm sai.

Kỳ thật trong lòng anh căn bản không hề tức giận, nhưng cũng không nghĩ sẽ dễ dàng tha thứ cho cô, anh làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này? Anh phải trêu nàng, hỏi xem trong lòng cô cho rằng anh là người như thế nào?

Khuôn mặt tuần tú của anh tiến gần tới cô, lạnh lùng nói: “Không cần phải nói xin lỗi, cho dù hận anh cũng không cần động thủ như vậy.”

“Tôi không có hận anh.” Sở Tiểu Tinh khẽ lùi lại, âm thầm kéo dài khoảng cách của hai người, không chút suy nghĩ nói.

“Còn dám nói không có, rõ ràng chính là quan báo tư thù.”(lợi dụng việc chung trả thù riêng)

“ Không có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, cô biết rõ anh nói “Thù riêng” là cái gì, nhưng từ đầu tới anh chỉ trách tội cô chứ không hề trách anh a!

“Thực không có sao?” Anh tiếp tục tiến sát gần cô, hoài nghi hỏi.

“Thật sự.” Cô không thở được, hai người chỉ cách nhau 5cm, nhiệt độ trên người anh mơ hồ trong lúc đó đã khuếch tán giữa hai người, hơi thở nam tính ma quái này làm cho đầu cô choáng váng, cô cũng không biết chính mình đang e lệ cái gì, cô nên đẩy anh ra, nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng ngay cả sức đứng lên cô cũng không có. “Chính là em nói sao?”

“Tôi nói .”

“Vậy là tốt rồi.” Anh cười .

“Tôi kỳ thật. Thực cảm ơn anh, may mắn ngày đó gặp anh.” Nàng khó khăn biểu đạt sự cảm kích chồng chất trong lòng của mình.

“Ngày nào cơ?” Anh cố ý nhếch khóe môi, không cười hỏi.

“Là lần ở trong quán rượu nhỏ đó.” Cô sợ anh, vẻ mặt của anh dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Em còn nhớ rõ ngày đó?” Giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt thật sâu nhìn cô chăm chú.

“Vâng!” Cô cần phải quên đi, nhưng cô quả thật vẫn nhớ rõ ngày đó.

“Em nhớ rõ ngày đó em muốn đi sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Cô lắc đầu, trong lòng ngổn ngang tâm sự, vấn đề của anh cũng thật nhiều.

“Trả lời anh một vấn đề nữa là được, ngày đó em thực cảm thấy vui chứ?” Anh cúi thấp đầu hỏi, chờ mong đáp án của cô.

Cô rất vui vẻ.

Đó là cảm giác khi ngồi chung cùng anh, có thể cô không nói, nhưng cô hiểu được anh muốn thăm dò lòng của cô, có thể lưu lại bóng dáng của anh không, nhưng cô sao có thể cho anh biết?

“Vì sao không nói gì?” Long Kinh Vũ nhìn thẳng đôi mắt mơ màng của cô.

“Anh tránh ra, tôi phải đi.” Nơi này không thể ở lâu, cô phải lập tức rời đi mới được.

“Em đang sợ cái gì? Sợ không chịu nổi hấp dẫn của anh sao?” Anh nâng ngón tay, ôn nhu khẽ vuốt mặt cô.

“Đừng tự cho mình là đúng.” Lòng cô nóng bừng, ngược lại sắc mặt rất lạnh lùng.

“Vậy đừng trốn tránh, trả lời câu hỏi của anh.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt hai má mềm mại của cô.

“Không.” Cô tuyệt đối không nói, Cô thầm nghĩ yêu cầu anh thu hồi vấn đề của mình, hành động nhu tình của anh đang quấy nhiễu cô.

Thân thể mình đã từng một lần bị anh câu dẫn, cô không thể lại để như vậy một lần nữa, không muốn lại hối hận không kịp, tốt nhất hiện tại dừng lại như vậy, từ nay về sau bọn họ đừng gặp lại nhau nữa.

Bàn tay nhỏ bé của cô run lên, đẩy tay anh ra, biểu tình hờ hững nói: “Tôi phải đi, tôi sẽ phân công Tiểu Thạch của công ty tôi đến đàm phán vấn đề công việc với anh.”

“Không được.” Anh không đồng ý.

“Tôi cũng mặc kệ.” Cô nóng vội nói, hai tay đẩy anh ra.

Cô sao biết lần này anh khôn có phòng bị, bị cô đẩy, tay đụng vào vụn gỗ, làm cho vụn gỗ như luyến bay từ trên bàn xuống, phủ đầy một thân anh.

“Úc! Thật là cô gái cố chấp.” Anh thấp giọng mắng một tiếng.

Cô ngậy ngốc nhìn anh, cô không nên dùng sức đẩy anh như vậy, mắt thấy anh cả người đầy vụn gỗ, tâm cô co lại một chút, không chút suy nghĩ đến mọi chuyện vừa phát sinh, hai tay run lên giúp anh phủi bụi, thanh âm nhẹ nhàng:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi không phải cố ý.”

Long Kinh Vũ dùng sức lắc lắc đầu, hắt ra đầy đầu vụn gỗ, hai, ba chế trụ bàn tay nhỏ bé đang kích động phủi bụi gỗ trên người mình, ngăn cản đôi tay nhỏ bé ấy vô tình châm tên dục hoả trong người anh.

“Nếu là tên họ Quẩn bị như vậy, em sẽ thực đau lòng! Ngay cả từ bỏ anh ta cũng luyến tiếc đúng không?” Đáy mắt anh hiện lên đầy bi thương thống khổ, liên tiếp hỏi cô.

Sở Tiểu Tinh đột nhiên chấn động, anh làm sao lại biết Chí Viễn họ Quẩn? Trong đầu cô rối tung lên tìm đáp án, rốt cục là anh đã biết những gì?

“Đừng nghĩ bịa ra chuyện xưa gạt anh, em tốt nhất là nên nói thật với anh.” Anh thành khẩn thỉnh cầu cô.

Cô trừng lớn mắt nhìn hấn, anh vẫn luôn thử cô sao, thực ra anh vẫn biết cô độc thân?

“Anh đã biết hết tất cả?” Cô cũng thử hỏi.

“Đúng vậy.”

“Anh hỏi chị tôi?”

“Đúng.” Thật đơn giản ăn khớp, anh thông mình nên đã sớm nghĩ đến.

Sở Tiểu Tinh hiểu được, hấn nếu đã hỏi chị cô, như vậy cũng chỉ biết cô lúc trước toàn bộ là nói dối, Anh biết có cùng Quẩn Chí Viễn không có hôn ước, nhưng là mặc dù như thế, cô cũng không tiếp nhận anh.

Cô vội vàng thối lui, nhanh chóng muốn rời đi.

“Đừng đi.” Anh giữ chặt lấy cô, xoay người một cái đem cô đè xuống trên mặt cỏ.

“Tránh ra.” Cô lấy hai tay chống ở trong bờ ngực kiên cố của anh, không cho anh tới gần.

“Mơ tưởng.” Cô so với cô đương nhiên cường ngạnh hơn, thân mình cường tráng rắn chắc chặt chẽ dán lên người cô, anh cũng không phải phải phục tùng cô, mà là phải cho cô hiểu được tình yêu của anh là tuyệt đối chân thành, mong cô cho anh một cơ hội.

“Em không cần quên anh ta, em cũng không có lỗi với anh ta, nếu anh ta yêu em, cũng không đồng ý để em cô đơn một mình, không có một chỗ dựa ấm áp để em có thể dựa vào.”

“Tôi không nghe.” Cô đưa tay lên bịt chặt hai tai.

Anh gỡ tay cô ra. “Em phải nghe, không cần cảm thấy bị anh ô nhục, thân thể của em vẫn luôn luôn thành khiết không nhiễm chút bẩn nào như vậy, anh muốn em mở ra lòng của mình, tình yêu của anh khó có thể được em tiếp nhận như vậy sao? Có lẽ em sẽ phát hiện ra, tiếp nhận tình yêu của anh so với trốn tránh nó càng dễ dàng hơn nhiều.”

“Anh cho là tôi không thể tự chiếu cố bản thân được sao? Ai cần tình yêu của anh? Tôi không cần tình yêu của người khác, nhất là anh.” Mặt cô hồng lên, hốc mắt cũng hồng, lớn tiếng bác bỏ, nói cái gì cũng không ở trước mặt anh biểu lộ ra tâm tình của mình.

“Chanh tình, đừng tùy hứng, có lẽ miệng em nói không cần yêu, chính là em còn không lừa được chính mình, em rõ ràng là sợ yêu thương anh sẽ là cổ lỗi với anh ta.” Long Kinh Vũ đem vấn đề mấu chốt nói ra.

Sở Tiểu Tinh lo sợ không yên địa cứng đờ, anh cứ nhiên có thể nhìn thấu tâm sự của lòng cô.

Cô trừng lớn hai mắt nhìn anh, vẻ mặt của anh không nhìn ra một chút vui đùa hoặc chế nhạo nào, mà chính là chân thành khẩn thiết, không biết là vì cái gì, bộ dáng của anh như vậy lại làm cho cô khổ sở rơi lệ như mưa đổ xuống.

“Đừng như vậy.” Anh vừa thấy cô khóc, cũng cảm thấy khổ sở theo, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên, lần thứ hai thổ lộ lập trường của chính mình.

“Em vĩnh viễn đều có thể đặt anh ta ở chỗ sâu nhất trong lòng, chỉ cần giành ra một khoảng không gian, lưu lại một vị trí cho anh. Thỉnh cầu này không tính quá phận.”

Cô sâu kín nhắm lại hai mắt, rất sợ nhìn thấy anh mắt ôn nhu cùng thâm tình tràn đầy đến tận chân mày của anh, tâm đã triển thành một đoàn, lung tung tới cực điểm.

“Anh tránh ra, thả tôi đi.” Cô lãnh đạm nói.

“Nếu anh không thả thì sao?” Cả đời này anh cũng không nghĩ muốn buông cô ra.

Cô nhú mi, bị thống không nói, cô cần không gian một mình, tự tôn của cô không cho phép trái tim của mình sẽ bị anh mở ra khám phá, cô không cần không hề giữ lại mà đem chính mình lộ ra ngoài ở trước mặt anh.

Trên thực tế nội tâm cô là thống khổ hơn bất kì cái gì!

Cô không trách chị cô nói với anh chuyện cũ của cô và Chí Viễn, cô cũng không trách anh đến hỏi, bình thường dưới tình huống nào đi nữa, anh đều là một người đàn ông thông minh, khả năng bị cô lừa gạt thực không có, huống chi anh còn là người nhạy cảm, anh thậm chí đã sớm nhận ra cô chỉ muốn nhanh thoát khỏi anh.

Cô tự trách mình, lòng của cô đã mất đi phương hướng rồi, không phải bởi vì bị anh mê hoặc, mà là chính cô không thể khống chế trong lòng, trong ngực mình có hình bóng anh.

Anh thực ra đã sớm thành công, anh đã khảm vào trong tâm cô bóng dáng của mình.... Đây chính là đáp án thực mà cô không dám đối mặt.

Trong lòng cô có anh.

Long Kinh Vũ nhìn cô, không biết cô đang suy nghĩ cái gì, có hay không là bởi vậy mà hận anh

Cô tình nguyện không tiếng động khóc cũng không nguyện nói thêm câu nữa, làm hại anh nhìn cô khóc mà cũng đau lòng.

Nhưng anh không rút lui, quyết tâm phải tiến vào lòng của cô, thẳng đến khi cô vì anh mà mở cửa trái tim, rồi tiếp nhận anh.

“Trở về đi! Tiểu hoa lan, không cần lại khóc.” Anh thối lui, đứng lên, cũng kéo cô đứng dậy, chỉnh sửa quần áo giúp cô.

Hai chân cô đứng không vững phát run, hai mắt đầm lệ bắt đầu nhìn anh, trên mặt anh hiện lên một nụ cười ôn nhu nhưng nhợt nhạt, nghiêng người chỉnh quần áo cho cô, lấy hết cổ trên người cô ra, không tiếp tục gây khó dễ nữa mà thả cô đi.

“Nhớ kỹ, anh chỉ là cho em một chút thời gian để suy nghĩ cho kỹ lời nói của anh, muốn chạy trốn khỏi anh không dễ dàng như vậy đâu, đi đi!” Anh gạt đi giọt lệ trong mắt cô.

Cô trong khoảng thời gian ngắn đã quên cả việc cho anh một cái tát, để cảnh cáo anh đừng ngả ngớn.

“Làm sao vậy? Có phải là luyến tiếc anh không muốn đi hay không?” Anh mỉm cười, con thình lình cho cô.... một cái hôn khẽ.

“Mới là lạ.” Cô hung hăng làm mặt quỷ với anh, lau đi độ ẩm của môi anh trên môi của mình, xoay người đi hướng cửa gỗ, đẩy cửa ra, vội vàng chạy thoát thân.

Long Kinh Vũ trên mặt là nét cười ảm đạm, nghe tiếng bước chân của cô đi xa, tâm anh cũng theo đó mà đi rồi.

Anh ngồi xuống trên mặt đất, chống tay xuống dưới, có chút bất đắc dĩ.

Anh luôn luôn rất có tự tin đối với chính mình, nhưng giờ phút này anh phát hiện, kia có lẽ con kêu mình cảm giác tốt bụng.

Sau khi đem tất cả lời nói trong lòng nói cho cô, anh cư nhiên không có cảm giác nắm chắc có thể theo đuổi được cô.

Cô vẫn lãnh đạm mà chống đỡ, như là dội một gáo nước lạnh lên sự tự tin của anh.

Anh nên làm thế nào mới có thể làm cho mình tốt hơn trong lòng cô?

Kỳ thật anh vừa mới rồi còn muốn nói một việc nữa cho cô. Anh từng tự mình đến mộ viên của Quản Chí Viễn, anh đặt hoa lan lên trước mộ, im lặng truy điệu.

Anh không nói là sợ cô kích động, dù sao anh không có tư cách tham gia vào quá khứ của cô, anh còn chờ mong tương lai cô sẽ có anh làm bạn cả đời, cô không cần cô đơn một mình như vậy nữa.

Thỉnh cầu như vậy có phải là rất tự nguyện hay không? Nhưng đối với tâm ý của anh, cô dường như không chút cảm kích.

“Ai.” Anh thở dài, cầm lấy bút điện, đi ra khỏi kho hàng trở lại nhà ẩm.

Anh còn phải tự tạo cho mình nhiều cơ hội nữa, cũng không tin cô sẽ không bị ảnh hưởng cho cảm động.

Những đám mây tím rực rỡ, chiếu rọi honàng hôn tại khu nghĩa trang.

Sở Tiểu Tinh bước đi có phần nặng nề theo con đường tĩnh lặng đi đến trước ngôi mộ của Quản Chí Viễn, sau khi cô rời khỏi Lan viên cũng không trở về công ty, mà là đến nơi này.

Cô bỗng giật mình, hai bên tấm bia đá nhưng lại có hai bồn hoa lan tươi đẹp với vài con bướm màu vàng, một gốc cây có những bông hoa lan nhỏ nở rộ.

Có người đã tới.

Chẳng lẽ. Chính là Long Kinh Vũ?

Cô nhìn hoa lan này, người duy nhất có thể nghĩ đến cũng chỉ có anh

Trong lòng cô không khỏi có một nỗi khiếp sợ, anh xâm nhập vào lòng cô còn chưa đủ, nay còn cả Chí Viễn cũng nhất định thu mua .

Cô thất thần ngồi vào một bên ghế đá, tự hỏi: “Nên làm cái gì bây giờ?”

Không có gì thanh âm trả lời cô, mấy năm nay đều chỉ có mình cô đến thăm mộ của Chí Viễn rồi tự làm bầm lầy bầu, cô cùng anh chia sẻ bị thương của mình, buồn rầu của mình, tình yêu của mình. Nhưng anh cũng không trả lời cô.

Bởi vì anh đã hóa thành thiên sứ đến bầu trời, anh đã sớm không còn ở bên người cô, cô thậm chí ngay cả trong mộng cũng không tìm thấy bóng dáng của anh

Cái mà cô khổ tâm gìn giữ chính là một hồi mộng đẹp trong quá khứ, cô không muốn bước ra khỏi giấc mơ đó, cô sợ sau khi tỉnh dậy sẽ phát hiện chỉ còn lại mình cô cô đơn một mình.

Cô nhìn ra phía đám mây xanh tím trên không trung, hai hàng nước mắt cứ thế rơi xuống hai má, rốt cục không thể không chế chính mình mà thừa nhận, cô quả thật là cô độc

Có một người đàn ông tên Long Kinh Vũ, đã nhiệt tình lại trực tiếp mạnh mẽ xông vào nội tâm vốn được bảo vệ bởi một bức tường rất yếu ớt của cô, anh như đem cô từ quá khứ trở về hiện thực, làm cho cô nhìn thấy rõ ràng trái tim cô đơn của mình, nguyên tưởng rằng không bao giờ có thể..... yêu thêm một người nào nữa, nhưng cô sai lầm rồi.

Cô đã đối với Long Kinh Vũ nảy sinh tình cảm.

Anh là một người đàn ông tốt. Anh nói. Cô có thể để Quản Chí Viễn ở trong đáy lòng, chỉ cần để lại một vị trí nhỏ cho anh. Hai tay cô gắt gao ôm lấy bản thân, trái tim đau đớn không thôi, nếu anh không phải là nói với cô như vậy, cô kì thật có biết bao cảm động cùng cảm tạ đối với anh, anh thế nhưng lại vì cô mà đem chính mình xuống vị trí thứ hai..

Lấy điều kiện của Long Kinh Vũ có thể đem tình yêu trao cho bất kì cô gái nào tốt hơn cô, nhưng anh lại yêu thương cô.

Cô phải xem nhẹ anh, hay là tiếp nhận anh? Mà chỉ cần cô chịu buông tha quá khứ, là có thể giữ lại tình yêu, giữ lại khát vọng hạnh phúc của mình. Cô lặng im nghĩ muốn, ngồi đó hồi lâu, thẳng đến khi đám mây tím cũng dần tối đi, cô đã nghĩ thông suốt, nên để cho tất cả thuận theo tự nhiên, tình yêu trong quá khứ vẫn sẽ ở trong lòng cô, mà cô cũng sẽ không tự gian giảo chính mình nữa, cũng sẽ không lại làm cho Long Kinh Vũ khó xử nữa.

Cô có thể để ra một vị trí để cất chứa anh. Có lẽ cô sẽ phát hiện ra mình còn có năng lực yêu, cũng có thể an tâm được yêu.

Cô đi đến trước mộ của Quản Chí Viễn, hai tay tạo thành chữ thập, yên lặng nói lời từ biệt, chỉ mong anh ở trên trời có thể nhìn thấy hết thấy, cũng có thể ủng hộ cô.

Cô chậm rãi xoay người, theo đường mòn rời đi, tâm không hề mờ ảo không chừng.

Hôm sau, Sở Tiểu Tinh đã muộn mới đến công ty.

“Tiểu Tinh a, tập đoàn Long thị đưa thiệp mời đến a!” Tiểu Phương đem thư thu để lên bàn Sở Tiểu Tinh, vừa thấy cô đến, lập tức nói cho cô biết.

“Thiệp mời gì vậy?” Sở Tiểu Tinh đi đến vị trí của mình, buông túi xách, rồi ngồi xuống ghế, xem xét một tập thư tín để trên bàn, trong đó thiệp mời của Long thị để trên đầu.

Mặt cô không chút thay đổi mở ra đến xem, trái tim cũng không có đập loạn, cô đang tự đoán rằng, thiệp này có phải là Long Kinh Vũ gửi hay không?

Vừa thấy nội dung quả thật là Long Kinh Vũ, anh mở một hoạt động bán hoa lan từ thiện, ngày tổ chức là 2 ngày nữa.

Cô nhìn dòng chữ nổi bật là tự tay anh kí tên, thực rõ ràng anh chính là tạo cơ hội để gặp lại cô.

Cô không phải đã quyết định thử tiếp nhận anh hay sao? Đây là một cơ hội, cô chỉ cần đi lên phía trước từng bước từng bước một, là có thể quên đi quá khứ.

Cô mới nghĩ đến đây, điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

“Em đã nhận được thiệp mời chưa?” Long Kinh Vũ hỏi.

“Rồi ạ.” Cô cúi đầu lên tiếng.

“Có tới hay không?” Anh nóng bỏng hỏi.

“Có thể phái người đại diện tham gia được hay không?” Cô thực ra còn rụt rè, chưa có quyết định.

“Trừ em ra, còn có ai có thể thay thế em?”

Cô trầm mặc một hồi lâu, anh nói cũng không sai.

“Không có lời nào để nói sao? Để tay lên trán là đang nghĩ cái gì ? Long Kinh Vũ lại hỏi.

“Có cái gì đâu?” Anh làm sao có thể biết cô đang để tay lên trán? Thực là xảo quyết đi ? Cô buồn bực nghĩ.

“Em lạnh lùng đối với sự đùa giỡn của anh cũng có ích thôi, nhiệt tình của em. Chỉ có anh mới có thể thấy được.” Giọng nói hấp dẫn của anh lại vang lên.

“Anh. Thật là xấu. Sáng sớm lại nói những chuyện vô bổ như vậy.” Cô hạ giọng cảnh báo anh, không để nhân viên nghe thấy lời nói của mình.

“Em đến muộn, còn dám nói sáng sớm?”

“Anh làm sao lại biết?”

“Nhìn ra bên ngoài đi.”

Cô giương mắt nhìn ra phía bên ngoài cánh cửa thủy tinh, liền nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài, thanh thần nói điện thoại, đứng bên ngoài cánh cửa nhìn cô.

“Chẳng lẽ. Thiệp mời này là anh tự mang tới?” Sở Tiểu Tinh trở mắt, lúc này mới phát hiện anh hẳn là có dự tính từ trước .

“Hẳn là đủ thành ý đúng không! Anh đợi em đã nửa tiếng mới thấy em đi vào công ty.” Long Kinh Vũ hiên ngang nâng cằm cười.

Cô lúc này mới lại biết, thì ra anh đã chờ cô từ rất sớm.

Một dòng nước ẩm chảy qua lòng cô, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô vẫn có giữ ngữ khí lãnh đạm nói:

“Anh đừng uống phí tâm cơ .”

“Em tốt nhất nên đáp ứng nhanh một chút, bằng không chờ tính nhẫn nại của anh dùng hết, sẽ trực tiếp đi vào mời em.” Anh không có hảo ý nói.

Trong lòng cô ai oán kêu, mới không cần anh làm trò trước mặt nhân viên uy hiếp cô.

“Không. Tôi sẽ đi. Ngày kia, đã nhớ kỹ.” Cô thỏa hiệp .

“Tốt lắm, em ra đây đi!”

“Cái gì? Hiện tại?” Không phải đáp ứng rồi sẽ không có việc gì sao?

“Đương nhiên là hiện tại, anh còn chưa ăn sáng, đợi em nửa tiếng rồi, tốt xấu gì em cũng phải theo anh ăn xong bữa sáng.”

“Anh. Tự mình đi ăn là được rồi.” Mặt cô hồng đến tận trên lông mi .

“Anh thấy, anh đi vào công ty là được rồi thì đúng hơn, tự mình tìm em.” Anh nói xong, thật sự đi vào cửa công ty.

“Không không. Anh. Ở bên ngoài chờ tôi. Lưu manh.” Cô ngăn cản anh tiến dần từng bước, vội vã ngắt điện thoại, cầm lấy ví, xấu hổ đi ra khỏi công ty.

Long Kinh Vũ khanh khách cười, đóng di động, dù bận nhưng vẫn ung dung ở ngoài cửa chờ cô, nhìn thấy cô không tình nguyện đi về phía anh, trong lòng anh thực thoải mái, tâm tình quả thực chính là tốt nên nói không nên lời.

Anh cũng không tin anh mềm dẻo không được, mạnh bạo cũng không được, tóm lại điểm xuất phát của anh đều là vì muốn tiếp cận cô.

Anh đang chờ đợi cô giao trái tim cô đơn của mình ra, để lại cho anh một vị trí trong lòng.

10. Chương 07 Part 2

Sở Tiểu Tinh đi ra ngoài công ty, nhưng cô cũng không phải là ngoan ngoãn đi đến trước mặt Long Kinh Vũ, mà là theo ban công đi đến giao lộ có tiệm điểm tâm, tránh gặp những nhân viên mình quen biết.

“Ai là lưu manh?” Long Kinh Vũ đuổi theo cô, hai tay anh đút túi áo, bình tĩnh đứng ở cạnh cô.

“Đương nhiên là anh.” Cô liếc mắt nhìn anh một cái, chỉ thấy anh cười nhạt.

“Thật tốt quá, lên xe.” Anh giương mắt, cánh tay lặng lẽ đặt lên thắt lưng mảnh khảnh của cô, bắt cô hướng hồng chuyên mà đi.(hướng những viên gạch hồng mà đi)

“Anh. Muốn làm cái gì? Không phải phải ăn điểm tâm sao không?” Cô bỗng nhiên thấy xe anh dừng ven đường, việc này rõ như ban ngày, anh sao có thể cố chấp mà đến? Cô mới không cần lên xe.

Cô mặt đỏ tai hồng, một cái phản xạ có điều kiện nghĩ muốn gạt tay anh ra, không ngờ cánh tay nhỏ bé ngược lại bị anh một phen chiêu trụ.(giữ lấy)

“Cùng lưu manh ở một chỗ phải nghe lưu manh, trước mắt đem bắt em đi rồi nói sau.” Anh nở nụ cười trầm thấp , tà ác nói nhỏ, nắm chặt tay cô, quấn chặt cái eo nhỏ bé mảnh mai của cô, mở cửa xe.

Cô cắn cắn môi, giận dữ nhắc đi nhắc lại. “Anh không thể muốn làm cái gì thì làm, cái đó.”

Hắn cũng không nghe vào, đem cô mang lên xe, chính mình cũng lên xe, sau đó thật sự đem cô chở đi rồi.

“Anh rốt cuộc là muốn đưa tôi tới nơi nào?” Cô mất thấy xe rời xa địa bàn của mình, bất an hỏi.

“Phía trước có tiệm gọi là quán ăn hạnh phúc chuyên phục vụ bữa sáng, không thấy sao?” Long Kinh Vũ thảnh thơi lái xe, chỉ vào phía trước đường nói.

Sở Tiểu Tinh nhìn về phía anh chỉ , căn bản không có tên tiệm nào là quán ăn hạnh phúc cả.

“Anh đừng gạt tôi.” Cô nghĩ thầm, rằng anh nhất định là đang lừa cô.

“Anh không lừa em.” Long Kinh Vũ đi về phía trước thật lâu, quẹo phải vào tầng hầm ngầm của một toà nhà cao ốc mà mọi người ít biết đến, dừng xe.

“Xuống xe.” Anh cởi bỏ dây đeo an toàn, xuống xe .

“Không cần, đây là làm sao?” Sở Tiểu Tinh đoán này cái toà nhà cao cấp này đúng là chỗ ở của anh đi! Anh đem cô đến nơi đây làm cái gì?

Cô có thể mở rộng lòng đối mặt với sự theo đuổi của anh, nhưng cô cũng chưa có chuẩn bị tâm lý, phải tiến dần từng bước a!

“Xuống xe chẳng phải sẽ biết .”

“Anh không có ý tốt.” Cô hoài nghi nhìn anh.

“Tuyệt đối là ý tốt.” Trên mặt anh lộ vẻ ôn nhu cười, không xấu xa dọa cô lần nữa, kỳ thật nhà của anh đúng là ở toà nhà hai mươi ba tầng này, phòng bếp của anh chính là tiệm ăn hạnh phúc, vì anh sẽ tự mình xuống bếp, chẳng lẽ không đủ thành tâm thành ý sao?

“Nơi này mà có cái gì tiệm hạnh phúc mới là lạ.”

“Nếu có thì sao?” Anh thực khẳng định.

Cô thở dài, không lay chuyển được anh, nếu đều đã đến đây, vậy phải đi xuống xe nhìn xem, anh rốt cuộc muốn làm cái gì, dù sao thì cương quyết ở trên xe cũng không phải là biện pháp.

“Anh dẫn đường đi!” Cô xuống xe.

Anh cũng không đi xe, dẫn cô đi hướng thang máy, lên lầu đến chỗ ở của anh ở tầng hai mươi ba trong khu nhà cao cấp.

Anh mở cửa nhà, khê đẩy cô đi vào.

Cô đảo mắt một cái thấy một chỗ có bồn hoa màu đen với hoa lan hồng nhạt đang nở rộ, rồi xem ở bên trong, phòng khách cũng có hoa lan.

“Đây là nhà anh nha!” Quả nhiên là muốn đem cô dụ vào nhà của anh.

“Thông minh.” Long Kinh Vũ đóng cửa lại, thay dép trong nhà, lôi kéo cô cùng đi vào phòng khách.

“Em chờ một chút, bữa sáng rất nhanh sẽ.”

Anh tự tin nói, sau đó đi vào phòng bếp.

Cô ở lại phòng khách, nhìn thấy khí phái mười phần, tràn ngập thiết kế gây cảm giác của người đàn ông độc thân trong khu nhà cấp cao, các góc đều có sự mới mẻ của hoa lan điểm tuyết, xa hoa nhưng lại có thứ gì đó không nói nên lời, bầu không khí tao nhã, nhìn ra được anh có khiếu thưởng thức không tầm thường.

Cô không ngồi xuống, mà đi vào phòng bếp, nhìn xem anh rốt cuộc muốn biến hoá ra cái gì? Thực ngoài ý muốn, cô nhìn đến cử phòng bếp, lại thấy một tấm biển bằng gỗ được điêu khắc, dùng những kí tự hình tròn khắc thật sâu hai chữ “Hạnh phúc”.

Lông mày co nhướn lên, bỗng nhiên nở nụ cười cười, anh đúng là không nói bậy, anh có cái phòng bếp hạnh phúc.

Nhìn dáng người cao ráo đẹp trai của anh đứng trước bàn bếp xử lí mọi việc, trên người đeo tạp dề xuống bếp, nói cũng kỳ quái, cô thể nhưng cảm thấy có phần kỳ dị ảm áp nhận nhạo dưới đáy lòng.

Đó là đã lâu lắm không có được cảm giác hạnh phúc này, trước kia tiểu Quân cũng vì cô xuống bếp. . . . Chính là trước mắt giờ đây này là Long Kinh Vũ, vì cái gì anh cũng có thể làm cho cô cảm thấy hạnh phúc như vậy?

Là bị sự thành tâm của anh đã động đi! Có lẽ anh biểu hiện thật sự bá đạo, luôn theo ý mình, nhưng cô cảm nhận được anh hoàn toàn là có ý tốt, anh đã làm điểm tâm cho cô.

Có người vì mình nấu cơm là hạnh phúc .

Mà chỉ cần cô đón nhận, phúc phần hạnh phúc này liền thuộc về cô.

Cô chủ động đi đến bàn nấu ăn, bắt tay rửa, hỏi anh: “Anh có cần hỗ trợ không?”

“Nếu em sẽ không đủ giúp đủ vội(nói suông).” Long Kinh Vũ gọn gàng đánh trứng, đảo qua đảo lại trên chảo rán, vui vẻ cho cô cùng tham gia.

” Anh quá coi thường em.” Sở Tiểu Tinh cầm phòng bếp khăn tay lau khô tay.

“Vậy ra tử lạnh lấy chà bông, như thế này phụ trách đem thêm chà bông đến, anh chiên bánh trứng này là được rồi.” Long Kinh Vũ giao một nhiệm vụ đơn giản cho cô.

“Được thôi!” Cô đi đến hai bên cánh cửa của cái tủ lạnh thật lớn, mở ra tìm hộp chà bông.

Long Kinh Vũ thuần thục đem bánh nướng áp chảo đặt trên trứng , phân thần ngắm Sở Tiểu Tinh , có sự tham gia của cô, khiến cho không khí cả phòng bếp cũng không giống nhau, dường như thêm vào đó rất nhiều cảm giác ngọt ngào.

Nhìn trộm bộ dáng cô đứng ở trước tủ lạnh lấy đồ vật này nọ, trông thật giống một nữ chủ nhân, hoàn toàn không có bộ dáng bất thành linh hay không hợp nhau, điều này đem lại cho lòng anh tràn ngập những cảm giác vui sướng khó có ngôn từ nào có thể diễn tả được .

Tuy rằng trên cửa phòng bếp anh có treo bảng đề hai chữ “Hạnh phúc”, nhưng anh cho tới bây giờ đều không có cảm thụ ý nghĩa thực chất của nó, kia bất quá chỉ là tiện tay mà khắc ra hai chữ, thẳng đến giờ phút này anh mới biết hàm nghĩa chân chính của hai chữ kia.

Cô chính là khát vọng được đến hạnh phúc của anh, có sự tồn tại của cô, kia hai chữ mới có ý nghĩa.

“Tiểu hoa lan, nếu em muốn thêm Bồi Căn cũng có thể, anh đặt ở trên kệ thứ hai, nhanh lấy cho anh ly nước, còn có tương liệu ở ngăn tủ, em nghĩ muốn thêm hương vị gì cứ tự do lấy ra dùng.”

Anh ôn nhu nói với cô.

“Được.” Sở Tiểu Tinh theo lời anh nói, cầm Bồi Căn cùng tương liệu.

Cô cũng nghe thấy nick name mà anh đặt cho mình, cảm giác đã không hề là bài xích, mà là tiếp nhận, cô không có đặc biệt thanh minh, khi cô nguyện ý đi vào phạm vi của anh, để cho anh dùng hạnh phúc vây quanh mình, thì khi ấy đáy lòng cô đã tiếp nhận anh rồi.

Cô không hề đóng băng chính mình nữa, cô đối chính mình thừa nhận, cô chính là một người phụ nữ bình thường, cô cần tình yêu, cũng có thể dùng cảm đi yêu người khác.

Long Kinh Vũ tìm đập mãnh liệt, anh nói cái gì cô cũng nghe theo, không hề lạnh như băng, khiến anh có được sự cổ vũ rất lớn.

“Bồi Cấn đến đây, bỏ vào nồi lẩu!” Sở Tiểu Tinh đi đến bên cạnh anh.

Anh phối hợp rất khá, trước đem hai phần bánh nướng áp chảo xúc qua hai bên, để cho cô đem Bồi Cấn đặt trên nồi.

Anh thực thuận tay trở miếng Bồi Cấn, chiên mặt trước, mặt sau, lập tức mùi thơm lan ra bốn phía.

“Chén đĩa.” Anh nói.

“Đây” Cô đem hai cái đĩa tròn màu trắng anh đã chuẩn bị ở để trên bàn đến.

Anh đem thêm bánh nướng áp chảo trứng chim đặt trên chén đĩa, lại thêm một phần Bồi Cấn.

“Thơm quá à! Giống như bộ đáng ăn lắm, nhìn không ra đến anh có thể nấu bếp nha!” Cô ngửi mùi vị phong phú, đem chén đĩa bưng đến bàn ăn, phân biệt đặt ở hai đầu bàn dài.

Long Kinh Vũ tắt đi lò vi ba, tháo tạp dề, nhìn thấy cô đem hai cái đĩa thức ăn đặt ở hai đầu của bàn dài, không vừa lòng mà đi tới, đem một đĩa bưng đến một chỗ bên cạnh bàn.

“Ngồi xa như vậy làm gì?” Anh nhéo bên hông cô.

Mặt cô một trận nhiệt xông tới, vuốt ve tay hắn.

Anh thu tay về, cũng không cho cô vỗ.

“Em nghĩ xem muốn uống cái gì?” Anh nhếch miệng cười, hỏi cô.

“Nước đá.” Cô ngồi vào ghế, cố ý lấy tư thái của bậc nữ vương nói, cũng không làm nũng với anh.

“Không cho phép em uống nước đá, anh pha sữa lắc cho em, Hokkaido tới đây, rất thơm.” Long Kinh Vũ nói xong tự lấy hai tách sữa bọt có kem bưng tới, ngồi vào chỗ rẽ bên cạnh cô, đem một ly đưa cho cô.

“Có thể ngồi xích ra không?” Cô hỏi.

“Ngồi đây anh có thể dứt cho em.” Anh khoái trá mà nói.

“Anh có thể nói một câu đứng đắn hay không?” Cô mặc khả nê hà hỏi. (không biết làm thế nào)

“Anh không có một câu nào là không đứng đắn.” Anh quay về với ánh mắt nóng cháy

Hai người bốn mắt ‘giao tiếp’, không tiếng động nổi lên pháo hoa, anh nhìn chăm chăm trên mặt cô đã đỏ ửng say lòng người, cô nhìn bộ dáng nghẹn cười của anh, yên lặng mà cũng cười, cô lúc này dù có như ngư dốt cũng đều có thể cảm nhận được tâm ý của anh.

Trước kia cô thấy anh liền một đường muốn chạy trốn, nghĩ biện pháp xem nhẹ, lơ anh đi thật là tốt, chưa bao giờ cảm thấy được có lúc lại đi quý trọng anh, hiện tại mới biết cô thiếu chút nữa bỏ qua sự quan tâm của anh.

“Anh thật sự là một. . . .Tên vô lại, em đói bụng, không để ý tới anh.” Cô trong lòng tràn đầy ngọt ngào, miệng lẩm bầm, cúi đầu, đổ sốt cà chua lên Bồi Cấn bánh nướng áp chảo, dùng đũa bắt đầu ăn.

Anh nhận thấy được một phần chân thực không quá giống nhau lưu chuyển ở trong mắt cô, anh thật khinh ngạc cùng vui mừng nói không nên lời, hôm nay là ngày lành gì vậy? Phản ứng của cô tiến bộ thật lớn, làm cho tâm tình anh như bay lên chín tầng mây, nhưng anh không nói ra, hỏi nàng: “Vô lại làm điểm tâm hợp với khẩu vị ăn uống của em không?”

“Có nha!” Cô nhin không được mà vừa cười, anh vậy mà vẫn xưng là vô lại.

“Ăn ngon vừa buồn cười không?” Tâm tình anh thật tốt mà đối với cô nháy mắt mấy cái, lấy bánh nướng áp chảo rải lên chà bông, cũng ăn một ngụm.

“Không được đùa em.” cô nghẹn cười.

“Anh không đùa em thì ai đùa em?” Anh muốn cô càng buông lỏng chính mình, cùng anh vui vẻ cười to.

Cô không để ý tới anh nữa.

Anh lại bắt đầu nói giỡn. “LUCKY trở mình thành đài ngữ là cái gì ý tứ?” (PjD: hai người đang nói cái zề thế???)

“Thai ngữ quốc ngữ đều không kêu may mắn?”

“Sai, bát quái tin tức cũng chưa đang nhìn, tân hầy thai ngữ kêu ‘ còi lưỡi ’”

“Ừ! Thật chán ghét.” Cô nở nụ cười.

Anh cắn một miếng to bánh nướng áp chảo, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang cười ngọt ngào củ cô, hai mắt long lanh như nước cũng vì tươi cười mà trăn xnh đẹp dao động, anh chân thật nhìn thấy cô cười a!

“HAPPY nghĩa là gì?” Anh lại hỏi cô.

Cô trước hết nghĩ nghĩ xem anh lại bày trò gì? Lại không nghĩ ra được.

Cô quan sát vẻ mặt của anh, xem có phải hay không trong đó có đánh lừa? Trên mặt anh chỉ có nụ cười mê người, hại cô hô hấp dồn dập.

“Vui vẻ.” Đây là đáp án, cô nghĩ chắc là đúng.

“Tốt lắm, ‘ tôi rất vui vẻ ’ tiếng Anh nói như thế nào?” Anh hỏi, đi từng bước một mà dụ dỗ cô.

“I am happy.” Câu này thật đơn giản.

“Me too!” Anh ha ha cười.

Sở Tiểu Tinh hậu tri hậu giác, lúc này mới phát hiện chính mình rơi vào bẫy của anh, cô trề cái miệng nhỏ nhắn, nhin không được cũng cười to, cô thật sự cảm thấy khoái hoạt, cô thích có anh làm bạn, giống như có thể chạm đến được đến hạnh phúc.

Long Kinh Vũ trong lòng cười vui, anh từ từ cảm giác được cô bây giờ vào trước kia không quá giống nhau , dường như đã không hề đối với anh có địch ý cùng phòng bị, mà là rộng mở cánh cửa trái tim đợi anh.

Lúc này mới phát hiện kẻ khác phản chấn, anh thừa cơ truy vấn: “Buổi tối có muốn lại đến phòng bếp hạnh phúc ăn cơm hay không?”

“Anh muốn làm cơm?” Cô trưng ra bộ mặt không dậy nổi một nụ cười, khoái hoạt còn ở trong lòng tự động chạy đi mất

“Kỳ thật anh chỉ muốn nấu cơm ở nhà.” Anh dùng ánh mắt khóa lại đôi mắt mỹ lệ của cô nói.

“Đó là thuận tiện nấu một phần cho em sao?” Cô phát hiện anh nhìn chăm chú, sắc mặt lấp ló một tầng đỏ ửng.

“Là đặc biệt nấu, không phải thuận tiện nấu, được không?” Anh nhin không được đưa tay nựng khuôn mặt của cô.

Cô chụp lấy tay anh, nhưng lại không chụp được, động tác của anh rất nhanh mà thu tay lại, cô trừng mắt lên nhìn anh, anh liền cười to, cái trò chơi nhỏ này thật sự thú vị.

“Em không muốn ăn mà không phải trả tiền.”

“Vậy em liền phụ trách hỗ trợ nấu thôi! Phân công hợp tác, ưu đãi em ăn đến thật no miễn phí.” Cô chưa nói cô không đến, điều này làm cho anh sự trông mong rất lớn.

“Em sẽ suy nghĩ.” Cô ra vẻ rụt rè.

“Không cần lo lắng, như thế này anh đưa em đi đến công ty, chờ em tan tầm anh lại đi đón em, vậy nhé.” Anh tự mình quyết định.

“Không cần, tan tầm em có thể tự mình đến.” Oa oa. Sở Tiểu Tinh cắn cắn môi, cô nói cái gì gì đó? Ý tứ của cô là cô rất độc lập, luôn luôn tự mình tan tầm, cũng không cần ai đưa đón, nhưng lời này vừa nói ra, chợt nghe vậy nhưng lại thành thực có ý tứ chủ động muốn tới nhà anh .

“Anh chờ em.” Long Kinh Vũ tiếp cận thực dễ dàng, phản ứng của cô làm cho anh cảm thấy nhân sinh tràn ngập hy vọng, hạnh phúc cách anh càng lúc càng gần.

“Cụng ly.” Anh cầm lấy tách sữa

“Vì cái gì phải cụng ly?” Cô nghi hoặc mà cầm lấy tách sữa, hỏi anh.

“Tổ về em thực vừa lòng với phòng bếp hạnh phúc của anh.” Anh đắc ý nói.

“Được rồi, quan hệ hữu nghị thành công.” Cô sảng khoái cụng ly với anh.

“Gi?” Anh kinh hãi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, cẩn thận hỏi: “Ý của em là quyết định cùng với lưu manh, vô lại làm. Bạn bè?”

“Em cũng không nói như vậy!” Cô nho nhỏ mà làm khó dễ anh.

“Tốt lắm, quyết định vậy đi.” Anh cũng không bị làm khó dễ, đối lại anh càng có ý tưởng trực tiếp.

“Quyết định cái gì?” Cô tò mò.

“Không làm bạn bè, em trực tiếp làm bà xã của anh.” Anh đem khuôn mặt tuần tú sát lại gần cô.

“Gi?” Cô giật mình, mặt đỏ hồng.

“Không thể đối ý, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Em không phải quân tử, em là phụ nữ.”

“Anh cũng không phải GAY, cũng chỉ có phụ nữ có thể làm bà xã của anh.”

“Anh”

“Uống nhanh, sữa lạnh uống không tốt.” Anh lấy tốc độ cực nhanh, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, rồi ừng ực ừng ực uống hết sữa.

Sở Tiểu Tinh mới nâng lên ngón tay phải tính chẵn môi anh, cũng đã không còn kịp rồi, cô luôn nói không thắng hẳn, biện luận chẳng thắng được anh, suy nghĩ của anh so với cô lại nhanh lẹ, phản ứng cũng so với cô nhanh nốt.

Cô thường thích anh, thích anh, cũng có thể tiếp nhận anh, chỉ là. Cô còn không có phải bà xã của anh nha! Trên cơ bản cô chính là nghĩ muốn bảo thủ duy trì ở giai đoạn quan hệ hữu nghị. Nhưng là, cánh cửa tâm hồn một khi mở ra, ngay cả chính cô đều không thể lường trước sự phát triển của tương lai.

Cô cần gì phải tự mình thiết lập giới hạn? Cô có thể đóng gói anh thật là tốt, toàn bộ thu lại trong lòng, mà anh hình như cũng cho phép cô làm như vậy, chỉ chờ cô có điều đáp lại mà thôi.

Cô phải về trả lời sao đây?

Cô chậm rãi uống hết ly sữa trên tay, đứng dậy dọn đi bàn ăn trống không đem tới bồn nước để rửa.

“Bà xã, chén đĩa để ở đây là được rồi, anh có thời gian để rửa.” Long Kinh Vũ không cần cô làm cái này.

“Không được, không vệ sinh.” Sở Tiểu Tinh bắt quá là xuất phát từ phản ứng mà trả lời, nhưng này nói giống ở thừa nhận danh hiệu “Bà xã” này?

Cô lập tức tự cho là thông minh, đối lại nói: “Em không thói quen đem đồ ăn dùng rồi đặt ở bồn rửa chén. . . .” Cô càng giải thích liền cảm thấy trường hợp càng hỗn loạn, đơn giản không nói nữa.

“Anh biết, anh lập tức rửa là được, bà xã đại nhân.” Long Kinh Vũ cầm đĩa ăn chính mình đến bồn rửa.

“Em không muốn anh rửa.” O! Ông trời, cô thực khô khan đứng bên cạnh anh, giống như nói như thể nào đều giống với lời anh.

“Vậy em rửa là được rồi.” Anh nhìn ra được cô rất ngượng ngùng, nhưng anh cũng không thay cô giải vây, liền làm cho cô vẫn bị hãm ở vòng tròn anh tạo ra, muốn ra cũng không ra được.

Để cho anh gọi “Bà xã, bà xã” như vậy, không che đậy giúp cô ôn tập, cô tự nhiên sẽ nhớ rõ địa vị của cô ở trong lòng anh.

“Vâng.” Cô cười khổ, không dám lên tiếng nữa, an phận rửa chén đĩa, sao biết. Ngay lúc hai tay cô đều là bong bong xà phòng, chính cái thời điểm vội vàng ấy, anh từ phía sau người hôn lên mặt cô một cái.

“Có bà xã cảm giác thực hạnh phúc.”

Cô nín thở, đáy lòng cuộn lên sóng nhiệt, lập tức sảng giọng: “Tránh ra đi! Ai là bà xã của anh?”

“Bà xã giận à?” Anh không đi, hai tay còn vòng bên hông của cô, vô cùng thân thiết mà dùng cằm vuốt ve nhẹ nhẹ cổ cô

“Im miệng cho em, sau đó lặn ra xa một chút.” Cô run rẩy, lên tiếng cảnh cáo anh, bộ dáng thật đúng là giống người vợ đang giận dữ.

“Được rồi, vậy cái người này lặn đi vậy.” Long Kinh Vũ mừng rỡ cười to, dùng sức hôn hai má của cô, rồi đi khỏi phòng bếp.

Cô thấy anh đi ra ngoài, chính mình nhưng lại khắc chế không được mà cũng cười, nhìn phòng bếp thật tinh xảo, cảm thấy kỳ diệu, cô thể nhưng lại đứng ở phòng bếp của Long Kinh Vũ, vì anh mà rửa chén đĩa.

Việc này nhìn như công việc ở nhà bình thường, lại làm cho cô chạm vào hạnh phúc một cách rõ ràng hơn, bóng dáng nó không hề là xa xôi mà mơ hồ, nó đang lớn dần lên trong lòng của cô.

Cô mở vòi nước ra, để cho dòng nước gột đi xà phòng trên chén đĩa, nhìn thấy bàn ghế trơn bóng, trong lòng cô giống như cũng chia ra thành những tia sáng rực rỡ, cô không thể kết luận tương lai thế nào, cũng cô sẽ không thiết lập giới hạn với anh trong hiện tại, phải có tình yêu của anh, cô cũng còn phải thật sự Yêu anh.

Anh thích gọi cô là bà xã thì cứ gọi như vậy đi!

Mà cô làm như vậy có đúng không?

Đúng, cô không có vi phạm ai, cô đắm chìm trong hạnh phúc chính là cảm thụ, an tâm mà khoái hoạt.

Trong phòng khách, Long Kinh Vũ cầm chìa khóa nhà, thoải mái ngồi ở trên sofa, nghe phòng bếp truyền ra tiếng rửa chén, tưởng tượng đến ở bên trong chính là tiểu hoa lan của anh, anh nói không nên lời cái cảm giác thỏa mãn hạnh phúc lúc này.

Anh mong mỗi cô thật có thể nhận thức tình yêu của anh, tất cả tình yêu anh đều muốn cho cô.

Bà xã cái này cũng không phải gọi giả, không biết cô có nguyện ý vĩnh viễn để cho anh ở bên mình hay không?

Anh bắt tay vào thưởng thức trên cái chìa khóa dành riêng, chờ mong cô có thể nhận lấy. Nếu cô nguyện ý nhận lấy, cái này tổ về anh hôm nay. Tấn công thành công.

Cô đi ra khỏi phòng bếp .

“Đây là.” Anh đứng lên, đi về phía cô, đứng ở trước mặt cô, lấy cái chìa khóa đưa cho cô.

“Là cái chìa khóa, không cần đoán em cũng biết.” Sở Tiểu Tinh nghĩ đến anh lại muốn nói cái gì nói đùa cô.

“Đây không phải cái chìa khóa bình thường.” Long Kinh Vũ đứng đắn nói.

“Đừng đùa em , chờ em trở về công ty.” Cô không có biện pháp cười lắc đầu.

Anh cầm tay cô, đem cái chìa khóa đặt vào trong. “Cho em, đây là chìa khóa nơi này, không cần trở về nơi cũ, em có thể tùy lúc tự do ra vào, được chứ?”

Tay cô nóng lên, trái tim cũng vậy, nâng hai mắt lên lườm anh, ánh mắt thâm thúy của anh, trong mắt còn có phản thật sự chờ mong.

“Không tốt.” Cái miệng nhỏ nhắn của cô e lệ mà thổ lộ, tim đập liên hồi.

“Vì sao?” Anh nắm chặt các ngón tay của cô, có điểm ngang ngược muốn cô cầm chắc cái chìa khóa, đừng trả lại cho anh.

“Em. Tự do ra vào nhà anh làm cái gì?”

“Chúng ta có thể cùng nhau nấu cơm, cùng nhau nghe âm nhạc, cùng nhau. Làm một chuyện gì.” Anh chế trụ tay cô, ôm lấy cô. “Cho anh một cơ hội, anh sẽ cho em hạnh phúc.”

“Hạnh. Phúc. Là cái gì?” Cô đã quên đây là lần thứ bao nhiêu nghe anh nói hai chữ như thế, nhưng lần này hấn lại thật sâu mà rung động cô, nội tâm mãnh liệt mà rung động .

“Hạnh phúc của em chính là anh, anh là máy chế tạo nên hạnh phúc của em.” Anh ôm chặt cô, cường lực truyền tình yêu của anh, nhìn chăm chú vào cô, cô không có biểu tình gì quá tồi.

“Eo, anh nói Buồn nôn quá!” Cô e lệ mà kè sát anh, cũng không có phản đối anh ôm, trong ngực anh dày rộng mang đến sức mạnh kiên định cùng cảm giác an toàn, cũng khiến cô tin tưởng rất lớn, làm cho cô càng muốn có tình yêu của anh.

“Không được sao?” Người khác muốn còn cầu không được, anh chính là chỉ đối với một mình cô nói những lời buồn nôn như vậy.

“Anh xác định đem cái chìa khóa cho em sao?” Cô run rẩy lông mi, suy nghĩ một chút, hỏi anh.

“Đương nhiên.” Đây là khẳng định .

“Được rồi, ai muốn anh làm bữa sáng cho em ăn.” Tim cô đập nhanh bèn tìm cái lý do đáp ứng .

Anh nhìn chòng chọc như dán mắt vào cô, bộ dáng non nớt lại rụt rè của cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô mặc dù nói như vậy, nhưng lòng của cô rốt cục có thể hướng về anh.

Đây là sự đột phá trong tính chất của thời khắc, đáy lòng anh bùng nổ sự vui sướng, khuôn mặt tuấn tú của anh cúi xuống tấn công cái miệng phần nộn nhỏ nhắn của cô, quặc trụ đôi môi thơm tho của cô, nhiệt tình in lại dấu ấn của mình. Cô nắm trong tay chìa khóa nhà hấn, tình tề đáp lại nụ hôn của anh, phiêu đảng đã lâu, trái tim mới chậm rãi an tĩnh lại, cô nghĩ muốn liền như vậy đắm chìm ở sức sống trong ngực anh, mãi không buông tay.

Đáy lòng cô chỉ có một phần ôn nhu kia. Là anh.

Anh cũng là của cô, anh ở trong lòng cô, cô rốt cục cũng dừng cảm đối với chính mình thừa nhận.

11. Chương 08

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, cuộc đời Sở Tiểu Tinh đã có sự thay đổi trọng đại .

Cô vốn cũng yên định(yên tình ổn định), hiện giờ càng yên định, một thay đổi nho nhỏ chính là cùng Long Kinh Vũ “Sống cùng một chỗ”, hai người cùng nhau xuống bếp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đến hoa lan viên chuẩn bị hoa lan cho triển lãm, cùng nhau làm rất nhiều chuyện khoái hoạt.

Cô càng cùng anh ở chung một chỗ lâu, càng hiểu biết anh thực tình đáng quý, cũng càng có thể hiểu biết anh tính tình nhiệt tình thiện lương, cũng có khả năng tấm lòng son, nhất là việc anh đối với hoa lan đặc thù thưởng thức.

Anh nói anh mới trồng được một loại hoa lan gọi là gọi là “Tiểu Tinh”, muốn đưa cho cô.

Anh nói anh dùng sự yêu thương luyện tiết hoa lan để yêu thương luyện tiết cô, cô chính là tiểu hoa lan của anh.

Mỗi lần tưởng tượng đến anh lúc nói như vậy, cô sẽ vui vẻ nở nụ cười, mà cô cũng đã bị anh cuốn hút, bất tri bất giác cũng yêu thương hoa lan, cô tính sẽ cố gắng học chăm sóc giống hoa lan Vực-xây anh đưa cho mình.

Chỉ là. Cô cho tới bây giờ không chú ý tới chúng nó có còn sống hay không?

“Tiểu tinh, con đã về.”

Mười giờ tối, cô từ hoa lan viên về đến nhà, Sở ba ba ở trong sân tưới nước cho cây cối.

“Ha! Ba.” Sở Tiểu Tinh cười khanh khách theo sát ba ba chào hỏi.

Sở ba có chút sững sốt, phát giác con gái mình không giống trước kia a! Dừng lại động tác tưới cây, nâng nâng kính lão nhìn thấy cô cước bộ nhẹ nhàng đi tới phòng lớn, như vậy thực hoạt bát, trên người tản ra thần sắc rạng rỡ.

Ông nhìn ra, hình như là đang yêu rồi!

Nhưng là, là ai có mị lực lớn như vậy, có thể đem con gái ông ra khỏi cảnh tình đau xót ngày xưa?

Sở ba còn đang đoán Sở Tiểu Tinh đã đi đến dưới mái hiên của căn nhà, vội vã muốn nhìn một chút hoa lan của cô mà Kinh Vũ tặng lúc trước, đôi mắt đẹp nhìn quanh, lúc đầu hoa lan đều đặt ở cửa thể nhưng sao lại không thấy .

Cô sốt ruột xoay người hướng ba ba: “Ba, ba có thấy bồn hoa lan để ở nơi này không?”

“Có a, nhưng đã héo rũ hết rồi, ba vừa rồi thấy ở sân sau, chuẩn bị đi làm phân ủ, tất cả đều ném ở phía trước này.”

“A! Không được nha! Aizz! Làm sao bây giờ?” Cô vội vàng buông túi xách xuống, chạy đến sân sau, sốt ruột muốn xem chúng nó rốt cuộc còn cứu được hay không?

Sở ba tắt vòi nước, thấy cô sốt ruột, cũng đi theo đến sân vườn.

Sở Tiểu Tinh mở đèn ở sân vườn, tìm xác hoa lan ở trong góc, chúng nó khô như rơm chỉ còn chạc cây.

Cô ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ vỗ về chạc cây yếu ớt, trong lòng tự trách cùng đau lòng nói không nên lời, cô chưa từng để ý xem qua chúng nó hoặc là đối xử tử tế với chúng, luôn cảm thấy chúng chướng mắt, hiện giờ thật sự là rất hối hận.

Trước kia cô không biết chúng là do Long Kinh Vũ dốc lòng nuôi trồng rồi tặng cho mình, hiện giờ nghĩ muốn cứu lại dường như đã chậm một bước.

“Tiểu Tinh, bồn hoa lan này đặt ở cửa đã lâu , con hình như cho tới bây giờ cũng không liếc mắt xem một cái, như thế nào đột nhiên vội vàng tìm lại?” Sở ba ba đứng ở bên cạnh Sở Tiểu Tinh, thấy vẻ mặt đau lòng của cô, khó hiểu mà nghiêng người hỏi.

“Ba. Đây là hoa Kinh Vũ tặng cho con.” Hốc mắt cô phấp phồng đang cảm chậu hoa đang sắp chết, khàn giọng nói.

“Long Kinh Vũ?” Sở ba đương nhiên biết Long Kinh Vũ, anh là em trai của Long Tuấn Lỗi, bộ dạng tuấn tú lịch sự, lúc trước ông đem con gái lớn gả cho Long Tuấn Lỗi, là Kinh Vũ đến thay mặt lấy vợ. Sở ba vuốt vuốt cằm, đoán Tiểu Tinh cùng Long Kinh Vũ còn có bồn hoa lan này trong lúc đó rốt cuộc có liên hệ gì? Lúc trước trong nhà cũng có người đưa tới hoa lan, chẳng lẽ đều là Long Kinh Vũ tặng ?

“Nó tặng hoa lan cho con làm gì? Muốn đuổi theo con à?” Sở ba thử hỏi.

“Con. Đã cùng anh ấy kết giao.” Sở Tiểu Tinh cảm thấy không cần thiết phải gạt người nhà.

“Gi! Thật sự?” Sở ba không lường được đến đoạn họ đã kết giao, việc này thật là đáng giá bắn pháo mỗ tiệc ăn mừng, đại tin tức a!

“Vây Chuyện khi nào?” Lão ba nhin không được nhếch môi cười.

“Phải Đang phát sinh chuyện.” Cô thẳng thắn nói.

Sở ba rất cao hứng , Tiểu Tinh xem ra thật sự đã bước ra khỏi những đau xót sau chuyện Quản Chí Viễn. “Ba đi nói cho mẹ con Thật tốt quá!” Sở ba khẩn cấp đã vào nhà cùng lão bà bàn về đại tin tức.

Sở Tiểu Tinh không có ngăn cản ba ba, người nhà sớm muộn gì cũng biết, cô nguyện ý cùng mọi người chia sẻ hạnh phúc của mình.

Nhưng trước mắt, cô thật muốn cứu sống chậu hoa lan này! Cô cẩn thận xem xét chậu nhưng còn có một đường sống nào không?

Hai mắt cô đột nhiên sáng lên, nhìn thấy có một gốc cây tựa hồ còn sống, phía trên còn có nụ hoa nho nhỏ Cô dùng lực mềm nhẹ, tâm địa rất nhỏ thử đem nó tác ra khỏi những chạc cây khác, lại lần nữa cẩn thận mà đẩy ra lớp đất bồi dưỡng, thử tìm rễ cây trong chậu. Đây không phải công việc đơn giản, cô hết sức chăm chú, đến khi tìm được thì đầu đầy mồ hôi, rốt cục đem nó giải cứu đi ra. Phát hiện nó giống như còn sống.

Cô tìm một cái chậu cây không, nhạy bén căn cứ theo tài liệu bồi dưỡng hoa lan, đem một gốc cây còn sót lại loại trở về, thử xem độ ẩm, cho số lượng nước vừa phải, đang cầm vào nhà, cầu nguyện nó có thể sống sót.

Trong phòng, mẹ cùng ba ba cùng nhau chờ cô.

“Thì ra đó là hoa lan Long Kinh Vũ tặng, mẹ còn tưởng công ty nhà máy hay hiệu buôn nào tặng con, cầm về trong nhà vứt đấy.” Sở mẹ cười khanh khách địa nói.

“Mẹ, anh ấy có một hoa lan viên rất có quý mô, ngày mai phải triển lãm, con sáng sớm muốn đi hỗ trợ.” Sở Tiểu Tinh ngôn từ bộc trực, ngày mai cô không đến công ty quảng cáo, cô muốn đến hoa lan viên của anh để hỗ trợ.

“Tốt tốt, vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Sở mẹ thực cổ vũ con gái, có thể bước ra khỏi những kí ức cũ buồn rầu, thực thay con gái cao hứng, ngóng trông cô cũng có thể giống như Mặc Vũ tìm được người chồng tốt.

Sở Tiểu Tinh chúc cha mẹ ngủ ngon, rồi cầm cây hoa lan nhỏ trở lại trong phòng trên lầu.

Cô nhớ rõ Long Kinh Vũ đã nói qua, hoa lan phải nuôi dưỡng ở nơi thông gió tốt.

“Vị trí này là thích hợp nhất .” Cô chọn bệ cửa sổ trước ngăn tủ, ở tiểu bồn trải một lớp khăn tơ tằm ẩm, mở ra song cửa, để hoa lan được hưởng đầy đủ không khí.

“Cố lên, nụ hoa nhỏ.” Cô kì thật hy vọng nó có thể sống sót, bởi vì Long Kinh Vũ nói hoa lan này đại biểu như tâm của anh, đóa hoa này thì ra là giúp anh nhấn chìm tình yêu của mình, trước kia cô không biết quý trọng, chỉ mong bây giờ còn kịp bù lại những gì cô từng bỏ qua .

Cô ngắm nụ hoa nhỏ yếu ớt, trong lòng đều là Long Kinh Vũ, cô nhớ anh, mới không gặp anh trong ngần ngần mấy giờ, cô đã bắt đầu nhớ anh, không biết hẳn có nghĩ đến cô không?

Nhất định là vậy rồi .

Cô khoái trá nghĩ, cũng không quên thay Long Kinh Vũ nghĩ đến phải giúp buổi triển lãm hoa của anh chụp ảnh, đem quá trình đặt ở trên trang nhất, đây là phương thức tuyên truyền tốt nhất.

Cô gửi mail cho nhân viên công ty quảng cáo tiểu thạch, chỉ huy mọi việc: “Tiểu Thạch, ngày mai nhớ rõ sáng sớm sẽ đến hoa lan viên tìm Long tiên sinh báo danh.”

“Dạ, chị Tiểu Tinh, em sẽ thực đúng giờ, chị yên tâm.” Tiểu Thạch đã sớm chuẩn bị tốt thiết bị chụp ảnh, đang đợi lệnh.

Sở Tiểu Tinh an tâm, cô cũng phải sớm một chút nghỉ ngơi, chờ mong ngày mai đến lan viên giúp anh, tưởng tượng đến ngày mai lại có thể nhìn thấy nh, lòng cô không khỏi vui sướng.

Cô đi vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa , nhìn thấy một khuôn mặt sắc mặt hồng nhuận xinh đẹp từ trong gương.

Đó là cô, cô đã lâu không cẩn thận soi soi gương, nhin không được nhìn nhiều vài lần, phát hiện chính mình đã ngày càng đẹp.

Cô cũng không dùng bất kì mỹ phẩm gì, mà là luyện ái~ing, tình yêu đầy đủ làm dịu lòng của cô.

Có tình yêu thật tốt, có Long Kinh Vũ thật tốt. Cô hạnh phúc mà tắm rửa, còn khẽ hát, sinh mệnh của cô đã mở ra, không giống trước kia.

Triển lãm Hoa lan diễn ra lúc sáng sớm, tại hoa lan viên các khách hàng liền cuộn cuộn không dứt, rất nhiều đơn đặt hàng cũng không ngừng mà được đưa tới như nước.

Giữa toàn bộ nhân viên công tác chuyên nghiệp đang vội vàng, Sở Tiểu Tinh chỉ định đặc phái nhân viên tiểu Thạch, cũng thực đúng giờ trình diện để chụp ảnh.

Bản nhân Long Kinh Vũ cũng tự mình ở hội trường tiếp đãi khách hàng, nhưng trong lòng nhớ chính là, Tiểu Tinh có khả năng đứng hẹn đến đây không?

Anh rất cực nhìn thấy cô, sự xuất hiện của cô luôn làm cho thể xác và tinh thần anh khoái trá, nhân sinh sáng lên.

Anh vẫy vẫy tay với cô.

“Vũ.” Sở Tiểu Tinh cũng hướng anh phất tay, rất có ăn ý mà nở nụ cười với anh, nhưng khách hàng nhiều lắm, bọn họ không nhìn rồi nói chuyện với nhau.

Anh tiếp tục giới thiệu các loại hoa lan mới với khách hàng, cô cũng không có quấy rầy anh, gặp tất cả mọi người vội vàng, cô cũng không muốn nhàn nhàn vô sự, thực tự động mà ở quầy tiếp đãi cầm thẻ nhân viên đeo trên cổ mình, đảm đương nghiệp vụ viên.

“Tiểu thư, tôi là thay mặt công ty từ Nhật Bản tới, tôi thấy giữa những loại hoa lan này, cô có thể nói một chút nó có cái gì chỗ đặc biệt không?” Một người khách nói quốc ngữ Nhật Bản tìm tới cô.

“Này. Thực đặc biệt.” Sở Tiểu Tinh kỳ thật không hiểu lắm, nhưng ít nhất cô thấy biển hiệu trên cây viết giống trồng cùng thuyết minh. “Nó tên là Đông Khúc, hoa có màu trắng tuyền với nhị hồng nộn, đây một mùa chỉ sinh sản một ngàn cây.”

“Mua cùng là không tồi, chính là không hiểu sau khi đưa đến thị trường Nhật Bản có được không? Tốt nhất là loại dễ nhân giống, khách hàng dễ tiếp nhận.” Vị khách Nhật Bản lại hỏi chút vấn đề.

Sở Tiểu Tinh suy nghĩ xoay chuyển mau, dẫn vị khách đi xem máy tính trên trang giới thiệu, để cho ông ta xem quá trình trồng. Có máy tính phim nhựa sinh động giải thích, vị khách Nhật Bản sảng khoái mà nói: “Tôi toàn bộ muốn lập hợp đồng.”

“Được, tôi đăng ký xuống dưới, nhưng trước đó phải chi ba mươi phần trăm tiền đặt cọc.” Sở Tiểu Tinh phát huy bản lĩnh người làm ăn, tranh thủ thời gian cùng một chuyên nghiệp nhân viên công tác lấy ra hợp đồng, để cho khách hàng điền, rồi mời ông ta đến quầy thu tiền đặt cọc, hoàn thành một cuộc giao dịch.

Long Kinh Vũ cũng đàm phán xong giao dịch, dẫn khách hàng của khách đi vào quầy, hoàn thành thủ tục đặt hàng.

Hai người chia tay khách hàng, anh lặng yên cầm lấy tay. “Em là người không có chuyên môn nhìn không ra đến còn cố gắng đi, cứ nhiên lại tiếp thành công một đơn đặt hàng.”

“Kia rất đơn giản, em dẫn khách xem website trên máy tính, quá trình trồng của anh ghi lại thật sự đem ra, khách liền mua a!” Sở Tiểu Tinh rất có cảm giác thành công, cũng yên lặng mà nắm chặt anh, cảm thụ sự vui vẻ trong tay anh .

“Chúng ta đi thôi!” Long Kinh Vũ đột nhiên lôi kéo cô đi ra ngoài khu trưng bày, đi về hướng sân.

“Phải đi nơi nào? Không ở lại hỗ trợ sao?” Sở Tiểu Tinh quay đầu lại nhìn hội trường bận rộn, chạy chậm bước theo sát anh hỏi.

“Nhân viên vậy là đủ rồi, sáng nay anh phát hiện một kỳ tích, em tới nhìn xem.” Anh đem cô ra khỏi hội trường, đi vào phòng ấm của anh.

Giữa không gian yên tĩnh, bọn họ xuyên qua một rừng hoa, dừng lại ở tên là khu vực ” Tiểu tinh” .

“Em xem, những cây này vốn là còn có một tháng mới có thể nở hoa, nhưng đã kết nụ hoa, đóa này đã muốn nở.”

Anh nghiêng người, chỉ cho cô xem.

Cô cũng nghiêng mình, nhìn thấy này đó chính là hoa lan mà anh lấy tên cô để đặt, ban đầu đóa hoa có nhưng tơ màu tím thật lãng mạn, nhị hoa ở tâm màu sắc nhuộm thành màu vàng tươi đẹp, hương thơm còn làm tăng thêm bộ dáng duyên dáng thanh nhã, làm cho người ta kinh diễm.

“Oa! Đẹp quá!”

“Thích không?”

“Thích.”

Anh tháo xuống đóa hoa lan vừa mới nở kia, ngón tay ôn nhu đẩy ra lọn tóc dài của cô, đem hoa đặt ở tai của nàng, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên khuôn mặt mềm mại của cô.

“Đẹp không?” Cô khẽ vuốt đóa hoa đặt tại tai mình một cách cẩn thận, hỏi anh.

“Không phải đẹp bình thường, là rất đẹp .” Anh hai tay ôm lấy cô, rất muốn hôn cô.

“Anh thật sự muốn đem chúng đặt tên là ‘Tiểu tinh lan’ sao?” Cô nhìn hai mắt của anh hỏi.

“Đương nhiên, chúng là anh nghĩ muốn tặng cho em .”

“Nhiều như vậy? Không để lại bán cho khách hàng sao?” Cô tính qua tính lại có hơn cả trăm cây tiểu tinh lan chứ chẳng ít nha!

“Cô dâu cầm hoa, lễ đường bố trí đều phối hợp rất có công dụng, có thể nào bán? Nơi này đều là hàng không bán.” Anh đã sớm vạch ra kế hoạch tốt lắm.

“Anh phải kết hôn, chúc anh trăm năm hạnh phúc nha! Hoa mỹ nam.” Cô cầm lấy nụ hoa tại tai mình, bướng bỉnh mà đặt ở trên lỗ tai anh, chính mình nở nụ cười.

“Đừng nghĩ lãng sang chuyện khác, bà xã, tất cả hoa này đều là của em, nói cho anh biết, hôn kỳ là thời điểm nào?” Anh nhanh chóng giữ chặt eo nhỏ của cô, cũng bướng bỉnh hỏi cô.

Hô hấp của anh nóng quá, làm hại cô tâm cũng nóng bỏng, cô cười duyên, không ngừng chải tóc, nhỏ giọng mà dọa anh: “Có người vào đó, mau thả em ra!”

Anh cũng không bị cô lừa, nhà ấm này là anh quản lí, không cho phép bất luận kẻ nào ở dưới chưa được phép tiến vào.

“Anh như thế nào không buông em ra?” Cô hỏi.

“Tiểu hoa lan, anh khóa cửa , không ai có thể tiến vào.” Anh thấp giọng nói, bỗng bông hoa tuột khỏi mái tóc mềm mại, dừng lại trước ngực cô, hai người đồng thời cúi đầu, thoáng nhìn bông hoa xinh đẹp ánh lên trên da thịt tuyết trắng của cô.

Cô khẽ run đưa tay che mắt của anh, e lệ không cho ánh mắt nóng cháy của anh nhìn cô.

Anh dời tay tay cô đi, cúi người khẽ hôn đôi môi đỏ hồng của cô, nhiệt liệt mà triển hôn cô.

Hồi lâu, đôi môi anh chậm rãi di chuyển xuống ngực của cô, cắn nhẹ, lấy hoa khẽ khàng đảo qua ngực cô, cổ cô, bên tai, mặt, thật chậm rãi.

Thân thể của anh mẫn cảm mà rung động, nơi nam tính của anh thật khó chịu, còn cô thản nhiên nhắm lại hai mắt, hoa mềm như tơ lụa tinh tế khơi dậy xúc giác, anh ôn nhu ở trong lòng cô nhón nhạo.

Tay anh chỉ chuyển qua sau thân cô, khóa kéo chậm rãi đi xuống, quần áo của cô dần dần đi xuống, nội y cũng từng bước rơi xuống, anh lần thứ hai ngậm Hoa nhài, lấy hoa lan phất qua nụ hoa trước ngực cô .

Cô không có ngăn cản anh, tùy ý tinh thần theo anh chơi đùa, đắm chìm ở giữa phương thức anh yêu cô.

Anh ôm đôi chân của cô thả xuống thấp, làm thân thể của anh thật nghiêng qua, lấy đóa hoa đảo qua vòng eo nhỏ nhắn trắng mịn lại mềm mại của cô, ở trên bụng bằng phẳng khiêu khích ra từng ngọn lửa.

Cô phát ra tiếng thở dài, hai tay vòng qua cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng hỏi: ” Trò chơi của anh, khi nào thì mới chấm dứt?”

Anh nâng đôi mắt đen sáng ngời lên nhìn cô, đem hoa đặt ở trên rốn của cô, gợi cảm lại nguy hiểm mà nói nhỏ: “Em cho là trò chơi?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Cô thẹn thùng nói.

“Anh còn thật sự nghĩ muốn yêu em.” Anh nâng cô dậy, vực hai chân của cô, rồi ôm lấy cô.

“Ở trong này?” Hai chân cô gắt gao quấn lấy thắt lưng hùng hậu hữu lực của anh, tóc dài thất thần bay loạn, bày ra bộ ngực ở trước ngực của anh.

“Có thể chứ?” Anh cúi mặt xuống, trông mong cọ xát trước ngực mềm mại của cô, vẻ đẹp của cô đủ để đốt cháy sự tự chủ của anh.

Cô lắc đầu, xấu hổ đến muốn chết. “Chờ lúc sau về nhà được không?”

“Em sẽ ở nhà chờ anh?” Anh mừng rỡ, cô cũng không nói là không, mà là sẽ ở nhà chờ anh, việc này so với bất kì thứ gì còn vui hơn.

“Vâng!” Cô nhận lời .

Anh ôm chặt lấy cô, anh đương nhiên theo như lời cô nói.

“Hôm nay triển lãm có lẽ sẽ đến khuya.”

“Vô luận bao nhiêu lâu đều chờ anh.”

“Thật sự?”

“Thật!”

Anh mừng như điên mà ôn tồn hôn cô, lòng của cô phanh động, hai người quấn quít lấy lẫn nhau, chờ đợi ước hội buổi tối.

Trong đêm tối thật lãng mạn..... Sở Tiểu Tinh mang hành lý, chính mình về nhà tắm rửa xong sau, lại đến nhà Long Kinh Vũ.

Anh còn đang ở lan viên vội vội vàng vàng, chưa trở về.

Cô dùng chìa khóa anh đưa mở cửa, vào cửa sau đem hành lý chính mình đặt ở trên sofa, một mình ngồi ở sofa xem TV.

Hết thấy giống như tự nhiên vậy, cô thật tình đem chính mình dung nhập vào cuộc sống của Long Kinh Vũ , không hề có chuyện xưa làm phức tạp.

Cô nhàn hạ xem hài kịch thịnh hành nhất, chờ anh trở về.

Phim bộ tiểu thư cùng quân gia tình cảm lưu luyến, nội dung vở kịch rất thú vị, cô cuộn tròn người, hai chân dựa sofa mềm mại, nhìn nhìn, bất tri bất giác mà ngủ mất, Long Kinh Vũ Về đến nhà thì phát hiện trong nhà có giày cao gót của cô, trong lòng cảm thấy vui mừng vô hạn .

Phòng khách truyền đến thanh âm TV, có thể thấy được nữ chủ nhân đang xem TV chờ anh, cảm thụ đương nhiên là rất vui vẻ!

Anh đi đến phòng khách, phát hiện cô đang ngủ, không dám làm ồn cô, không tiếng động mà vào phòng đi tắm rửa, ở trong phòng tắm kín hát vang một khúc, sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh thay áo ngủ rồi trở lại phòng khách, cô vẫn ngủ.

Anh nhẹ nhàng ngồi xổm trước người cô, nắm lấy chiếc mũi nhỏ đang thở đều đều của cô, đa tình gọi: “Bà xã.”

“Chí Viễn, đừng náo loạn.”

Oanh! Cô gọi tên ai?

Long Kinh Vũ sững sốt, nghe rõ rồi chứ, nàng ở trong mơ gọi người là “Chí Viễn” , không phải anh.

Cái kia Chí Viễn còn đang trong mộng của cô, đùa cô cười ngọt ngào?

“Chí Viễn, hãy nghe em nói.” Cô dùng giọng nói tràn ngập cảm tình gọi Quấn Chí Viễn.

Ánh mắt Long Kinh Vũ ảm đạm, đặt lại cánh tay cô mà này giờ anh còn đang nắm chặt, im lặng đứng dậy, tránh xa.

Anh tuy rằng hào phóng để cô đem Quấn Chí Viễn ở lại trong lòng, chỉ cần để lại một vị trí cho anh, chỉ là kết quả là anh phát hiện chính mình có chút vô ích.

Bị cảm giác nhục nhã cũng không hơn gì, anh càng phát hiện chính mình không phải là không ngại việc để Quấn Chí Viễn vẫn tồn tại giữa bọn họ.

Kia làm anh hoài nghi chính mình rốt cuộc tính cái gì? Cô giữ cho anh vị trí chẳng lẽ chính là. Bác ái tọa

“Chí Viễn.” Cô hàm hồ lại gọi tên Quấn Chí Viễn .

Long Kinh Vũ không thể mất điếc tai ngơ, đành phải rời xa cô, cũng không có đánh thức cô.

Anh tự đi ra ban công, bên ngoài trời đang mưa phùn, hơi lạnh của mưa bụi tạt vào mặt anh, tóc anh, thân thể anh. đẩy lòng anh có một nỗi khổ không nói nên lời.

Anh tự hỏi có phải mặc kệ anh lại cố gắng như thế nào, trong lòng cô đều vẫn là sẽ có Quấn Chí Viễn tồn tại?

Anh thay thế không được địa vị của cái người Quấn Chí Viễn cao thượng kia ở trong lòng cô, lòng của cô vĩnh viễn sẽ không hoàn toàn mở ra vì anh.

Anh tại sao đột nhiên để ý đến một việc nhỏ như vậy? Anh lại lấy mình so sánh cũng một người đã mất?

Mưa càng lúc càng to, cửa theo gió mà lắc lư, anh không có lòng dạ nào để ý tới, tâm tình trầm trọng.

Sở Tiểu Tinh nghe thấy tiếng mưa rơi, trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, phát hiện TV không mở.

Cô hướng ra ngoài xem, đèn tắt, có thể thấy được Long Kinh Vũ đã trở lại, anh tại sao không đánh thức cô?

“Kinh Vũ. Anh ở đâu vậy?” Cô gọi tên anh, nhìn quanh phòng ở, thấy anh đứng ở trên ban công.

Nàng cả kinh, chạy khỏi xô pha, chạy đến bên anh. “Bên ngoài mưa rất to, anh đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Anh không nói gì, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm không có biểu tình.

“Có phải là không gặp được khách hay không?” Cô đoán.

“Không có.”

“Vậy là. Có cái gì không hài lòng sao?”

Anh đáp không được, anh bị một người không còn tồn tại ảnh hưởng nghiêm trọng đến, anh không cam lòng ở tại vị trí thứ hai, dự bị, như bánh xe đề phòng. Anh không hối hận vì đã yêu cô, anh hối hận chính là lúc trước đã nói quá lớn, quá đề cao sự cao thượng của bản thân.

“Anh rốt cuộc làm sao vậy? Là làm sao không thoải mái?” Cô khấn trương kiễng mũi chân, thân thủ sờ sờ trán anh, lại sờ lên trán mình, so sánh, nói: “Độ ẩm có điểm hơi cao, mau vào, để em đi lấy nước cho anh uống.”

“Không vội, anh muốn hỏi em.” Anh chế trụ tay cô, không cho cô chạy trốn.

Cô kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt anh muốn nói lại thôi, không biết rốt cuộc làm sao vậy?

“Em vừa rồi có phải mơ thấy anh ta hay không?” Anh hy vọng cô đừng lừa dối anh, tốt nhất thành thực nói cho anh biết, anh đến tột cùng ở trong lòng cô có một ít trọng lượng nào hay không.

Sở Tiểu Tinh dần dần hiểu được ý tứ của anh, có thể là anh nghe được cô ở trong mộng gọi Quản Chí Viễn!

Cho nên tâm tình anh không tốt, cô làm cho anh không thể xác định tình cảm, anh sợ hãi. Sợ cô không đem anh để ở trong lòng.

Cô nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, sợ hãi vươn tay, ôm lấy anh.

“Em là nằm mơ thấy anh ấy . Trong mộng anh ấy có hơn hai cánh, bay vòng quanh em. . . . Em phải gọi anh ấy dừng lại, nói cho anh ấy biết. Em đang yêu .”

Long Kinh Vũ lắng nghe, bất khả tư nghị (khó tin) mà cúi đầu nhìn chằm chằm cô, cô ôm chặt lấy anh, ôn nhu nói, làm chấn động tâm anh thật sâu

“Anh ấy nghe được câu nói của em, bèn nở nụ cười, toàn thân phát ra hào quang màu trắng, anh ấy nói, chúc phúc em và anh; còn nói, anh là người tốt, có thể cho em hạnh phúc mà anh ấy không thể mang tới. Anh ấy nói xong, huy động cánh chim, bình thản bay đi . Đây là mộng tốt đi! Chúng ta chiếm được một phần chúc phúc.”

Cô nói cho anh cảnh trong mơ, cô không muốn anh hiểu lầm, cô để ý cảm thụ của anh, anh ở trong lòng cô cũng không phải là không có trọng lượng.

Long Kinh Vũ dừng ở ý cười thê lương của cô, cùng với hai mắt long lanh sắp khóc, cô muốn chúc phúc, canh cũng muốn .

Anh còn có cái gì để nói?

Là anh đa nghi , không nên để nghi ngờ che mất tâm.

Anh vươn tay, ôm cô thật chặt, cô ngay tại trong lòng ngực anh, lòng của cô có anh, anh nếu không biết quý trọng lập tức mới là kẻ ngốc.

“Thực xin lỗi, là anh nhất thời hồ đồ, anh không phải là người hay giận vì việc nhỏ như vậy.” Anh thừa nhận chính mình có chướng ngại.

Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói với anh: “Em biết anh yêu anh.”

“Em có biết?” Anh nheo lại đôi mắt ôn nhu thâm tình , yên lặng nhìn cô.

“Anh đã nói a!” Môi cô nở nụ cười mềm mại, mặt hướng trong lòng ngực anh dụi dụi.

Anh cũng đang cười, tâm cũng cười.

“Không phải đã nói mà thôi, anh muốn nói được làm được.”

Anh lập tức ôm lấy cô, cước bộ đi đến phòng ngủ.

Cô khanh khách cười, cũng nhanh ôm anh, phải dùng tất cả tình yêu của anh, gắt gao , kỹ càng vây quanh cô.

Lòng của cô là của anh, người là của anh, cô cũng yêu anh.

12. Chương 09 [Hoàn Chính Văn]

Hoa lan Tiểu Tinh đã nở rộ.

Thật nhiều cành hoa được kết lại thành một bó hoa dài cho cô dâu cầm trong ngày cưới, vừa đẹp lại có phần sang trọng, quý phái.

Long Kinh Vũ tự mình quan sát, trông thấy một vị bậc thầy trong lĩnh vực này từng bước hoàn thành nên cực phẩm như mình mong muốn, khẩn cấp gọi điện thoại nói cho cô..... “Bà xã, nói cho em một tin tức tốt, bó hoa dành cho cô dâu đều dùng hoa Tiểu Tinh để kết lại, trông rất đẹp, em nhất định sẽ rất thích.”

“Anh tặng cho em thì chẳng lẽ em không thích!” Sở Tiểu Tinh hiện tại đang ở nhà của ba mẹ, nàng cũng có tốt tin tức muốn nói cho anh.

“Ông xã, em đang muốn cho anh xem cái này! Anh có thể đến một chút không?”

“Bây giờ sao? Được rồi, anh lập tức đến.” Long Kinh Vũ đáp ứng, quay đầu lại dặn dò vị sư phụ kia bảo quản hoa thật cẩn thận, rồi lập tức nhích người lái xe đến Sở gia.

Long Kinh Vũ vừa đến Sở gia, chỉ thấy Sở Tiểu Tinh ở lầu hai ngồi bên cửa sổ phất tay vẫy vẫy anh. “Ông xã à, lên lầu đi.”

Anh cước bộ nhanh như bay, vào trong nhà, đi lên tầng hai, không biết cô có cái gì cần anh xem đây.

Đến phòng của cô, cô vội vội vàng vàng mà kéo anh đi đến trước cửa sổ, chỉ vào hoa lan Versailles nói: “Anh xem, xem đi này, nó nở hoa rồi đó”

“Đây là hoa gì thế? Thoạt nhìn giống như suy dinh dưỡng vậy.” Anh thiếu chút nữa không nhận ra đây là hoa lan anh tặng cô lúc trước, anh nhớ rõ giống Versailles này khi nở rộ hoa còn to hơn bàn tay, nhưng nhìn chậu hoa này thật đáng thương.

“Lúc trước anh tặng nó cho em a! Những cái khác em đều oanh oanh liệt liệt mà hoàn thành, nhưng mà chỉ vì một chậu hoa bé nhỏ này mà em đã phải thực cố gắng mà chăm sóc nó, mỗi ngày cầu nguyện, nó mới sống sót nha!”

“Cầu nguyện?” Hần ngẩn ra, hồi lâu mới hoàn hồn, hai tay chống nạnh, buồn cười nhìn cô.

“Ừ! Em phải dùng đến cái thân tiều tụy này cầu nguyện, hy vọng nó có thể nở được hoa.” Cô thật lòng khai hết cho anh nghe.

Long Kinh Vũ hết cách mà lắc đầu. “Anh lần đầu tiên nghe thấy hoa là dựa vào cầu nguyện mới nở, bất quá, anh phát hiện em hình như là đối với hoa lan bắt đầu cảm thấy hứng thú đó nhá!”

“Bị anh lây bệnh thôi!” Cô cầm lấy cánh tay anh làm nũng.

“Yêu hoa cũng sẽ lây bệnh? Hay là. . . . Yêu ai yêu cả đường đi?” Anh nóng bỏng hỏi.

“Đều có, được rồi chứ?”

“Được.” Anh cúi đầu hôn đôi môi đang cười ngọt ngào của cô.

Cô trốn vào trong khuỷu tay anh, anh nâng cánh tay lên, khoá cô trong vòng tay của mình, cười cười nháo nháo hôn môi nhau, dựa sát vào nhau.

“Còn có một ngày nữa sẽ kết hôn rồi!” Cô vui vẻ mà hôn anh, nói.

“Khẩn trương sao?” Bàn tay to của Hần quán quít lấy thân mình nhỏ nhắn mềm mại của cô, đem cô kéo lại gần mình.

“Có một chút. . . .” Cô nói thật.

“Đừng khẩn trương, tuy rằng là một sự kiện rất thiêng liêng long trọng, nhưng là chúng ta phải cùng nhau thoải mái đối mặt, hoàn thành nó.” Long Kinh Vũ cổ vũ kèm bơm hơi cho cô.

“Anh Sẽ đến chứ?” Cô thử nói với anh, trong lòng lo lắng.

“Sao em lại hỏi như vậy?” Anh nghiêm mặt hỏi.

“Lúc trước. . . . Anh rể cũng không có đến đón chị em. . . . Có thể anh cũng giống với tỷ phụ như vậy, ngay lúc ấy có việc, tìm người khác tới rước em hay không a? Trước tiên là nói về những điếm lành, nếu nói vậy, em cả đời cũng không để ý đến anh nữa.” Cô nâng hai mắt lên, còn thật sự lườm anh, đề muốn anh đừng phạm lỗi giống anh trai.

Anh bối rối trước ý nghĩ của cô, nhưng cô cần một trăm một vạn sự an tâm, anh ôm chặt cô, nói: “Tiểu hoa lan, em nghĩ đi nơi nào vậy, anh ấy là anh ấy, anh là anh, em là cô dâu của anh, đương nhiên anh chính mình đến cưới em, nhưng em, đừng nghĩ anh sẽ cho lúc lâm trận mà bỏ chạy nha!”

“Em mới sẽ không bỏ chạy!”

“Thật vậy chẳng?”

“Em là muốn chạy trốn đi nơi nào a?” Cô nhăn cái mũi hỏi.

“Nói cho cùng, liền ngoan ngoãn ở nhà, chờ anh đến rước em về nhà.” Anh nhéo nhéo vào chóp mũi của cô, cô phải an phận mà chờ anh đến.

Cô vui vẻ cười, nội tâm tràn ngập sự chờ mong. “Anh như thế này muốn đi đâu sao?”

“Anh không có việc gì, không phải đi công ty thì là đi lan viên, em muốn làm gì sao?” Anh hỏi.

Cô có một nơi phải đi, nhưng cô muốn nói còn nghỉ ngơi, không biết anh có thể bỏ qua hay không?

“Em muốn đi cáo biệt một người.” Cô không nghĩ sẽ giấu diếm.

“Quần Chí Viễn.” Anh tâm bình khí hòa(bình tĩnh hoà nhã) mà nói ra tên này.

Cô gật đầu, thản nhiên nói: “Đây là một lần cuối cùng, em hy vọng anh đừng để ý..... em nghĩ muốn nói cho anh ấy, em sẽ kết hôn với anh, em thực sự hạnh phúc, mong anh ấy sẽ yên tâm.”

“Anh sao lại để ý chứ? Anh đưa em đi.” Long Kinh Vũ dắt tay cô, che chở cô vừa đi ra khỏi phòng, giờ khắc này đối với Quần Chí Viễn đã không còn khúc mắc, anh càng không thể nào ăn dấm chua, Quần Chí Viễn từng là người bảo vệ cho Tiểu Tinh, thật tình cảm tạ anh ta đã là bạn với cô.

Sở Tiểu Tinh đáy lòng thực cảm động, cô từng yêu Quần Chí Viễn, đó là một đoạn quá khứ không thể mặt sát, nhưng Long Kinh Vũ mang đến cho cô tình yêu, hữu tình cùng thân tình lại càng không bắt luận kẻ nào có thể thay thế được, cô dùng cả đời qua lại báo đáp anh, tôn trọng anh, yêu anh.

“Làm sao vậy?” Anh phát hiện cô đi hơi chậm, quay đầu lại thoáng nhìn, thấy hai mắt cô đầm lệ.

“Anh thật tốt.” Cô nheo nheo đôi mắt phiền lệ, cố không cho nước mắt trào ra.

Anh kéo cô gần lại, vây trong cánh tay kiên định, ôn nhu nói: “Đối với em nhất định là vậy , bà xã.”

“Cám ơn anh, em thật sự rất yêu anh.” Cô nhỏ giọng nói.

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn sâu ở môi cô, tình yêu của cô vì một người khác mà sinh ra động lực để sống , anh không có gì không thể vì cô mà làm được .

“Chúng ta đi thôi!” Anh thâm tình ôm cô xuống lầu, đi ra cửa.

Mộ trong vườn vẫn im lặng như trước.

Long Kinh Vũ trước tiên chở Sở Tiểu Tinh đi một chuyến đến lan viên, hai người cùng nhau chọn một chậu lan tuyết trắng để đi viếng Quần Chí Viễn.

Sau khi Tế bá, Long Kinh Vũ đi trước, ngồi ở một bên dưới tàng cây, lắng lắng nghe âm thanh phương xa, chờ đợi Sở Tiểu Tinh, cô vẫn hai tay tạo thành chữ thập đứng ở trước mộ Quần Chí Viễn .

Anh không quấy rầy cô, để cho cô một chút không gian

Hồi lâu, cô đặt tay xuống, xoay người đi tới chỗ anh, ngồi cạnh anh trên tảng đá.

“Xong rồi sao?” Anh hoà nhã hỏi.

“Dạ.” Cô thanh nhã cười, hỏi anh: “Anh đã từng tới nơi này sao?”

“Có đến một lần, anh hỏi qua chị dâu, mới biết được nơi này.” Long Kinh Vũ thản nhiên nói, anh quả thật đã đến tặng hoa lan con bướm, tính toán thời gian hoa nở, có thể là quản lý viên đem hoa cũ ra đếm “Anh không thể bỏ mặc em một mình cô độc vô y, anh sẽ đem cho em hạnh phúc, mong anh ấy an tâm đem em giao cho anh, cũng chúc anh may mắn.” Anh hồi tưởng khi một mình đến đây, thổ lộ những lời trong lòng.

Cô nhẹ nhàng mà ngả đầu đặt trên vai anh, nói với anh: “Anh thật sự đã giải cứu em, em mới là người may mắn.”

“Chúng ta đều may mắn, là bởi vì có duyên số tụ hợp lại mới có duyên phận, nguyện ý trả giá mới có may mắn.”

“Anh nói đúng.” Cô cầm tay anh.

Anh lấy một tay kia xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, hai người lặng lẽ ngồi.

Anh đột nhiên nhớ tới một khúc ca rất hay, nhẹ nhàng hát lên..... “Vẫn nghĩ muốn với em nói hạnh phúc không hề trốn, sau lộ khẩu em hội thấy yêu có xinh đẹp tươi cười. Yêu chỗ rẽ gặp ai, hay không có tình yêu mỹ. Yêu chỗ rẽ về sau phở có thể hay không có ta đến. Yêu chỗ rẽ gặp ai là phủ không cho người rơi lệ. Có lẽ xa lạ tới rồi giải. Để cho anh tới đương của em ai. anh không cho yêu điệu nước mắt. Không cho em điệu nước mắt. Hiện tại, vĩnh viễn, em chính là anh. Chính là mỹ của anh.”

Cô liền lặng lẽ ngồi, nghe hiểu ca từ của anh, đáy lòng mỉm cười.

Khiến cho cô một lần cuối cùng quay đầu nhìn lại quá khứ, ngày mai bọn họ sẽ có một tương lai hoàn toàn mới, bọn họ phải cùng nhau nghênh đón cuộc sống mới của họ, đối mặt không nhân sinh đồng dạng như vậy, hạnh phúc không hề đem theo sinh mệnh trốn đi, cô gặp anh, yêu anh chính là ở chỗ rẽ sinh mệnh.

Ngày tổ chức đám cưới, bằng hữu của Sở gia tất cả đều đến góp mặt, trong nhà lúc trước có một cô con gái xuất giá, nay lại thêm cô em, mọi thứ đều rất náo nhiệt, không khí vô cùng tương bừng.

Sở Tiểu Tinh mặc trang phục cưới, cùng chị mình là Sở Mặc Vũ, ngồi ở trong phòng chờ Long Kinh Vũ đến.

“Chị. Anh ấy sẽ đến chứ?” Sở Tiểu Tinh một khắc trước lúc xuất giá, bỗng nhiên lại cảm thấy bất an, không khỏi dồn dập hỏi chị mình.

“Sẽ đến, nhất định sẽ đến mà.” Sở Mặc Vũ cẩn thận thay em gái chỉnh sửa lại y phục, động viên tinh thần cho cô, trong lòng biết cô nhất định là bị hình ảnh của mình trong ngày kết hôn làm ảnh hưởng, mới có thể che giấu cảm xúc lo lắng Kinh Vũ có thể không đến.

Dưới lầu ngoài cửa lớn vang lên tiếng pháo, Sở Tiểu Tinh lắng nghe, tâm tình càng thêm khẩn trương, vạn nhất như thế này nhìn thấy không phải Long Kinh Vũ thì làm sao bây giờ?

Không không, anh nhất định sẽ đến, cô phải tin anh.

Nàng hít sâu, nín thở chờ đợi.

Rất nhanh cô trông thấy một đám người đến đây, là một người cô chưa thấy qua bao giờ. Thất vọng lập tức biểu lộ ở trên mặt cô.

Sở Mặc Vũ cũng nóng nảy, lẽ nào Long Kinh Vũ lại học anh trai cũng không tự mình trình diện cưới vợ hay sao?

Đang lúc hai chị em phát sầu, Long Kinh Vũ cười hì hì cầm bó hoa Tiểu Tinh, rất lãng mạn bước đến trước cửa.

“Đi thôi! Cô dâu của anh.” Long Kinh Vũ đi đến trước mặt Tiểu Tinh, kéo tay vô đứng dậy.

“Không cần, anh ta là ai vậy?” Sở Tiểu Tinh ương bướng, hỏi người đàn ông đứng ở cửa kia.

Long Kinh Vũ nhìn lại. “Anh ta là lái xe a!”

“Vậy anh ta tiến vào làm chi?” Thì ra là lái xe, tiến vào dọa người làm gì?

Sở Mặc Vũ gặp hiểu lầm một hồi, lúc này mới an tâm thối lui đến một bên, đem tình huống giao cho Long Kinh Vũ tự mình giải quyết.

“Anh ta có ý tốt thay anh mở đường, em không biết a, dưới lầu chật ních bằng hữu thân thích, ngay cả đường đều rất khó đi.” Long Kinh Vũ liếc mạng giải thích.

Sở Tiểu Tinh tiếp tục chải tóc, không để ý tới anh, ai bảo anh dọa cô .

Long Kinh Vũ tràn ngập kiên nhẫn quỳ một chân xuống hỏi cô: “Em nghĩ rằng anh sẽ không đến sao?”

“Đúng!”

“Thật tốt quá.”

“Cái gì thật tốt quá?”

” Cái này tỏ vẻ em đối với anh yêu rất sâu rất sâu. Sâu không lường được a!” Anh rất có hứng thú nói đùa, đem bó hoa lan Tiểu Tinh để trước ngực cô.

Cô không chịu nổi anh chọc ghẹo, không khỏi bật cười.

“Có thể cùng anh về nhà chưa? Bà xã?” Anh thỉnh cầu.

“Vâng!” Nàng gật đầu.

Anh cầm lấy tay cô, cô dựa vào anh đứng dậy, hai người cùng nhau đi ra cửa phòng, Sở Tiểu Tinh quả nhiên thấy thân bằng bạn tốt đem đem đường đi đứng chật như nêm cối.

May mắn lái xe thực tốt, thay bọn họ tách đám người ra, bọn họ mới có thể đi xuống lầu.

Long Kinh Vũ một đường che chở Sở Tiểu Tinh báai cao đường, từ từ kéo khăn voan trên đầu cô lên, anh thận trọng mà ứng thuận hứa hẹn..... “Ba mẹ, con sẽ quý trọng Tiểu tinh, cả đời yêu thương cô ấy, mong ba mẹ yên tâm.”

Sở gia ba mẹ tán dương gật đầu, trông thật hạnh phúc. Ngoài phòng, gió nhẹ lay động lễ phục lụa trắng của Sở Tiểu Tinh. Cùng trên tay cô là hoa lan tiểu tinh xinh đẹp. Cô trong mắt phiếm lệ , nhin không được quay đầu lại nhìn, toàn bộ thân thích cười ha hả ở cổng, ba mẹ vui mừng đứng ở trước, anh rể nắm tay chị, hai người ân ái du hăng.

Cô lại nhìn nhìn Long Kinh Vũ bên cạnh, ánh mắt anh kiên định, bàn tay to cho cô ấm áp vô hạn, cảm giác yên ổn vô cùng.

Trong lòng cô cũng có sinh sôi tình yêu không ngừng, cô cả đời sẽ quý trọng anh, yêu anh.

Anh chính là hạnh phúc của cô.

Cuộc đời của bọn họ sẽ tràn đầy tràn đầy

Một phòng hạnh phúc cùng khoái hoạt.

——-End——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-tron-lao-ba>